



သဏ္ဍာန်တေး

ရွှေဘဝင်

မာယာမင်းသမီးအချစ်

BURMESE
CLASSIC



ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ထမင်းအကြိုင်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) (၀၀၇၇၃)၊
အမှတ် (၃၀)၊ မလ္လာတန်းလမ်း
ကျောက်မြောင်း၊ ဟင်္သာတမြို့။
- အတွင်းနှင့်ပျက်နှာရုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးသက်လွင် (၀၀၆၅၃)၊
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
ဟင်္သာတလမ်း၊ ဟင်္သာတမြို့ (၈+၀) ရပ်ကွက်၊
ဟင်္သာတမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပျက်နှာရုံးပုံနှိပ်သူ - L လင်း
- တွန်းပူတာ - ပန်းအိမ်
- ပြန်ချိတ်ရေး - ထူးထူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းစာလင် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

စက္ကနံ

ရွှေဘဝင်
မာယာမင်းသမီးအချစ်/ရွှေဘဝင် - ရန်ကင်း
သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၀၅။
၂၀၈ - ၈၁၁၂ * ၁၈ စင်တီ။
(၁) မာယာမင်းသမီးအချစ်



အဖွင့်

ညစ်တံခါးပေါက်တွေကို ဖွင့်ခဲ့ရသော သူမ၏လက်ချောင်း၊
တွေကိုကြည့်ရင်း ဘဝခါးခါးကြီးကို သူမစိတ်ပျက်နေလေပြီ။

ဘဝင်— ညရင်ခွင်ထဲမှာ မာယာတွေနှင့် တော့ကစားသော
ဘဝကိုပြီးစွေနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အန်တီဝင်မာသွယ်
၏မပြီးပြတ်သော ညထတ်လမ်းတွေကို သူ့ထက်ပြီး ကပေးနေရမှာ
ကြောင့်မလုပ်ချင်လည်း လုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘဝင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ လာလေ လက်စက်သုတ်
စားရခဲအောင်၊ ဒီနေ့ အပြင်ထွက်ရမယ့် ကိစ္စ မရှိဘူးမဟုတ်လား”

“မရှိပါဘူး အန်တီသွယ်၊ ရှိလည်း မထွက်ချင်တော့ဘူး”

“သမီး...ဘဝင်”

“ပြောပါ အန်တီသွယ်”

အန်တီသွယ် သူမဖျက်နှာကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီးနောက်

“သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ အန်တီသွယ်
သိပါတယ်၊ သမီး ညမာယာသင်ကြားတဲ့ စိတ်ပျက်နေပြီမဟုတ်လား”



“သမီးမညာချင်ဘူး အန်တီသွယ်... ရပ္ပက်နွဲ့ထဲကလူတွေနဲ့
ကစား ရတဲ့အတ်လမ်းတွေကို ဆက်ပြီးမကချင်တော့ဘူး... သမီး
တို့မှာစုမိဆောင်းမိတဲ့ငွေလေးနဲ့ တစ်စုစုလုပ်ကိုင်စားသောက် ချင်ပြီ”

“သမီးသိပ်ပြီဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေပြည့်စေချာပါ၊ အန်တီသွယ်
လည်း စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

“ဟင်... တကယ်ပြောတာလား အန်တီသွယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ရတော့မဟုတ်သေးဘူး သမီး၊ ရတော့မို့ပြီရင်
အန်တီသွယ်ရော သမီးပါကောင်းမွန်တဲ့ဘဝလေးတင်နဲ့ပဲ နေကြတော့

www.burmeseclassic.com

မယ်၊ ဒါနောက်ဆုံးပွဲလို သမီးသတ်မှတ်လိုက်ပါ...

အနီတီသွယ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုသားကောင်တွေကို ထပ်

ပြီးတွေ့ပြန်ပြန်ဆိုသည်ကို မသိ...

"သမီး ဒီခါတ်ပုံကိုကြည့်"

"ဟယ်"

သူမဘဝတွင် တကယ်ရင်ဖိုရောကောင်းသော အမျိုးသား
တစ်ဦးဟု ဆိုရမလား၊ ချစ်လုံး၊ နှုတ်၊ ပါစင်နှင့် ထူးကဲလှသော မျက်နှာ

ကြီးတွေကြောင့် ယောက်ျားအားမာန်အပြည့်ရှိနေသူ တစ်ဦးပင်။

"သူ့အမည်က မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်"

အမည်နှင့်လူက လွန်စွာလိုက်ဖက်လှသည်။

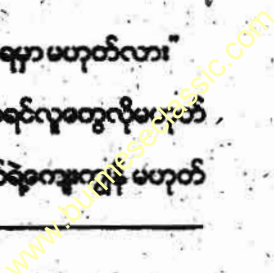
မြန်မာပြည်မှာ ထိပ်တန်းကြွယ်ဝသူတစ်ဦးပဲ"

ဘဝ... ထိုလူကို လူတွေလို မာယာတွေနှင့်လှည့်စားရမည်
ကို စိတ်ထဲမှာ အားနာနေမိ သလို... ခံစားမိ၏။

"သမီးက ထုံးစံအတိုင်း သရုပ်ဆောင်ရမှာ မဟုတ်လား"

"သမီး ... ရသမီးလုပ်ရမယ့်ကိစ္စဟာ အရင်လူတွေလိုမဟုတ်ဘဲ

သူ့ ပြီးတော့မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ဆိုတဲ့လူဟာ ရပွတ်ရဲတော့ကုန် မဟုတ်



ဘူး”

“ရှင်”

သင်ဝေဖော့ကစားခဲ့တဲ့သူတွေက ရွှေကန်ဖိသားကောင်တွေ၊
စုမကိုင်ပြင်ပြတ်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆိုတော့...။

“အရမ်းပိပိရိုရိုနဲ့ သူ့သဝထဲကိုဝင်ရမှာ...”

“အန်တီသွယ်... ဖြစ်ပျံ့မလား...”

“ဖြစ်အောင်စီစဉ်ရမှာပဲ သမီး၊ သူ့ရဲ့လိုအပ်နေတဲ့ နေရာကနေ
ဝင်ရမှာဆိုတော့... သမီးဘက်က ပြင်ဆင်စရာတွေကို ကြိုပြီး ပြင်ဆင်ရ
မယ်”

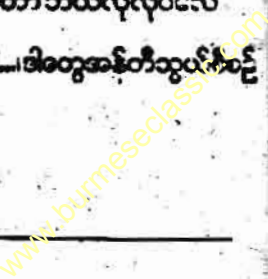
“သူ့ရဲ့လိုအပ်ချက်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“သူမိခင်ကြီးအတွက် စိတ်ချရတဲ့ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်
လိုအပ်နေတယ်”

“သမီး သူ့နာပြုအတတ်မှမတတ်တာ ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

“သမီးဘဝင်ရယ် သင်ယူရမှာပေါ့... ဒါတွေအန်တီသွယ်ကိုစဉ်
ပေးပို့မယ်”

“အန်တီသွယ်”



“သမီးဘာပေးချင်လဲပေးလေ”

“သမီးလုပ်ကိုင်ရမယ့်၊ နောက်ဆုံးပစ်မှတ်က ဘာလဲ”

“မကျွန်ုပ်ပြန်ပြန်နဲ့ နန်းသည်ဘဝထိရောက်အောင် သွားရမယ်”

“ရှင်”

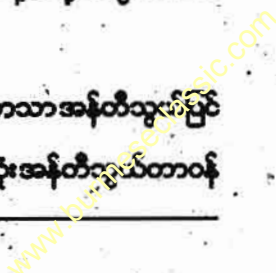
“တရားဝင်နန်းအဆင့်ထိမရောက်ခင်တောင် မကျွန်ုပ်ပြန်ပြန်
တစ်ယောက် ငြင်းလို့မရတဲ့ နန်းအဖြစ်ကိုရောက်မှ ငွေကြေးနဲ့အပေး
အယူလုပ်ရမယ်။ သမီးဘဝင်... အန်တီသွယ်ပြောတာကို သဘော
ပေါက်မှာပဲ”

“ဟုတ်တဲ့... ပေါက်ပါတယ်”

ဘဝင်ရင်တစ်ခုလုံး လေးလံသွားသလိုပင်၊ ဘာကြောင့်များ
အန်တီသွယ်... မကျွန်ုပ်ပြန်ပြန်ကို သားကောင်အဖြစ်ရွေးချယ်ခဲ့ရတာ
လဲမသိ...။

“အန်တီသွယ် သူ့နားကိုသမီး ဒီဘဝနဲ့ဝင်ဖို့အတွက် လမ်း၊
ကြောင်းက ကောင်းပျိုမလား”

“ဘာမှမပူနဲ့ သမီးဘဝင်၊ သမီးဘက်ကသာ အန်တီသွယ်ပြန်
ဆင်စိုင်းသလိုသာလုပ်... ကျန်တာတွေအားလုံး အန်တီသွယ်တာဝန်



ထား”

အန်တီသွယ်၏မိမိပူတွေပေါ်မှာတော့ဘဝင်ယုံကြည်ပြီးသား၊
အန်တီသွယ်ကစီစဉ်ပြီဆိုရင် မပြုပြင်တာမရှိပေ။

“ပထမဦးဆုံး သမီးဘဝင်သင်တန်းပြီးတာနဲ့ စေးခုံတစ်ခု
မှာအလုပ်ခင်ပြီး လုပ်ရမယ်။ ဒီစေးခုံကဆရာဝန်ဟာ မဏ္ဍိုင်မိခင်ကြီး
ရဲ့မိသားစုဆရာဝန်တစ်ဦး၊ စုသွေစေးခန်းက သူ့နာပြုတစ်ယောက်ကို
ပို့ထားတာ သိပ်ပြီးအဆင်မပြေဘူး။ အဆင်မပြေခြင်းအကြောင်း
က မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်မိခင်ကြီးက လူသိပ်ပြီးမိခင်ကြီးကလေး၊ သူ့မိမှာ
ထစ်လထက်ပိုပြီးမြတ်တဲ့သူမရှိဘူး”

“သမီးနဲ့ဆရာ အဆင်ပြေပါလား”

“ဒီအပိုင်းက သမီးဘဝင်ရဲ့အားစိုက်မှုပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

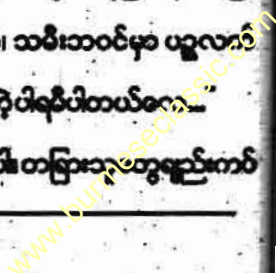
“ဟဲ့...”

ဘဝင်အတွက်ရင်မှီခွယ်ကောင်းသောပွဲတစ်ပွဲဖြစ်နေလေပြီ။

“အန်တီသွယ်ယုံကြည်ပါတယ်၊ သမီးဘဝင်မှာ ပဉ္စလက်”

မာယာတွေဟာသူများတွေထက် ထူးချွန်တဲ့ပါရမီပါတယ်လေ...”

အန်တီသွယ်ဟိုဘဝင်မပြင်းရင်ပဲ။ တခြားသူတွေရဲ့ညှင်းကပ်



ဤမရသော ရမ္မက်မှဆိုကြားတွေကို သဝင်က သားကောင် အသွင်လုပ်ခဲ့
သည်မှာ မနည်းတော့ပေ၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းမှာတော့ သဝင်ကိုယ်တိုင်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိနေသည်မှာ အမှန်ဆိုရမည်။

“ကြီးစားလိုက်ပါ သမီးသဝင်”

အန်တီသွယ် သဝင်ပန်းလေးကိုပုတ်ပြီး အားပေးစကားပြော
သည်ကို အပြုံးလေးနှင့်ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပေမယ့် အပြုံးလေးတို့သည်
ဝတ်ချည်ခမ်းခြောက်သည့်ပန်းကလေးလိုပင်... ငြိမ်နေမလားမသိ...။



ဘဝင်နဲ့သာတစ်ယောက်သူလုံးဝဝါသနာမပါသောသူမှာပြု
ပညာအတွက် သင်တန်းတက်နေရခြင်းကြောင့်စိတ်ပျက်ခြင်းများစွာ
ကိုခံစားနေရသည်။

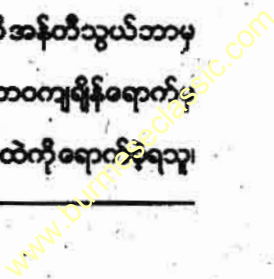
ဒါပေမယ့် ယခုပွဲသည်ဘဝင်အတွက် ဘဝတစ်ခုကိုပြောင်း
လဲနိုင်ရေး အတွက် နောက်ဆုံးဖြစ်သဖြင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီးကြီးစားနေ
သည်။ ဘဝင်မာယာဖြင့်စားသောက်နေရသည့် ဘဝကိုပြီးစွေခွေနေစေ
မယ့်သူမဘဝအတွက် တတ်ကျွမ်းသည်မှာ ဒါပဲရှိသည်။ ဘဝင်အတွက်
မိဘနှစ်ပါးမှာ သူမငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောခိုင်းလျှောက်စွာသွားပြီဖြစ်

သည်။

အန်တီသွယ်ဆိုသည်မှာဘဝနှင့်ဘာမှတွေ့မျိုးတော်စပ်သူ
ဟုတ်၊ ဘဝင်အမေ၏ ညီမအိမ်မှာနေပြီး အနိမ်ခံ အပါယ်ခံဘဝကို
ခံစားသီးသီးရင်ဆိုင်ရင်း အန်တီသွယ်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။
အမှည့်ပစ်စာနာမှုကင်းခဲ့သည့်အောက်မှာဘဝသည်နာကျင်ခြင်းနှင့်
ပြည့်နက်ခဲ့သဖြင့် ဘဝင်စိတ်နာခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် အန်တီသွယ်ဘဝ
ထဲကို ရန်ကူးပြီး မာယာဘဝနှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရခြင်းပင်။

ထိုပညာရပ်တွေကိုဘဝင်အန်တီသွယ်မိမှ သင်ယူခဲ့သူဖြစ်
ရာ၊ အန်တီသွယ်က အသက်(၂၅)နှစ်တွင်အိမ်ထောင်ဖျက်ပြီး တစ်ကိုယ်
ထည်ကျင်လည်နေသူ - ဘဝင်နှင့်ဆုံမှ နှစ်ယောက်ဘဝတစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့သူ
ဘဝင်အန်တီသွယ်မိကိုရောက်စက အသက်(၁၆)နှစ်အမျိုးဘက်ဝင်စ
အရွယ်ပင်ရှိသေးသည်။ အန်တီသွယ်က အသက်(၃၀)ဝန်ကျင်နား
သို့ရောက်ပေမယ့် အန်တီသွယ်အလှက ရှိနေတုန်းပင်။

ဘဝင်ကို တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရသည်အထိ အန်တီသွယ်ဘာမှ
မိုင်းစေခြင်းမရှိဘဲ။ ဘွဲ့ရပြီးချိန်တွင် အန်တီသွယ်ဘဝကျချိန်ရောက်မှ
အန်တီသွယ် အမွေကိုဆက်ခံပြီး မာယာလောကထဲကို ရောက်ခဲ့ရသူ။



ဘဝင်လှပကြော့ရှင်းသည့် ကိုယ်ရွှေ့လေးဖြစ်အောင် အန်တီသွယ်၏
 လေ့ကျင့်ပို့ထောင်ပေးမှုဆိုရင် မမှားပေး၊ ယောက်ျား၊ တစ်ယောက်ကို
 ညွတ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနိုင်သည့် အလှတရားတို့ကို ဘဝင်ပိုင်ဆိုင်
 ထားသဖြင့် အန်တီသွယ် လေ့ကျင့်ပေးသော အကွက်ထဲမှာ လှလှပပ
 လေးကစုန်ပြီး ဘဝင်တို့နှစ်ယောက်မှာ စုလို လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံး
 နေနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။



“ဟယ်တော့်သွားပြီ”

“ကျိ”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

ဘဝင်စတိုးဆိုင်တစ်ခုရှေ့တွင်ဝယ်ယူစရာလေးရှိ၍ ကားကို
ရပ်လိုက်စဉ် ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော သိန်းထောင်ချီပြီးတန်သည်
() ကားကိုနောက်မှဝင်ပြီးတိုက်လေတော့သည်။ ဒီကားလေးကို
အန်တီသွယ်နှင့်သူ့ခြစ်ကုတ်ငွေရပြီးဝယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘုရားရေ...”

ဘဝင်ကားအောက်ကိုဆင်းပြီးကားနောက်တွင်ကွဲကြေနေသော မီးလုံးတွေကိုကြည့်ကာ ဘုရားပင်တ၊ မိတော့သည်။ ဒီလိုကားမျိုးစိက ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပြီးလျော်ကြေးပေးရရင် ငွေကသိန်းနဲ့ချီ ပေးရမှာ စုလောလောဆယ်ဘဝင်နှင့်အန်တီသွယ်စီမှာ ငွေကသိပ်ပြီး မရှိကြတော့ပေ...။ အန်တီသွယ်လုပ်ငန်းရှုံးသည်ကြောင့် ငွေကြေးအခက်အခဲနှင့် ကြုံနေရသည့်အချိန် ကားပိုင်ရှင်နှင့် လျော်ကြေးကိစ္စ ပြောရင် ဘဝင်ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမန်းမသိပေ။

“မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်”

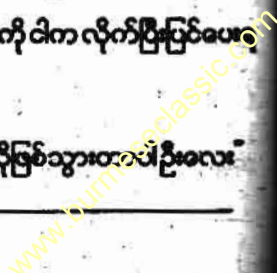
အသက်ကြီးကြီးနှင့်အသားညိုညိုလူတစ်ယောက် ဘဝင်ကို မျက်စိထောင့်နီကြီးဖြင့်ကြည့်ကာ မေးလေသည်။

“ဟို...ဟို... ကျွန်မကားက ဘရိတ်သိပ်ပြီး မကောင်းလို့”

“မင်းကား ဘရိတ်မကောင်းတာကို ငါက လိုက်ပြီးပြင်ပေးရဦးမှာလား”

ဦးမှာလား”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာပါဦးလား”



"မင်းဒီမီးလုံးတန်ဖိုးဘယ်လောက်ရှိတယ် သိလား"

"မသိပါဘူး"

ဘဝင့်ဘက်က မှားနေသောကြောင့် ထိုလူကြီးစကားကို တော်တော်လေးသည်းခံပြီး မျက်နှာဝယ်လေးဖြင့် ပြောနေရပေမယ့် မိတ်ထဲမှာ အပူနှိမ့်တောင်ခြေရောင်နေမိသည်။

"မင်း လျော်ပေးလိုပြင်ထား"

"ရှင်...ဘယ်လောက် လျော်ပေးရမှာလဲ ဦးလေး"

"အနည်းဆုံး (၁၀) သိန်းဝန်းကျင်ပဲ"

"ရှင်...ဆယ်သိန်း"

"ဟုတ်တယ်"

ဘဝင် လျော်ပေးနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာမလွယ်။ ခုစီးနေသည့် ထားကို ရောင်းရင်ရောင်း၊ မရောင်းရင် ပေါင်ပြီး လျော်ဖို့ပဲရှိသည်။

"မပျားဘူးလား ဦးလေးရယ်"

"မင်း ဈေးမဆစ်နဲ့၊ မလျော်နိုင်ရင် ဆိုင်ရာကရှင်း"

"ကျွန်မ ခုလျော်ဖို့ မပါပါဘူး"

"မင်းကားကို ထားခဲ့လေ"



“ဒီလောက်ကြီးတော့ မလိုအပ်တာပဲ၊ ကားလိုင်စင်နဲ့ လိပ်စာ
ကို ယူထားပါ၊ ကျွန်မ လာပြီလျှင်ပေးမယ်”

“မင်းလိုင်စင်နဲ့ လိပ်စာလောက်က ဝတ်စုံမှာ ယုံကြည်ရတဲ့
အဆင့်မရှိဘူး”

“ဦးလေးဘက်က သိပ်ပြီး အမွေမဆန်ပါနဲ့”

ဘဝင်သည်းခံပြီးပြောနေခြင်းပေါ်မှာ စိတ်မရှည်တော့ပေ။

ဘဝင်ဘက်မှ ဒေါသသံလေးပျံ့လာသည့် အခြေအနေကို

ရောက်နေလေပြီ။

“မင်းအသံက မာလှူရည်လာ။ မင်းမှားတဲ့ဟာနော်”

“ကျွန်မဘက်က မှားလို့ ဒီလောက်ထိ သည်းခံပြီးပြောနေ

တာပေါ့...”

“မင်းကို သက်ဆိုင်ရာကပဲ စကားပြောမယ်”

“ဦးလေးကြိုက်သလိုလုပ်၊ သွားမယ်”

“မင်း... မသွားနဲ့”

“ဦးလေး... လက်ကိုလွှတ်ပါ၊ နောက်မှ ကျွန်မ အဆိုပေးသိနဲ့

နော်”

သဝင်လက်မောင်းတွေကိုဘေးသဖြင့် ပုတ်ချရင်းပြောလိုက်

သည်။

“မင်းခေါင်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟာ...ဆရာ”

“ဟင်...”

သဝင် နောက်မှထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ကြည့်မိ

တော့ သဝင် မဟန်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

အသံရှင်မှာ မတူပုံဖြင့်ပြတ်ကြောင့်ပင်

သဝင် ဓာတ်ပုံထဲတွင် တွေ့သူ့ဆုံပေမယ့် အပြင်တွင် ရလို တွေ့

ဆိုက်တော့ တကယ့်ရောမောလှသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မျက်

စုံပိုင်ရှင်ဖြစ်နေလေသည်။

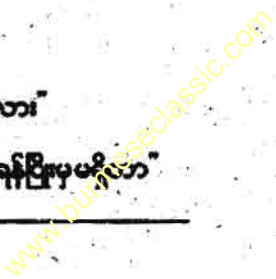
“ဆရာကားကိုမိန်းကလေး ဝင်တိုက်လို့”

“ဟုတ်လာ...ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“နောက်မီးလုံးတွေကွဲသွားတယ်”

“မိန်းကလေး မင်းတမင် ဝင်တိုက်တာလား”

“တမင်ဝင်တိုက်ရအောင် ကျွန်မနဲ့ဘာရန်ပြီးမှ မရှိလာ”



“မင်းလျော်ကြားပေးနိုင်လား”

“ကျွန်မအရိုးဆုံးပြောရရင် ဦးလေးကြီးပြောတဲ့ ငွေလောက်ထိ မလျော်နိုင်ပါဘူး။ ခုစီးလာတဲ့ တားက သူဝယ်ချင်းတစ် ယောက်စီက ဂေယျာပြီးစီးလာတာပါ။ မဖြစ်မနေ လျော်ရမယ်ဆိုရင် ဝေဟာအဖမ်းခံဖို့ပဲရှိပါတယ်”

“မင်းတမင်ဝင်တိုက်တာမဟုတ်ရင် လျော်မနေနဲ့”

“ရှင်...”

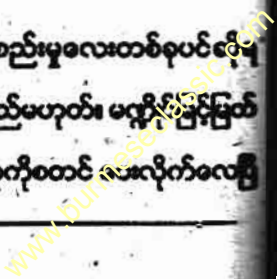
“ဆရာ...”

“မင်းခေါင်...မင်းပါစင်ပိတ်ပြီး ကားကို ဦးလုံးဝယ်တပ် လိုက်၊ ဝိန်းကလေး မင်းသွားနိုင်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မကျွန်ုပ်မြင့်မြတ်၏ ချမ်းသာမှုကို ဘဝင် လက်တွေ့တွေ့မြင်လိုက် ခြေဖြစ်သည်။

အလွန်ကိုတိုက်ဆိုင်သည့် ဆုံစည်းမှုလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်မည်။ အနုတီသွယ်ကိုသာ ပြောပြရင် ယုံမည်မဟုတ်။ မကျွန်ုပ်မြင့်မြတ်ဆိုသူကို ဘဝင် ဟာယာပန်းရနံ့လေးတစ်ခုကို စတင် လေးလိုက်လေပြီ



ဖဟုတ်လာအ

ဘဝင်စတိုးဆိုင်ထဲကို မဝင်တော့ဘဲ ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး
မောင်းထွက်ခဲ့ပေမယ့် ရင်တွေ့ဘာကြောင့် တုန်ယင်နေတယ်ဆိုသည်
တို့အကြောင်းမရ။



ဘဝင်... စမ်းရုံကြီး၏... အထွေထွေကုလုနာဆောင်ဘက်သို့
ဝင်လာ ရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နုနုကို ရှာတွေ့လေသည်။

“ဟေ့... ဘဝင်”

“နုနု”

ရုတင်သေးတွင် ထိုင်နေသော နုနုလှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သော
ကြောင့် ဘဝင်အနားတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ရုတင်မပျံ့မှ နုနုမိခင်ကို
ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဘာရောဂါလည်းနုနု”

“အစာအိမ်ဖြစ်တာပါ... ခွဲရမယ်လို့တော့ ဆရာမပြောကြားတာ
ပြောတယ်ဘဝင်ရာ”

“ဟင်”

နနပျက်နာခဲလေးမှာ ညှိုးစေ့သန်းပြီး နွမ်းစေ့သော မျက်နှာ
အသွင်အပြင်လေးကြောင့် ဘဝင်ရင်ထဲမှာမကောင်းရဲ့ပေ။

• ဘဝင်နှင့်နနကအထက်တန်းကျောင်းသူတွေဘဝမှတက္ကသိုလ်

မီဘာသာထုထက်ခဲ့ကြသော သူငယ်ရှင်တွေဖြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်။

ကျောင်းပြီး၍ အပြင်ကိုရောက်ခဲ့တာတောင် အတွဲကမပျက်

ပေ။ နနကခံတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပေးမယ့် တစ်ပတ်

တစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်သားဆိုဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့နနမသိသော ကိစ္စ

တော့ ဘဝင်၏နောက်ကွယ်ပုံရိပ်တွေပင်ဖြစ်သည်။

“နန”

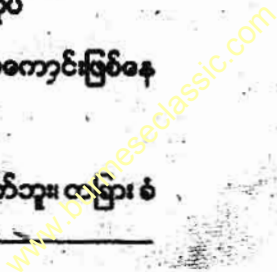
“ဘာလဲဘဝင်”

“နင့်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုခံစားနေရသလိုပဲ”

“အပေခွဲစိတ်ရမယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်နေ

တာပါ။ ဘဝင်ရာ”

“နင့်ပျက်နာမှာက ဒီလိုခံစားချက်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ လပြော၊ ခံ



စားချက်ထပ်ခါတွေ့နေရတယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွဲခဲ့ကြသော နှစ်တွေက မနုဉ်းတော့တစ်ယောက်စံစားချက်ကိုတစ်ယောက်က သိနေခဲ့သည် မှာမဆန်းပေ။

“မမ..”

“ဪ...အငယ်ကောင်လား..”

ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲပြီးဝင်လာသော နုနုမောင်လေးရောက် လာပြီဖြစ်သဖြင့်

“နုနု... နှင်နှင်ခါအောက်မှာကောားသွားပြီးပြောကြရအောင်”

“အင်း... အငယ်ကောင် မမတို့အောက်ကစားမယ်အခု ကြီးရင်လာပြီးခေါ်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

ဘဝင်နဲ့နုနုဆေးရုံအောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။ အောက်ထပ်ဆိုင်လေးတွင် ထိုင်ကြရင်း

“နုနုနှင်နှင်ကြားမှာ ဝမ်းကွယ်စရာဘာမှမရှိဘူးဇန့်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘဝင်ရာ ငိုအမေရောဂါလွက် နွဲပိတ်ဖို့ဇန့်”

အဝက်အခဲဖြစ်နေတယ်ဟာ”

“နင့်ကုမ္ပဏီက အတူအညီမရဘူးလား”

“ငါကုမ္ပဏီက အထုတ်ပစ္စည်းရရှိတာပဲ”

“ဟယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အပြစ်က သိပ်ပြုကြီးကျယ်တဲ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကုမ္ပဏီ ထက်ချိန်လေး၊ နာရီဝက်လောက်နောက်ကျသွားတာကို ရှိမယ်ဖွဲ့ပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

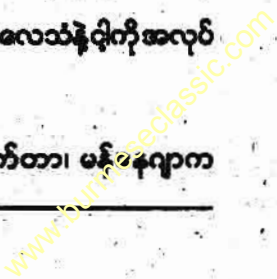
“ဒါတော့ သိပ်ကို လွန်လွန်းပါတယ်”

“လွန်ပေမယ့် သူက မန်နေဂျာဆိုတော့ ငါ့ထက်က ဘာထက် နိုင်မှာလဲ ဘဝင်ရယ်၊ နောက်ကျရတဲ့နေ့က အမေပိုင်အောင်နေတာ တို့ ထေးစန်းလိုက်ဖို့လို့နောက်ကျခဲ့တာ”

“ဒါကို နင်မပြောပြဘူးလား”

“ပြောပြပါတယ်၊ မရပါဘူး။ စည်းကမ်းရိုင်းကို သယ်လို အကြောင်းပြချက်နဲ့မှ အလျှော့မပေးဘူးဆိုတဲ့ လေသံနဲ့ ငါ့ကို အလုပ် ထုတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ ဘဝင်”

“လူလူချင်း စာနာစိတ်ကင်းမဲ့လိုက်တာ၊ မန်နေဂျာက



ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လား”

“မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့်နောက်တစ်ချိန်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ် နိုင်တယ်”

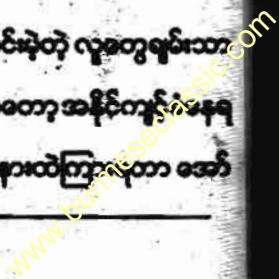
“နင့်ကောကော သယ်လိုအိမ်ပွယ်လဲ”

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးနဲ့ ချစ်သူတွေလေ”

“ဪ...”

“ဒါကြောင့် ကုမ္ပဏီမှာ သူက ထင်တိုင်း ခြယ်လှယ်နေတာပဲ။ သူဌေးက ကုမ္ပဏီကို တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခါတောင်မလာဘူး။ အလုပ် သမားတွေ သယ်လိုခံစားနေရတယ်။ ကြုံနေရတယ်ဆိုတာ သူဌေး မသိနိုင်တော့ သူက ထင်တိုင်းကြုံနေတာပဲ။ ရုပ်ကလေး ချောသ လောက် စိတ်ဓာတ်ကညံ့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ပကောသန မင်းသမီးလို့ သတ်မှတ်ထားတာ။ ငါတို့အလုပ်သမားတွေကို မတူမတန်သလိုပဲ ထောက်ခံတာ”

“အင်း...လောကကြီးမှာ စာနာမှုတင်မဲ့တဲ့ လူတွေများသော နေ့သရွေ့နှင်းပါးတဲ့လူတန်းစားတွေဆိုတာဝကတော့ အနိုင်ကျင့်ခံနေရ မှာပဲဟာ။ ဒါတွေထက်ပြီး ပြောမနေနဲ့၊ နုနု— နားထဲကြားမှတာ အော်



တလီ ဆန်တယ်၊ ဧရာ... ဧဂ (၂) သိန်း”

“ဟင်...ဘဝင်”

“နင်ဘာကောားမှပြောမနေဘူးတော့၊ ဝါတတ်နိုင်တာကို ကူညီတာ”

“သဝင့်ရယ်၊ နင်က ငါ့အပေါ်မှာ ကျောင်းတက်ကတည်းက ကောင်းခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းပါဟာ”

“နင့်ရင်ထဲမှာ သူငယ်ချင်း သံသောဇဉ်လေး ခိုင်မာနေရင်ပဲ ငါ့ကျေနပ်ပါပြီ”

“နင့်လို သူငယ်ချင်းမျိုးကို တန်ဖိုးမထားရင် ငါ့လောက် ခိုက်တဲ့သူ ရှိပါဦးမလား၊ ဒါနဲ့ နင့် သူနာပြုသင်တန်းကဧရာ”

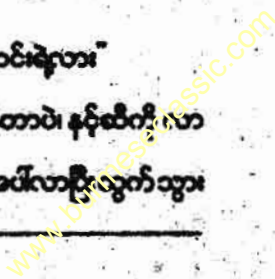
“ရှေးအပတ်ဆိုရင် ပြီးပါပြီ”

“နင်မို့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီးတက်ရတာလဲဟာ”

“အန်တီသွယ်က တခြားအလုပ်တွေလုပ်မယ့်အတူတူ သူနာပြုလုပ်ရမယ်တဲ့လေ”

“အန်တီသွယ်ဧရာ... ကျန်းမာဧရာကောင်းခဲလား”

“ကောင်းတာမှ ဒေါင်ဒေါင်ကို ပြည့်နေတာပဲ၊ နင့်စိတ်ကလေး လိန်မယ်၊ ဒါနဲ့အတူတူလား၊ အပြင်ကိစ္စလေးပေါ်လာပြီလွက်သွား”



တယ်”

နနအိမ်ကိုဘဝင်, ဝင်ထွက်စားစသောက်သလို သဝဏ်အိမ်ကို
လည်း နန ဝင်ထွက်စားစသောက်ခဲ့ကြသဖြင့် အန်တီသွယ်နှင့်စင်မင်
နေသည်။

“ငါ့နောက်မှတစ်ခေါက်လာခဲ့မယ်နန”

“အေးပါဟာ”

“ကိစ္စပေါ်ရင်လည်း ဝန်းထက်လိုက်နော်”

နနနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာတာ ရပ်ထားသည့်ကားခေါ်

သို့ သွားမည်အပြု။

“နန... နေဦး”

“ဘာလဲဘဝင်...”

“မင်းမန်နေဂျာနာမည်က ဘယ်သူလဲဟာ”

“မဟာဗွယ်ကေရီ”

“ဘာ...”

လောကကြီးသည်တိုက်ဆိုင်မှုတွေနှင့်ခွဲစည်းထားသည်လို
တောင်ထပ်မှတ်လိုက်သည်။

မက္ကိုင်မြင့်မြတ်၏ ချစ်သူဟာမဟာနွယ်ကေရီ ဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့် ဘဝင်နှင့်အားပြိုင်ရမည့်ယှဉ်ဘက်တစ်ဦးပင်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဘဝင်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ နာမည်လေးကစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း
နေလို့ပါ။ သွားပြီ”

ကားကိုဆေးရုံထဲက မောင်းထွက်လာသည်အထိ ဘဝင်ရင်
ထဲတွင် မဟာနွယ်ကေရီသည် အကြီးမားဆုံးရန်သူတစ်ဦးဟု သတ်
မှတ်မိခဲ့သည်။

မဟာနွယ်ကေရီလက်ထဲမှ မက္ကိုင်မြင့်မြတ်ကို လှယူရမည့်
စိတ္တဟာဘဝင်အတွက် အချို့နှိပ်ဆုံးသစ်သီးတစ်လုံးကိုစားသောက်ရ
အလိုပင် ထင်မိလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနုနု၏ စံစားမှုဇက်ရာထွေက ဘဝင်ရင်ထဲ
တို့ရောက်ရှိလာသလိုပင်...။



www.burmeseclassic.com

“သမီးက မက္ကိုင်မြင့်မြတ်ကို ဆုံခဲ့ပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အန်တီသွယ်၊ မက္ကိုင်မြင့်မြတ်တင်မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ရုပ်သုဇာလေး၊ မဟာနွယ်ကေရီရဲ့သတင်းကိုတောင် ကြားခဲ့ရတယ်”

“သမီးဘဝင် ဘာတွေသိခဲ့လို့လဲ”

“မဟာနွယ်ဆိုတဲ့မိန်းမ နေ့ဂုဏ်မောက်ပြီး အခြေကြီးတောင် လူလူရှင်းစာနာမှုမရှိဘူးဆိုတဲ့ သတင်းပါ”

“ရောက်”

အန်တီသွယ်စီးကရက်ကိုဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှာ ထိုးချေလိုက်
ပြီးကျေနပ်ပုံနှင့် လက်ဖျောက်တီးလိုက်သည်။

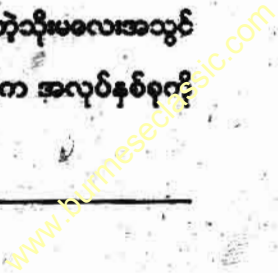
“သမီးဒေါဟာ သမီးအတွက် အကြီးမားဆုံးအခွင့်အရေးတစ်
ခု”

“အန်တီသွယ်ပြောတာကို သမီးသဘောမပေါက်ဘူး”

“မဟာစွယ်ဟာ ရုပ်ရည်ပိုင်းသာ သမီးထက်သာပေမယ့်စိတ်
ဆိပ်ပိုင်းမှာ သူ့ရဲ့စိတ်ကြောင့်နောက်ကောက်ကျမှာသေချာတယ်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ မဏ္ဍိုင်ဟာ စိတ်ရင်းစေတနာဖြူစင်တဲ့ ယောက်ျား
အစ်ယောက်၊ သူ့ဘဝကို မြင့်မြတ်အောင်နေထိုင်တတ်တယ်”

“ဒီလိုကွာဟတဲ့လူနှစ်ယောက်က ဘာလို့ချစ်သူတွေဖြစ်ရ
အာလဲ အန်တီသွယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေဖြစ်ရတဲ့အဓိကအကြောင်းရင်း
အနှစ်ဖက်မိဘတွေရဲ့ ရင်းနှီးမှုကြောင့်ပဲဆိုရမှာပေါ့...။ ပြီးတော့
မဟာစွယ်ဟာ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ရှေ့မှာ သိပ်နူးညံ့တဲ့သိုးမလေးအသွင်
အောင်ပြီး နေပြတတ်တာ၊ အန်တီနဲ့ဘဝင်တို့က အလုပ်နှစ်ခုကို
အိမ်ပြင်တည်းလုပ်ရမှာ”



“သယ်လိုအလုပ်တွေလဲ”

“ပထမအလုပ်က မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ဆီက တွယ်တာမှုကို သမီး
ဘဝင်ကရအောင်ယူရင်၊ ဒုတိယအလုပ်တော့ မဟာနွယ်ရဲ့ဇာတိ
ရုပ်ကိုဖော်ရမှာ”

“ဘဝင်မဏ္ဍိုင်နားကိုရောက်ဖို့ကိုရော အန်တီသွယ်ပိစဉ်ပြီး
ပြုလား”

“ဒီအတွက်ဘာမှမပူနဲ့ သမီးသက်တက်စွလေးတွေပြတ်
တာနဲ့အဝင်တံခါးတွေကို အန်တီခွင့်ထားပြီးသားပဲ”

“သမီးအပြင်ကို ဂေကသွားဦးမယ်၊ အန်တီမှာစရာရှိသေး
လား”

“မရှိဘူး... ဒီနေ့တော့ အခမ်းအစားရှိလို့ ပွဲစဉ်တွေ ဂေက ရပ်
ဆိုင်းထားတယ်”

“သမီးကားယူသွားမယ်နော်”

အန်တီကိုနှုတ်ခွတ်ပြီး ဘဝင်အပြင်သို့ထွက်လာသည်။

နနအံ့မေကြီးအတွက် အစားအသောက်တွေကို ဖွားပြုရုံ

ရင်သောကြောင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။



ဘဝင်အကြိုက်ဆုံးကော်ဖီဆိုင်တွင် ကော်ဖီဝင်သောက်ပြီး
သွားမှာမို့ ကော်ဖီဆိုင်သို့အ ရင်လာခဲ့သည်။

ကော်ဖီဆိုင်ကဈေးကြီးပေမယ့် ဒီဆိုင်ကကော်ဖီလေးကို
အရမ်းကြိုက်သဖြင့် တစ်ပတ်တစ်ရက်လောက်တော့ သွားသောက်
ဆွဲရပါသည်။ တက္ကသိုလ်တက်စဉ်ကနုနုနှင့်ကြာစက လာပြီးသောက်
ခဲ့သော ဆိုင်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှေ့ကားပါကင်နေရာတွင် ကားတွေကပြည့်နေသော
အပြင် ရပ်ရွာရသည့်နေရာတွင် ကားကိုရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့
မိတ်၏ ကော်ဖီသောက်ပြီး၍ နုနုမိခင်အတွက် စားစရာကိုပါဆယ်
ဆယ်ယူပြီး အပြင်သို့ပြန်အတွက်။

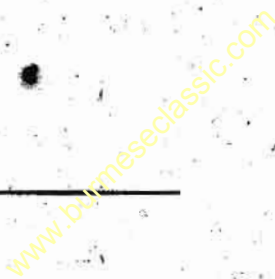
“တီ...တီ...”

“ဟင်”

ဘဝင့်ကားကို အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟွန်းတီးနေသည်ကို တွေ့
မိတ်ရသည်။

“ရှင်ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒါမင်းကားလား”



“ဟုတ်တယ်”

“မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“ကျွန်မက ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ”

“စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ရပ်ထားတာကိုပြောတာ”

“ဘာ... ဒါကားရပ်တဲ့နေရာပဲ”

“မင်းကားရပ်တဲ့နေရာက ငိုကားစေ့မှာ”

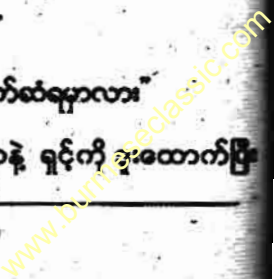
ဘဝင်ထိုအမျိုးသမီးမျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ ရုပ်ရည်ပိုင်းမှာ အထက်တန်းလွှာကဆိုသည်ကို သူမကိုယ်တွင် ဝတ်စားထားသည်ကို မြင်တာနဲ့ သိနိုင်ပေသည်။ ထို့အပြင် ဂုဏ်မောက်မာမည့်အနေအထား။

ဘဝင်တို့အတွက် ဂုလိုမျက်နှာပေါက်မျိုးဆိုရင် မြေစာပင်ပဲ ဖြစ်နေပါစေနည်း၊ နည်းလေးမှ အလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်။

“တမင်ရပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရပ်စရာနေရာမရှိလို့ရပ်ထားတာ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောရင် ရပါတယ်”

“ဘာလဲမင်းကိုငါကယေဗြီးဆက်ဆံရမှာလား”

“ရှင်ကားစေ့မှာ ကားရပ်မိတာနဲ့ ရှင်ကို ချီးထောက်ပြီး”



တောင်းပန်ရမှာလား”

“မင်းစကားသံက မာလှချည်လား”

“ဒါကတော့ တူညီတဲ့ ပုံတင်သံပဲ”

“တောက်... ကားစုတ်ပီးရလို့ပဲ”

“ရှင်ကား ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိရှိ ဘီးလေးဘီးထက် ပိုပြီး

တောင်းလို့မရပါဘူး။ ဘာကို အထင်ကြီးရမှာလဲ”

သူမဘက်က စစ်ကြည့်တာမှတော့ ဘဝင့်ဘက်က စစ်ပြင်တာ

ထန်း

“နင်နဲ့ဇက်ပြီး စကားမပြောချင်ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း ရှင်လို ဘဝင်ရှုတွေနဲ့ ပိုတောင်စကား

ပြောချင်ဘူးဆိုတာယဲ့”

“တောက်...”

ဘဝင် စကားလုံးက အစ အကြာမပေးသဖြင့် ထိုပိန်းမ

နှစ်ခုတွင် ဒေါသမုန်တိုင်းက အပြင်းဆုံးသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

“နင့်ကားကို ခုထယ်ပေး”

“ထယ်ပေးရမှာ ကျွန်မ ဝတ္တရားပဲ။ ရှင် အပိန်ကြောင့် မဟုတ်

ဘူး”

“ဂျိမ်း..”

ဘဝင် ကားတံခါးကိုခွင့်ပြီး တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေးပိတ်
လိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဂူး...ဝီ...”

အရေးထဲ စက်က နိုး၍မရသဖြင့် ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းပြီး

“ရှင် စောင့်ဦး”

“မစောင့်နိုင်ဘူး။ ကားစုတ်ပီးလာမှတော့ ဘာအသုံးဝင်မှာ
လဲ...ဟွန်း...”

“မစောင့်နိုင်ရင် ရှင် တွန်းပြီးစွေလေ”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ရှင် ဘာလူမျိုးလဲ မြန်မာစကားပြောတာ”

“မင်းကွာ”

ထိုမိန်းမဘက်မှ စကားတင်မကဘဲ လက်ပါ ပါမပု အသွင်
စောင်လာသဖြင့် ဘခင်တုံ့ပြန်ရန်ပြင်တော့...

“ရှင် ဘယ်လောက်သွေးရှိသလဲဆိုတာ သိရတာပေါ့။ စမ်း

ကြည့်လိုက်လေ”

ဘဝင် အေးစက်သော အပြုံးကို ပြုံးပြီး အနားတိုးကာ ရပ်ပေး

လိုက်သည်။

ဒီလိုပွဲမျိုးကိုတော့ ဘဝင် အတွက် သိပ်ပြီး စာဖွဲ့လောက်သော

တိစ္ဆတော့မဟုတ်။

“ကေရီ”

“ဟယ်...မောင်”

“ဟင်..”

ဘဝင်တို့ နှစ်ယောက်နားသို့ အပြေးကလေးရောက်လာ

သော မက္ကိုင်မြင့်မြတ်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“ကေရီရယ်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဒီမိန်းမ လူပျိုဝနေတာလေ”

“ကျွန်မက လူပျိုဝတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်က လူလူချင်း လူဆန်

တဲ့ကားမပြောလို့”

“ဘာပြောတယ်”

“ကေရီ”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ရောက်လာမှ မဟာနွယ်အစွယ်က ပိုပြီး ထုတ်ပြလာသည်။

ဘဝင်ကတော့တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲနေပြရင်း မဟာနွယ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

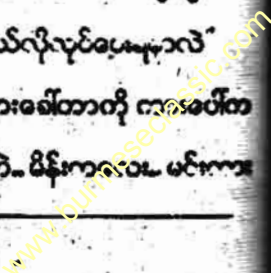
ဒါကမာယာတစ်မျိုးပင် မဟုတ်လား။

“ဝိန်းကလေးကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“မောင်ဘာလို့တောင်းပန်ရတာလဲ၊ သူကမှားတာလေ”

“ကျွန်မမှားတယ်ဆိုတာ အသားလွတ်ကြီးမှားခဲ့တာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ဆိုင်ထဲမှာ ကော်ဖီဝင်သောက်ချိန်လေးကားကို ဂေရင်ထားတာ၊ ဒါကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောရင် ဘာမှဖြစ်လောက်တဲ့ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ စကားရိုင်းရိုင်းပြောတာကို နားဝင်ချို့စွာနဲ့ဘယ်သူမှ မသိမ်းစည်းတတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သဘောပေးပါကုန်ပါ။ နုကာ စေ့ပေးဖို့ကားက ဘာဖြစ်နေလဲမသိလို့ ဆိုင်ကကောင်းလေးတွေ သွားခေါ်တာကို မရဘူးဆိုတော့ ကျွန်မဘက်က ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ”

“ကေရီကလည်းကွာ သူ လူသွားခေါ်တာကို ကလေးပေါ်တစောင့်ပြီး လွတ်တာနဲ့မောင်းသွားပေါ့၊ ကဲကဲ... ဝိန်းကလေးပင် မင်းကား”



ပေါ်တက်ပြီး ဂီယာဖြတ်လိုက်၊ ကိုယ်တွန်းပေးမယ်”

“မောင်...”

“ကေရီကားပေါ်မှာ သွားပြီး ထိုင်နေပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို...”

ဘဝင် ကားပေါ်တက်ပြီး မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် တွန်းပေးသည့်

အခွင့်ကားကိုတွေ့ပြီး ရပ်ထားလိုက်သည်။

မဟာနွယ်ကေရီပျက်နှာတွင် မီးလျှံတွေတောက်လောင်နေ

အထားတောင်မှတ်ရသည်။

ဘဝင်ရင်တွင် ဒါကိုကျေနပ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်၊

မဟာနွယ်...မဟာနွယ်... နင်နဲ့ငါဟာ ရှေ့ဆက်ပြီး အလွန်

ပြည့်ကောင်းတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲကို နှိမ့်ကြရမှာသေချာတယ်။

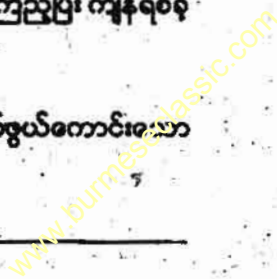
မဟာနွယ်...ကားမောင်းထွက်သွားပြီး မဏ္ဍိုင် ကားလေးက

နောက်မှ လိုက်ပြီး မောင်းသွားသည်ကို ဘဝင်ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့

သည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ရွှိသည့် လူဟာ စွဲမက်စွယ်ကောင်းသော

အသက်ရှားတစ်ဦးပင်။

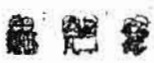


ဒီလို စိတ်ထားယုတ်ညံ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရုပ်အ
ဖြစ်ရသည်မှာ နှုတ်ပြောနေမိသည်။

“ရှင်အတွက် ကံဆိုးတာပဲ၊ အင်း၊ ရှင်ဘာမှ စိတ်မပျက်ဘဲ
ရှင်အတွက် ကံကောင်းခြင်း လက်စောင်ကို ကျွန်မ ရှာဖွေပေးမှာ
မလှိုင်မြင့်မြတ်”

ကော်စီဆိုင်မှ အလုပ်သမားလေးတွေ ဝိုင်းပြီး ကားကို တွင်
ပေးခြင်းကြောင့် ကားစက်လေး ပြန်ပြီး နီးသွားသောကြောင့် ဖောင်
ထွက်ခဲ့လေသည်။

မဟာနွယ်နှင့် ဘဝင်တို့၏ တိုက်ပွဲက စတင်လေပြီ မဟာ
လား။



အန်တီသွယ်၏အစီအမံဖြင့် အထူးကုဆေးရန်းတစ်ခုတွင်
ဘဝင်အလုပ်ဝင်ရလေသည်။

ထိုဆေးရန်းမှဒေါက်တာတစ်ဦး၏အနီးကပ်သူနာပြုတစ်ဦး
ဘဝနှင့်ပင်။ အန်တီသွယ်ထိုဆေးရန်းတွင်ဘဝင်ကိုလုပ်ကိုင်စေခြင်း
အကြောင်းကတော့မလ္လာရုံပိစင်ကြီးကိုကုသပေးနေသောဆေးရန်း
ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဘဝင်နှင့်မလ္လာရုံပိစင်ကြီးဒေါ်မြင့်မာလာရင်းနှီးမှုတစ်ခုခုစေ
အောင်ပင်အံ့ကွက်ချပြီးစီစဉ်သောကိစ္စပင်ဖြစ်၏။

ဘဝင်အနီးကပ်လုပ်ကိုင်ပေးရသောဒေါက်တာအောင်သက်

www.burmeseclassic.com

ပိုင်မှာ ဘဝင်၏ပြောဆိုဆက်ဆံရေးနှင့် လုပ်ကိုင်မှုများပေါ်သဘောကျ
နေအောင် ဘဝင်ကြိုးစားပြုခဲ့ရသည်။

“ဘဝင်..”

“ရှင်..ဆရာ”

“မင်းနားချိန်ရောက်ပြီလေ”

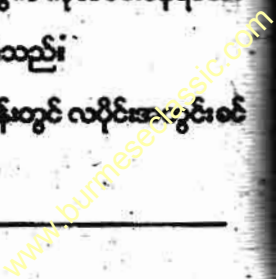
“ဟုတ်ကဲ့...ဟိုမိနော်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တဲ့ကိစ္စလေး
ရှိလို့ လိုက်ပြီး ကူပေးနေတာပါ ဆရာ”

သူ့နာပြုဆရာမလေး မိနော်သည် ဘဝင်နှင့်အတူ အထူးကု
ဆေးခန်းတွင် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်၏။

ဘဝင် သူ့နာပြုအတတ်ပညာကို သင်ကြားခဲ့စဉ်က စိတ်ထဲ
မှာ သိပ်ပြီး မပါခဲ့ပေမယ့် ဆေးခန်းကိုရောက်ပြီး လူနာတွေကိုပြုစုရင်း
သူ့နာပြုဆရာမဘဝလေးကို ခုံမင်လာခဲ့သည်။

ရောဂါဝေဒနာခံစားရသူတွေအတွက် ကုသပေးနေရသော
ဘဝလေးသည် စိတ်ကြည်နူးစွယ်ကောင်းမိသည်။

ဘဝင်၏စေတနာကြောင့် ဆေးခန်းတွင် လပိုင်းအားပွင်းစင်
မင်သူတွေ များလာခဲ့ရသည်။



ဒေါက်တာအောင်သက်ပိုင်၏နီး၊ ဒေါက်တာတင်နွယ်ဆိုရင်
သဝင်ကိုညီမသခွယ်ပင် သံယောဇဉ်ထားခဲ့သည်။

သဝင်လိုအပ်သည့်ကိစ္စတွေဆေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မသိတာ
တွေကိုသင်ကြားပေးသည်။ ဒါပေမယ့်မကျိုင်းပီစင်ကြီးခေါ်ပြင်မာလာ
ရှင်တော့ မဆုံရသေးပေ။

“သဝင်..”

“ရှင်...မမနွယ်”

“ညနေ သဝင် ဂန္ဓတီပြီးရင် မမနွယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သဝင်က ဒေါက်တာတင်နွယ်ကို မမနွယ်လို့ပဲခေါ်သည်။
မမနွယ်အပြင် ဆေးကုသွားရင် သဝင်ကိုသာခေါ်တတ်သည်။ အပြင်
ဆလူနာရှင်တွေပေးရင်တောင် မမနွယ်က သူညီမဟုသာပြောတတ်
သည်။

သဝင် ဂန္ဓတီထွက်သည်နှင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး မမနွယ်
အနီးသက်သို့လာခဲ့သည်။

“သဝင် ပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သွားကြမယ်၊ ကိုကို့ရေ... နွယ်တို့သွားပြီ”

“အေးအေး... ညီအစ်မနှစ်ယောက် လမ်းသွားရင်း အထင်
တွေပြောမသွားနဲ့ဦးနော်”

“အဲဟ... လူကိုများ၊ အတင်းပြောတတ်တဲ့သူတွေများမှတ်ရ
လား”

မမနွယ်က ဒေါက်တာအောင်သက်ပိုင်ကို ရန်ထောင်ပြီး
အမြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

မမနွယ်က ဆရာဝန်ကြီးသာဖြစ်ပေမယ့် သူမ မျက်စိထဲ
အမြင် မကြည်သည်ကိုတွေ့ရင် ဘဝင်နှင့်စကားလက်ဆုံကျပြီးပြော
တတ်သည်ကို ဒေါက်တာအောင်သက်ပိုင် သိနေခြင်းကြောင့် လှုပ်
ပြီးပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘဝင် ကားမောင်း”

“ဟုတ်... ဘယ်ကိုလဲ မမနွယ်”

“ဗဟန်း... ရွှေတောင်ကြားဘက်ကိုကွဲ့”

မမနွယ်နှင့်ဘဝင် သွားခဲ့သည့်နေရာများတွင် စုသွားစဉ်

ရုရာကို တစ်ခါမှ မသွားဘူးနဲ့ပေါ့။

“လူနာအသစ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မမနွယ်တို့နဲ့ ကုနေတာတော့ ကြာပြီ။ အရင် အခေါက်တွေတုန်းက မင်းဆရာက သွားတာလေ။ ခုမမနွယ်က ကိုကို့ အစားသွားပေးရတာ”

“ဪ...”

“ရောဂါကတော့ သိပ်ပြီးတော့ အားမရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆေးသက်နဲ့ရအောင်ကုနေရတာပဲ ဘဝင်ဓမ္မ ငွေကြေးချမ်းသာ သူတွေဆိုတော့ အသက်ကြောကို ဆက်နေကြတဲ့သဘောပေါ့”

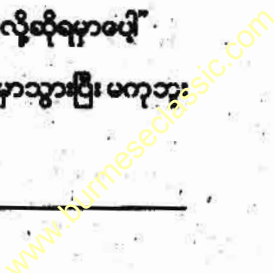
“ရောဂါက လက်လျှော့ရတဲ့အခြေအနေကိုရောက်နေပြီ

ထား”

“ယတိပြတ်တော့ ပြောလို့မရသေးဘူး။ နုလုံမို့သက်ဆိုင်တဲ့ ရောဂါတစ်ခုဖြစ်နေတာ။ ဆေးထိုး၊ ဆေးစား၊ မှန်မှန်နဲ့ကုသနေတာပဲ လေ။ နောက်ပိုင်းအခြေအနေကတော့ လူနာရဲ့ကံလို့ဆိုရမှာပေါ့”

“ဒီလောက် ပိုက်ဆံရှိနေတာ နိုင်ငံခြားမှာသွားပြီ။ မကုဘူး

ထား”



“ကုဗြီးဗြီးလေ၊ နှလုံးတောင် အစားထိုးတုထားတာ၊ အသစ် အရွယ်နဲ့ ကျန်းမာရေးက တစ်ပြေးညီဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သိပ်ပြီး အား မရပါဘူး၊ သဝင်ရယ်၊ ဟိုရှေ့လမ်းက ဝင်လိုက် သဝင်”

မမနွယ်ပြောတဲ့လမ်းအတိုင်းမောင်းဝင်လာပြီး

“ဟိုခြံပဲ၊ ကားဟွန်းတီးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သဝင် ခြံရှေ့တွင် ကားကိုရပ်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်သဖြင့် ခြံ စောင့်တစ်ဦးထွက်လာပြီး ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

အိမ်ကြီးရှေ့သို့ရောက်တော့ သူ့နာပြုဆရာမလေးတစ်ဦး ထွက်ပြီးဆီးကြိုသည်။

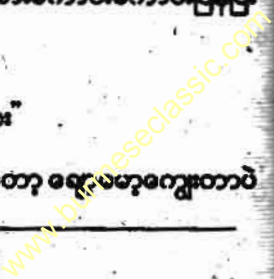
“ဆရာမ...”

“မေရီ... အန်တီ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဆရာမ... ခုရက်ပိုင်းအတွင်း အစားကောင်းကောင်းပြန်ပြီး မစားပြန်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“နင်က ရော့မော့ မကျွေးဘူးလား”

“ကျွန်မလည်း အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ရော့မော့ကျွေးတာပဲ”



ဆရာမာ ဘယ်လိုမှ မရဘူး၊ အန်တီကြီးသားက ပြောမှ ထမင်းဟင်း၊ နှည်းနှည်းလေးစားတာ”

“ကဲ...သွားကြရအောင်”

အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ဘဝင်တို့တက်လာခဲ့ကြပြီး အခန်းတစ်ခု ဆီ သို့ရောက်တော့ စုတင်ပေါ်တွင် စောင်းစောင်းလေးအိပ်နေသော အသက် (၆၀)ကျော်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့နေရသည်။

“အန်တီ”

“ဪ...ဆရာမရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီ ထမင်းမစားဘူးဆို”

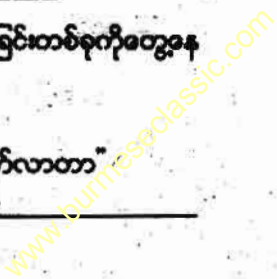
“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ စားချင်စိတ် သိပ်ပြီးမရှိဘူး၊ ဖြစ်နေ ထယ်၊ ပြီးတော့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ နေထိုင်ရတာ မကောင်းဘူး၊ ထင်...သူက ဘယ်သူလဲ”

ဘဝင်ကို အမျိုးသမီးကြီး သေရာစွာ ကြည့်ပြီး မေးလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးမျက်လုံးထဲတွင် အံ့ဩခြင်းတစ်ခုကိုတွေ့နေ

ရသလို-

“သူက ကျွန်မညီမလေးပါ အဖော်လိုက်လာတာ”



“ဪ...”

“မေရီ... အန်တီကို အားစေးသွင်းဖို့ပြင်”

“တုတ်ကို”

ဘဝင်က လိုအပ်သည့်ကိစ္စများကို ဝင်ပြီးလုပ်ကိုင်ပေးချိန်တွင် မေရီအောက်ထပ်သို့ စင်းသွားပြီး စေးပစ္စည်းတွေကို သွားယူသည်။

“ဆရာမကို ပြောရမှာတော့ အားတော့ နာတယ်”

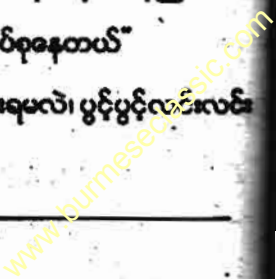
“အန်တီ ဘာပြောရင်လို့လဲ ပြောပါ”

“ဆရာမ ငှားပေးထားတဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးကို အန်တီ သဘောမကျဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“အန်တီကို သူပြုစုပေးနေတာ အလုပ်သဘော သက်သတ်လောက်ပဲဖြစ်နေတယ်။ စေတနာပိုင်းက အရမ်းကို အားနည်းတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ မလိုအပ်တဲ့ကိစ္စတွေကို စင်စုနေတယ်”

“အန်တီကို ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ”



“အင်း...ပြောရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူနဲ့အခြားတစ်
အထက်လဲပေးပါလား”

“ကောင်းပြီ အန်တီ၊ ကျွန်မ စိစဉ်ပေးပါမယ်”

“အန်တီ လက်ကလေးကြွနှော်၊ သွေးပေါင်ချိန်ရအောင်”

ဘဝင်က သွေးပေါင်ချိန်တို အမျိုးသမီးကြီးလက်မောင်းလေး

ညှစ်သောစွာ မပေးလိုက်သည်။

“သမီးနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲကွဲ့”

“ဘဝင်နဲ့သာပါအန်တီ”

“ဪ...နာမည်လေးက ရှစ်စရာပဲ၊ ဘာလုပ်လဲ”

“မမနွယ်နဲ့အတူ ဆေးခန်းမှာ သူ့နာပြုလုပ်ပါတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ သမီးပျက်နာလေးနဲ့ဆိုလူနာတွေရဲ့

ရူပါတစ်ဝက်လောက် သက်သာနိုင်တယ်”

“ဒါတော့ အမှန်ပဲအန်တီဇေ...ဆေးခန်းမှာဆိုကျွန်မတို့လင်

အားထက် သူ့ကိုပိုပြီး ခင်ကြတယ်”

“သမီးမိဘတွေရောရှိကြသေးလား”

“မရှိတော့ပါဘူး”



“စိတ်မကောင်းစရာပဲကွယ်၊ မွေးချင်းတွေစရာ”

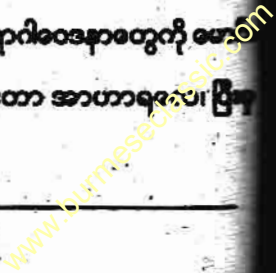
“မရှိပါဘူး”

“ဟင်.. တစ်ယောက်တည်းမွေးကြတဲ့သူတွေအတွက် ဒီလို အဖြစ်လေးတွေကြောင့် ရင်မောရတယ်၊ အန်တီလည်း သားလေး တစ်ယောက်တည်းမွေးထားပြီး တစ်ခါတစ်ခါ အန်တီတို့မျက်ကွယ်ပြ သွားရင် တစ်ယောက်တည်း ကျွန်ရဲ့မှာကိုတွေ့ပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ် ပိတယ်”

“အန်တီရယ်.. မောင်နှမ သားချင်းမရှိပေမယ့် စိတ်တွေ ကောင်း၊ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေနဲ့ဘဝကို အဖော်ပြုလို့ရပါတယ် သမီး ဆိုရင်ဒီလိုပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာပါ၊ ခုချိန်မှာ အန်တီ သားဘေးမှာ အန်တီအကြာကြီးနေချင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုပြောလို့က်တာလဲ သမီးရယ်၊ နေချင်တာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်စိတ်သောကဖြစ်စေမယ့် အကြောင်းတွေကို စိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့၊ ကိုယ့်ဈေးကိုယ်ထဲက ရောဂါဝေဒနာတွေကို ဖော်ထုတ် နိုင်အောင် ပထမဆုံး အရေးကြီးတာ အာဟာရပေါ့၊ ပြီးမှ စေးပါးကလိုက်ပြီး ကုရတာ”



“ငါ့သမီးက အပြောကောင်းလေးပဲ၊ သမီးပြောတာနဲ့ ဝိုက်
ဆောင်စာလာပြီ”

ဘဝင်ပြောဆိုမှုကို အမျိုးသမီးကြီးသဘောကျစွာ ရယ်မော
ရင်းဖျက်ရှာလေးညှိုးသွားပြန်သည်။

“အင်း...ငါ့သမီးလေးပြောပုံဆိုပုံတွေကို မြင်ရတာ အန်တီလူ
အင်ယောက်ကို ပြန်ပြီး မြင်မိသလိုပဲကွယ်။”

ဒေါက်တာတင်နွယ် အမျိုးသမီးကြီးအတွက် ဆေးသွင်း
အထိုးလုပ်ပေးပြီး အနားယူခိုင်းကာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ဟင်..”

အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်နေသော မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကို တွေ့လိုက်ရ
မြင့်လွန်းစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“မိနွယ် ပြန်ပြီလား”

“အေး...ရောက်နေတာကြာပြီမဏ္ဍိုင်”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်က ဘဝင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“သူက..”

“ငါ့ ညီမဝမ်းကွဲလည်းဖြစ်၊ တပည့်မလေးလည်း ဖြစ်ပေါ့

ဟာ

"ဪ...နိဗ္ဗာန်...နင့်ကိုပေးပေးဘာပြောသေးလဲ"

သူ့နာပြုဆရာမလေး၊ မေရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး မက္ကိုင်မြင့်မြတ် စကားဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက်လိုက်၏။

"တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါမယ်"

"နင်ပဲ ကောင်းသူလို စီစဉ်ဟာ၊ ငါကတော့ မပြောချင်ဘူး"

"အေးပါ၊ နင့်အကြောင်း တို ငါသိပါတယ်"

"ဟိုကောင်ကြီးရော၊ နင့်ပေါ်မှာ ချစ်ထုန်းလား"

"မချစ်လို့ရမလား။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ငယ်ကြောက်စရာ"

ယူထားတာလေး၊ သွားပြီဟေ့"

မက္ကိုင်မြင့်မြတ် အိမ်အပေါက်အထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

ဘဝင်ကားလေး၊ မောင်းထွက်လာရင်း၊ သူမအတွက် ရင်

စရာ ကောင်းသောနေရာစီသို့ ဘဝင် ခြေလှမ်းတွေ ဆက်ပြီး ရောက်လာခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

"မက္ကိုင်နဲ့ မမနွယ်က ငယ်ပေါင်းတွေလေး၊ သိပ်ပင်ကြတာ"

"ဟုတ်လား၊ မမနွယ်"

“မက္ကိုင်က ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် မာနမရှိသူ။ သိပ်ပြီး
စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့သူ၊ လူတစ်ယောက်ပေါ်မှာ အရမ်းအားနာတတ်
ထယ်လေ၊ အင်း...ဒီအားနာမှုကြောင့် မက္ကိုင် အကျပ်အတည်းလေး
ထပ်ခုကြုံခဲ့ရတာပဲ”

“ဒေါက်တာတင်နွယ်ပြောသည့် မက္ကိုင်မြင့်မြတ်၏ အကျပ်
အတည်းကို ဘဝင် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။



မာလာ အဝတ်ဆစ်း

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်၏အိမ်ရှေ့၌ အထိအနိတိသွယ်ကာလေး

နှင့် လိုက်ပို့ပေးပြီး ကားရပ်လိုက်သည်နှင့်

“သမီးဘဝင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အနိတိသွယ်”

“ဒီနေ့ ဒီရက်စကပြီး သမီးဟာ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ရဲ့ရုပ်သုခထဲကို ရောက်လာတဲ့သူလို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါတည်း မှိုက်သွင်းထားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီအဆင့်ကို အရင်ဆုံး သမီးဖြစ်သနားသွားပြီမှ နောက်

တစ်ဆင့်စီကို ထပ်ပြီး ပြင်ဆင်ပါ”

“အနိတိသွယ်”

“ဘာလဲသမီးဘဝင်”

“ဟို...ဟို...တကယ်လို့များ မတူကိုင်ကို ဘဝင်က ရုပ်မိသွားပြီ ဆိုရင်ရောဟင်..”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

အန်တီသွယ်အားပေးစာရရယ်မောလိုက်ပြီး တဝင်ကိုကြည့်

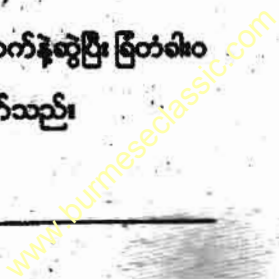
ဆာ

“သမီးရယ်...လူဆိုတာ ရွှေခြင်းတရားတွေနဲ့ရှင်သန်နေခဲ့ကြ ဆာပါ။ ငါ့သမီးလေး ရွှေမိတာ ဘာထူးဆန်းတာမှတ်လို့၊ ရွှေလိုက်ပေါ့ ဆွယ်၊ ကဲ...သွားပြီ၊ အန်တီသွယ်ကတော့ သမီးမာယာကဝေအတတ် နဲ့ပြုစားနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေမှာပါ”

အန်တီသွယ် စကားလေးကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပြောပြီး ကား ဆောင်းထွက်သွားသည့်နောက်တွင် ဘဝင် ရင်မှာ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခု ဆီသို့ဆုတ်ခွဲနေသလို ခံစားနေရ၏။

ခရီးဆောင်အိတ်ကလေးကို ဘယ်လက်နဲ့ဆွဲပြီး ခြံတံခါးဝ လေးမှာရပ်ကာ လူခေါ်ဘဲ(လ်)လေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

မြစောင့်ကြီးတစ်ဦးထွက်လာပြီး



“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ရင်လို့လဲကလေးမ”

“ကျွန်မ.. ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လာပြီးလုပ်တဲ့ သူနာပြုဆရာမ
အသစ်ပါ”

“ဪ..ဟုတ်တယ်၊ လူလေးကမှာထားတယ်၊ ဝင်ခဲ့ကွယ်
ဘဝင် ခြေလှမ်းတွေ ခြုံဝန်းကြီးထဲသို့ စတင်ပြီးလှမ်းစဉ်မှာ
နှလုံးသားပန်းရနံ့သစ်တွေကို ရှုခိုက်မိသလိုပင်။

“ကိုမလှိုင်မြင့်မြတ် မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးကွဲ့၊ မန္တလေးကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွား
...ယ်၊ သမီးလေးလာမယ်ဆိုတာကိုတော့ ပြောထားခဲ့ပါတယ်”

အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်တော့ ဧည့်ခန်းတွင် ဒရင်းဘက်နှင့်အိမ်
နေသော အိမ်ပြတ်မာလာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

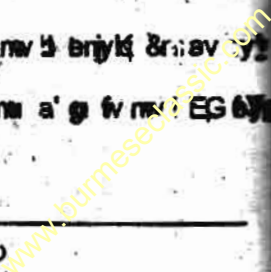
“မမကြီး”

“ဟေ...ကိုလှိုင်ဘာလဲ”

J' Dsr B D w G ၆၆၈၈ ၆ ၈၈၆ ၆၈၆၆ ၆၈၆၆ ၆၈၆၆

jalal nax ၆၆၆ ၆၆၆ ၆၆၆ ၆၆၆ ၆၆၆ ၆၆၆ ၆၆၆ ၆၆၆

v ၈၈၆ ၆၆၆ ၆၆၆ ၆၆၆



“ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး”

ဘဝင်နှုတ်ဖျားမှ အရင်နီးဆုံးစကားလေးဖြင့်ခေါ်လိုက်မိ၏။

“အင်း...မေမေကြီးရောဂါတွေကို ထုတ်ယူပေးမယ့် လူတစ်
ဆောက်ရောက်လာတယ်လို့ခံဘူးရပါတယ်”

“မိတ်ရပါမေမေကြီး ရောဂါကို ထုတ်ယူပေးမှာပါ”

“ကိုလိုင်...သမီးလေးနေ့စဉ်အခန်းကို ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ မေမေကြီး”

“ဒါဆို သမီးလေးကို နေရာအရင်လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ပြီးမှ
တောားပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘဝင်...ဦးလှိုင်နှင့်နေရမည့်အခန်းဆီသို့လိုက်လာခဲ့သည်။

ဘဝင် ဘဝတွင် မာယာတိုက်ပွဲများစွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ဘူးသူ
ဖြစ်ပေမယ့် စု မာယာပွဲလေးကတော့ ရင်ကိုလှုပ်ရှားစေဆုံး တိုက်ပွဲ
လေးပင်...ဖြစ်၏။



www.burmeseclassic.com

ဘဝင် အိမ်ကြီးတွင် ရောက်ရှိနေသည်မှာ (၃)ရက်မြောက်
နေ့ကိုရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် မန္တလေးမှ ပြန်ပြီးမရောက်သေးပေမည်
ဘဝင်ရောက်သည့်ညက မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်စီက ရုန်းဝင်လာပြီး အထွတ်
အကြောင်းကို မေမေကြီးပြောပြလိုက်၍ ဘဝင်ရောက်နေသည်ကို
မဏ္ဍိုင် သိနေလေပြီ။

“မေမေကြီး”

“ပြော့ကွယ်”

“ဆေးသောက်ရအောင်နော်...”

“မသောက်ရင် မရဘူးလား”

“မရဘူးလေ၊ မေမေကြီးရောဂါအပြန်ဆုံးပျောက်ကင်းဖို့က
ဆေးကို မှန်မှန်သောက်ရမယ်”

“ဆေးတွေသောက်ရ၊ ဆေးတွေထိုးရနဲ့ ပြီးစွေလှပါပြီ”

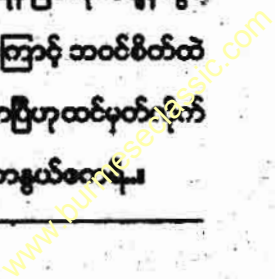
“နောက်တော့ မသောက်ရတော့ပါဘူး။ မေမေကြီး ဒီနေ့
နောက်ပိုင်း ထမင်းစားနည်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်သမီးရယ်၊ ခံတွင်းထဲမှာ ဟင်းတွေစားရတာ
အစဉ်အဟပ်မတည့်သလိုဖြစ်နေတယ်”

“ညနေကျရင် သမီးကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးမယ်၊ ဘာစားချင်
လဲပြော”

“သမီးစိတ်ကြိုက်ချက်လေ၊ စားကြည့်တာပေါ့”

မေမေကြီးကို ဆေးဝိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆိုတာတွင်ထိုင်ခိုင်းကာ
ဆတ်သည်။ ခြေသည်းတွေကို သဝင် ညှပ်ပေးရန် ပြင်လိုက်ချိန်တွင်
ဦးခန်းထဲသို့ ကားထစ်စီးမောင်းဝင်လာသောကြောင့် သဝင်စိတ်ထဲ
တွင် ဂျှပ်ပြန်ပြတ်တစ်ယောက်ပြန်ရောက်လာပြီဟု ထင်မှတ်လိုက်
မိသည်။ ဒါပေမယ့် ကားရပ်ပြီး ဝင်လာသူက မဟာနွယ်ဝေလှ။



"အန်တီမြတ်နေကောင်းလား"

"ကောင်းပါတယ်"

ဒေါ်မြတ်မာလာရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဘဝင်ကို ဖျက်ထောင့်

ကြီးဖြင့် ကြည့်လေ၏။

"သူက ဘယ်သူလဲ အိမ်ဖော်လား"

"ဟင်..."

ဘဝင့် ဒေါ်သကို ဆွပေးနေပြန်သည်။

"ဟာ...ကေရီဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ အားနာစရာကွယ်"

သူက အန်တီမြတ်ကို ဆေးကုပေးဖို့ရောက်လာတဲ့ သူနာပြုဆရာ
လေးပါ"

"မသိပါဘူး၊ ကေရီက ခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတယ်မှတ်လို့"

မဟာနွယ်ကောကို ဘဝင် ဘာတစ်ခုမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ဒေါ်မြတ်

မာလာ၏လက်ချောင်းလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။

"မောင်ဘယ်နေပြန်ရောက်မှာလဲ အန်တီမြတ်"

"သားက တိတိကျကျတော့ မပြောသွားဘူး"

"ဟင်...အဲဒါကြောင့် ကေရီပြောနေတာ မနွှလေးက သား"

ထုတ်တဲ့ ရက်ကန်းစက်ရုံကြီးကို မက်မက်ဟောဟော ဆက်ပြီး လုပ်ကိုင်
နေတယ်။ အမြတ်အစွန်းက ဘာမှ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ရောင်းပစ်လိုက်ပါ
ဆိုတာကို မရောင်းဘူး။”

“ကေရီ-သမီးက ကားကို ပြင်ပါ။ နောင် ဒီကားမျိုး သယ်တော့
မှ ပြောပါနဲ့ ကွယ်။ ဒီရက်ကန်းစက်ရုံလေးဟာ အန်တီမြတ်တို့ဘဝ
အလေးပါ။ အကန့်စီးပွား ဖြစ်ရေး၊ မဖြစ်ရေးထက် ဒီရက်ကန်းစက်ရုံ
လေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာကို ရပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ၊ နိုင်ငံခြားက
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေထက် ပိုပြီး ခင်တွယ်တယ်ဆိုတာ ကေရီယုံပါ”

မဟာနွယ်ကေရီဘာသာမူဆက်ပြီး မပြောတော့ပေ။

“ဒါ အန်တီမြတ်စားဖို့နော်၊ မြန်မာပြည်က အစားအစာတွေ
ထုတ်ဘူး။ ကိုရီးယားမိတ်တွေစီက မှာယူတာ”

မဟာနွယ်ကေရီက ကားသည်ဘဝင်ကို ရွဲခြားမှုတစ်ခုကို ပြော
ချင်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကေရီ-နောက်ဒါမျိုးတွေ မမှာပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီမြတ်”

“အန်တီမြတ်မကြိုက်ဘူးကွယ်၊ ပြီးတော့ ရောင်းဖို့တည်



မတည့်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ သမီးဘဝင်..”

“ရှင်...ပေးပေးကြီး”

“ဒီစားစရာတွေရော စားလို့ဖြစ်ဖို့လား”

“အန်တီမြတ်ကလည်း သူက ဘာသိမှာမို့လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဘာမှမသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပေးပေးကြီး”

ရောဂါအတွက် ခုလို အဆီဓာတ်ကို အားပေးတဲ့ အစားအသောက် တစ်
တော့ လုံးဝ စားခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းက သက်သက်ပညာပြတာပေါ့”

မဟာဗွယ်ကေရီ သူ့စိတ်နှင့် နှိုင်းပြီး ပြောသောကား

“ကျွန်မ ဘာပညာမှ ပြရောမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်တာဝန် ယူထားရ
တဲ့ လူနာအတွက် သေးငြစ်စေမှာကို တော့ တားရမှာပေါ့”

“ကေရီအန်တီမြတ်မစားလည်း သားလေး ပြန်လာရင် စားလို့
ရပါတယ်ကွယ်”

“အန်တီမြတ် သမီးသွားမယ်”

“အေး...အေး...”

ကေရီ မကျေနပ်သော မျက်နှာနှင့် ထပြီး ပြန်မျှော်မှား ဖြတ်သွား



မလ္လာရင်မြင့်မြတ်ကားလေးဝင်လာသဖြင့်

“မောင်...”

“ဪ...ကေရီရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် မောင်က မန္တလေးကိုသွားမယ်ဆိုတာ သာလို့

ပြောမသွားတာလဲ”

“မောင် သိပ်အရေးကြီးတာနဲ့ထွက်သွားတာပါ”

“ရုန်းလေးတောင် ဆက်ချိန်မရဘူးလား”

“ရုန်းဆက်ပါသေးတယ်၊ မောင့်ဟန်းရုန်းက အလောတကြီး

မသွားတာဆိုတော့ သက်ထရီအောက်နေတာကို သတိမပြုမိလိုက်

ဘူး”

“မောင် ဆင်ခြေပေးနေတာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကကယ်ပါ”

“မောင် ကေရီနဲ့ကေလိုက်ခဲ့ဦး”

“ဟာ...မေမေကိုတောင် ဝင်ပြီးမတွေ့ရသေးဘူး”

“ကေလေးပါ”

ကေရီ မလ္လာရင်မြင့်မြတ်လက်ကိုအတင်းဆွဲပြီး အိမ်အပြင်

သို့မခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

“ဘာလဲပြော...ကေရီ”

“ဟိုထိန်းမကိုဘယ်သူခေါ်တာလဲ”

“မေမေကခေါ်မိုင်းတာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြန်ပြီးလွှတ်လိုက်”

“ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲကေရီ၊ သူ့ဘက်က ဘာမှအမှားမရှိ

ပြန်ပြီးလွှတ်ရင် မိနွယ်နဲ့ မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်မှာပေါ့”

“ကေရီ...နောက်တစ်ယောက် ရှာပေးမယ်”

“ကေရီ... ဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ကေရီဘာမှ မခေါင်းထဲ
မထည့်ပါနဲ့၊ သူ့ဆရာဝန်နဲ့သူ့သူနာပြုဆိုတာ မေမေအတွက် အများ
ကြီးအဆင်ပြေတယ်၊ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူး”

“မောင်က ပြန်မလွှတ်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“မေမေခေါ်ထားတဲ့လူကို မောင်ပြန်ပြီးလွှတ်နိုင်လောက်တဲ့
လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ကောင်းပြီ...သွားမယ်”

“ဂျိမ်း...”

မဟာနွယ်ကေရီကားတံခါးကို ဒေါသနှင့်ပိတ်ပြီးခြံဝန်းထဲမှ
အမောင်းထွက်သွားသည်ကိုမက္ကိုင်လှမ်းပြီးမတားတော့ဘဲ အိမ်ထဲ
ရောက်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့...”

မက္ကိုင်မြင့်မြတ်...ကေရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး သက်ပြင်းပူတွေကို
မရမိပေါင်း မနည်းတော့ပါ။ ကေရီသည် ရုပ်ကလေးက ကြွေရုပ်
လေးလောက်ချောမောလှပသလောက် ပိတ်ဓာတ်ပိုင်းမှာ အတော်
ထက်အားနည်းနေလေသည်။

မက္ကိုင် ကုမ္ပဏီကြီးတွင် ကေရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပိတ်စေ့
မီးခိုးစိက သတင်းတွေကိုမက္ကိုင်ပြန်ပြီးကြားနေရသည်။ ဒီအတွက်
မိခင်တွေ့စေခဲ့ရသည်မှာ အမှန်။

ရလည်း သူ့နာပြုဆရာမလေးကို သူမ မျက်စိနှင့်ဘဝင်မကျ
ည်နှင့် အကြောင်းမဲ့ပြန်ပြီးလွတ်ပိုင်းနေပြန်သည်။

မက္ကိုင် တစ်ချိန်ကမဟာနွယ်ကေရီခိုခိတ်ဆန္ဒတွေကိုခေါင်း
မလှိုက်လျော့ခဲ့ပေမယ့် ရနောက်ပိုင်းတော့ မလှိုက်လျော့ခဲ့တော့



“သားလေးပြန်ရောက်တာနဲ့အမောမပြောဘူးတုတ်တယ်”

“မပြောချင်တော့ဘူး၊မေမေရေမေမေဘယ်လိုနေလဲ”

“အင်း... သမီးလေးရောက်ပြီမှ စိတ်ထဲမှာ လန်းလန်းဆာ

ဆန်းပဲဟေ့”

“မင်းနာမည်က ဘဝင်နဲ့သာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုရယ်လို့ သဘောမထားဘဲ”

မိသားစုလိုသဘောထားပြီး ကူညီပေးပါ”

“ကျွန်မလည်း အစ်ကိုပြောသလိုမေမေကြီးကို မိခင်ထံ

ယောက်လိုသဘောထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ နေထိုင်ရတာရော အဆင်ပြေ

လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါတယ်”

“လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ”

“ကျွန်မအတွက် ဘာမှ မလိုအပ်ပါဘူး”

“မေမေ...သားနားဦးမယ်”



“အေး...သွားပြီးနားကွယ်၊ ခရီးပန်းလာတာကို”

“ခွင့်ပြုဦး ဘဝင်၊ ပြီးမှ အေးအေးခေးခေးစကားပြောကြ

အပေါ့”

“ကောင်းပါပြီအစ်ကို”

မတူညီမြင့်မြတ် ထွက်သွားပြီးနောက် ဒေါ်မြတ်မာလာကို

အင် ခြေသည်းလေးတွေကိုဆက်ပြီးညှပ်ပေးနေတော့သည်။



ဘဝင် အိပ်ရာမှ အစောဆုံးထပြီး ဒေါ်မြတ်မာလာကို နို့အား
ခြံကြီးထဲတွင် လမ်းလျှောက်သည့် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ
သောကြောင့် စုဆို ဒေါ်မြတ်မာလာကို နို့စရာပင် မလိုတော့ပေ။

“သမီးရေ... သွားကြရအောင်”

“မေမေကြီး အပေါ်အကျီ တူတူလေးဝတ်ခဲ့ဦး”

“မဝတ်ချင်ပါဘူးကွယ်”

“မရဘူး... မဝတ်ရင် နေ့၊ ဘဝင်ယူခဲ့မယ်”

ဘဝင်... ဒေါ်မြတ်မာလာ အမွှေးအကျီလေးကို လည်ပင်းထဲ
သိုင်းချည်ပြီး ခြံဝင်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“သမီး...”

“ပြောလေ မေမေကြီး”

www.burmeseclassic.com

“မြတ်မှာလျှောက်နေရတာ သိပ်ပြီးမဟန်ဘူး။ အပြင်ထွက်
ခပ်ဝေးဝေးလျှောက်ကြရအောင်”

“မေမေကြီးသဘောပဲ”

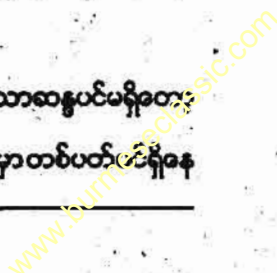
ဒေါ်မြတ်မာလာတစ်ယောက် ခေါင်းခါးခြေလက်စတွကိုလှေ
ချွန်ခန်းပြုလုပ်ပြီး ဘဝင်နှင့်အတူ ခြံဝန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်ကို
မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာပြောလေသည်။

ဘဝင်နဲ့သာဆိုသည့် သူနာပြုဆရာမလေးနှင့်ကျမှ မေမေ
အခြေအနေတွေ မယုံကြည်နိုင်အောင် တိုးတက်လာသည်ကိုတွေ့
မြင်နေရသည်။

ဒါပေမယ့် ချစ်သူဖြစ်သည့် မဟာနွယ်နှင့်တွေ့တိုင်း ကာဝင်ကို
အလုပ်ဆက်ပြီး မခိုင်းဖို့ ပြောသောစကားတွေက နားတွင် မဆုံတော့
ဘူး။

ဒီအတွက်ကြောင့် မဟာနွယ်ကေရီ... မဏ္ဍိုင်ပေါ်မှာ စိတ်ဆိုး
စိတ်ကောက်ခဲ့သည်မှာလည်း ဈားလေပြီ။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်တစ်ယောက် ရော့လို့သောဆန္ဒပင်မရှိတော့
ပေ။ ဝုလဲစိတ်ကောက်ပြီး စကားမပြောကြသည်မှာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေ



ပြီ၊ မဏ္ဍိုင်ခေါ်ရင်စိတ်တကယ်ပင် မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ရင်ရာဖြစ်ဆို ပြီးနေလိုက်သည်။

ရုပ်သူဘဝလေးကိုသာယာလှပအောင်မဏ္ဍိုင်ကြီးစာပြီ တည်ဆောက်ခဲ့ပေမယ့် မရခဲ့ပေ။

မဟာနွယ်ကေရီသည် အတ္တတစ်ဝက်စွန်းကျပြီး သူမတွေ ပေါ်မှာသာ ဦးစားပေးတတ်ခြင်းကြောင့် မဏ္ဍိုင်ရေရှည်တွင် ခံနိုင်ရည် အားနည်းပါးလာခဲ့ရသည်။

ထို့အပြင် မဟာနွယ်ကေရီ မိသားစုပါးဖြစ်သည့် ဦးဟန်ကြီး၏ အိမ်မိသူတို့က ပကာသနဂုဏ်ရှိပြီး မောက်သောကြောင့် မဏ္ဍိုင်ကေရီကို ထိန်း၍မရနိုင်ခဲ့ပေ။

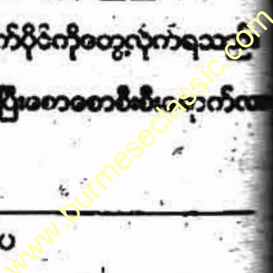
“တိ...”

“ဟာ...အောင်သက်”

အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် မဏ္ဍိုင်ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ရင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာအောင်သက်ပိုင်ကိုတွေ့လုံက်ရသည့်

“လာကွာ...ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီ၊ စောစောစီစီ မောက်လာ

တာလဲအောင်သက်”



“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီ အခြေအနေကိုလည်း လာ

ဖြည့်ရင်းမင်းနဲ့မတွေ့ရတာကြာလို့ထွက်လာတာပါ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ မိနွယ်က အိမ်ကနေ မောင်းချလိုက်ပြီလား၊

ဟိုဟာ...ဟာ...ဟာ...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပရုံးချင်းဖက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း

တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မေမေ့အခြေအနေက တော်တော်လေးဟုတ်နေပြီကွ၊

အဖေ့စွမ်းထက် လူကပိုပြီးစွမ်းနေသလားပဲ အောင်သက်”

“မင်းစကားက ဘာလဲဟ”

“မင်းတို့ ပိုပေးလိုက်တဲ့ ဘဝင်နဲ့သာနဲ့ မေမေက အတော်

လေးကိုပန်သင့်နေတာက မယုံနိုင်စရာဘဲ”

“မိနွယ်က အန်တီအတွက် သီးသန့်ရွေးချယ်ပြီးလွှတ်လိုက်

အား ဘဝင်လေးက သူနာပြုဆရာမထဲမှာ တကယ်တော်တယ်ကွ၊

အဖေပညာပိုင်းရော၊ လူမှုသက်ဆံ့ရေးပိုင်းပါတော်တာဟေ့”

“စိတ်ထားလေးလည်း ဖြူစင်ပုံပေါက်တယ်”

“ငါ့ကောင်ကြီးတောင်မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကဲ

ဖြတ်တော်နေပြီပဲ။ ကိုးတက်နေပြီဆိုရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ကောရီစား
မပြောဘူးဆို၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မဏ္ဍိုင်”

“သူ့အကြောင်းက မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း
အလကားနေရင်း စိတ်ကောက်စိုဉ်းစားနေတာ၊ သူ့အတွက် ဒါကြောင့်
အလုပ်တစ်ခုလိုဖြစ်နေတာ၊ အရင်ကတော့ ငါ့ဘက်က အတတ်နိုင်စွမ်း
လိုက်လျောပေးတာပဲ။ ခုတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးကွာ”

“ငါ့ကောင်အတွက် ကံကောင်းတဲ့အလှပိုင်ရှင်လေးကိုရဖို့
ငါတို့က ဝမ်းသာနေကြတာ၊ ခုနောက်ပိုင်း ကြားရတဲ့ သတင်းတွေ
ကြောင့် မင်းအစား ငါတောင် မွန်းကျပ်တယ် မဏ္ဍိုင်”

“ခုကျမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး”

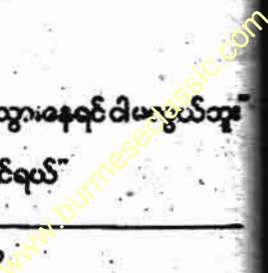
“မင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲနီးလာပြီနော်”

“အောင်သက်ရေ... မင်္ဂလာပွဲအကြောင်းကိုပြောရင် လာမင်း
စားချင်စိတ်တောင်မရှိတော့ဘူး”

“ဟ...ဘယ်ဖြစ်ရတာလဲ”

“ကောရီဒီပုံစံနဲ့သာ ခရုထက်ပြီးသွားနေရင် ငါမလွယ်ဘူး”

“ကြိုးစားပြီး ပြုပြင်ယူပေါ့ မဏ္ဍိုင်ရယ်”



“ဒီထက်ပိုပြီးငါ မကြိုးစားနိုင်တော့ဘူး”

“ဟဲ့...”

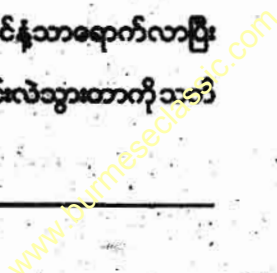
အောင်သက်...မလှိုင်မြင့်မြတ်ကိုယ်စား သက်ပြင်းချလိုက်
လေတော့သည်။

“မင်းဘက်ကမင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကိုသွေးအေးနေတာ၊မင်း
ယောက္ခမလောင်းကြီးတွေကတော့ မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ဘယ်လို
ဆောင်လိုက်မှာဘယ်လောက်ကုန်ကျမယ်ဆိုပြီးပြောနေတာတွေက
တော့နားနဲ့တောင်မဆံ့လှဘူးဟေ့”

“အောင်သက်...ငါ့အတွက် ဒုတိယပြဿနာက ဧကရီ
မိသားစုနဲ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေရဲ့ပကာသနဂုဏ်အထက်တန်းလွှာ ဆို
တဲ့စိတ်ဓာတ်တွေပဲကွာ၊ငါနဲ့ကလုံးလုံးကြီးကိုဆန့်ကျင်နေတာပဲ”

“မင်းမေမေကဧရာ...ဧကရီပေါ်မှာဘယ်လိုပြင်လဲ”

“မေမေလည်း ငါ့လိုပဲထင်တယ်၊ ဧကရီပေါ်မှာဆက်ဆံရေး
ပြောင်းလဲနေတယ်၊ အခင်းဆုံးပြောရရင် ဘဝင်နဲ့သာဓောက်လာပြီး
နောက်ပိုင်းအရင်ထက်ပိုပြီးဆက်ဆံရေးပြောင်းလဲသွားတာကို သဘိ
မြဲမိတယ်”



“မလှိုင်...မင်းကိုငါတစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ”

“ပြောလေ”

“ငါ့တာပည့်မလေး၊ ဘဝင်ကိုတော့ မင်းတို့ပြဿနာကြားထဲမှာ မပါပါစေခဲ့ကွာ”

“မပါစေရပါဘူး၊ ဆိုပေမယ့် ငါ့အကူပည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်နေတာ တဝင်နဲ့သာကြောင့်ပဲကွ”

“ဟင်...”

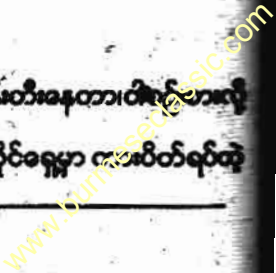
“ကေရီက ဘဝင်ကို မုန်းတီးနေတယ်၊ မေမေ့နားကနေ နှင် ထုတ်နိုင်နေတယ်လေ”

“ဟာကွာ...မင်းဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ မလှိုင်”

“ဘာဆုံးဖြတ်စရာလိုလို့လဲ အောင်သက်ရာ၊ မိဘထက် အရေးကြီးတာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ပြီးတော့ အမိပွယ်မဲ့တဲ့ကိစ္စကို ငါလက်ခံ ပြီး စဉ်းစားစရာမလိုဘူးလေ”

“မင်းနဲ့ သဝန်တို့တာလား”

“ဒါတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝင်ကို မုန်းတီးနေတာ၊ ငါ့အကူပည့် မလေး၊ တစ်ခါက ဘဝင်နဲ့ကေရီ ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာ တစ်ဖက်ရပ်တဲ့



တိစ္ဆာန်ရဲ့ စကားများဘူးတယ်။ ဒီအပြုံးအတေးကြောင့်ဖြစ်မယ်”

“ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးကို ပုံကြီးချဲ့တာမျိုးကတော့
စကောင်းပါဘူး။ ကဲ ဒါတွေထူး။ မင်းဒီနေ့ဘာကိစ္စတွေရှိလဲ”

“မရှိဘူး”

“ဒါဆို ငါနဲ့ဂေါက်ကွင်းသွားမယ်။ လိုက်မလား”

“ကောင်းသားပဲ။ မေမေတို့ပြန်ရောက်ရင် သွားကြတာပေါ့။

ဟော...ဟိုမှာလာနေကြပြီ”

ဘဝင်နှင့်ဒေါ်မြတ်မာလာ အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်သည်နှင့်

“ဟင်...ဆရာရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်ဘဝင် အန်တီကိုလာကြည့်ရင်းဒီကောင်ကြီးနဲ့

အပြင်သွားကြမလို့ လာပြီးခေါ်တာ။ အန်တီ ဘယ်လိုလဲ လန်းဆန်းရဲ့

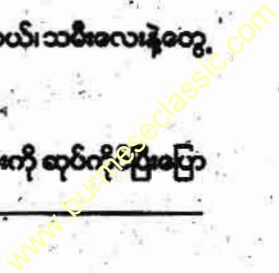
ဘေး”

“လန်းဆန်းတာတော့ မပြောနဲ့ဗေဟု။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ

အသက်တောင်ပြန်ပြီး ငယ်သွားသလားမှတ်တယ်။ သမီးလေးနဲ့တွေ့

ရိုက်နောက်ကျသွားတယ်”

ဒေါ်မြတ်မာလာမှ ဘဝင်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြောပြော



နေ့စဉ်

“မေမေ..သားကို အပြင်သွားဦးမယ်”

“သား..မသွားရင် သားကိုမေမေစကားပြောဦးမယ်၊ ဧက

ထိုင်ပါဦး”

“မေမေကြီး သမီး စေားသွားယူဦးမယ်”

“အေး..အေး..”

သားအသိနှစ်ယောက်စကားပြောပြီဆိုရင် ဘဝင် အလိုက်သီ

စွာဖြင့် ရှောင်ပေးခြင်းပင်၊

“မောင်သက်လဲ ထိုင်ဦး”

“ဟုတ်တဲ့”

“ဘာများလဲမေမေ”

“မနေ့ညနေက မေမေ့ဆီကို မင်းယောက္ခမလောင်းနှစ်

ယောက်ရောက်လာတယ်”

“ဟင်..”

“သူတို့ရောက်လာတာ မေမေ့ကိုလူနာလာပြီ ဝေယောက္ခမ

မဟုတ်ဘူး၊ သားနဲ့ကေရိုက်စွဲကိုစကားလာပြီပြောတာ”

“ဘာတွေပြောကြလဲမေမေ၊ သားနဲ့စိတ်ကောက်တဲ့ကိစ္စကို ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူးသား။ မေမေ သတ်မှတ်ထားတဲ့မင်္ဂလာရက် ထက်စောပြီးမင်္ဂလာပွဲကို ပြုလုပ်ချင်တယ်တဲ့”

“ဗျာ...မေမေဘယ်လိုအခြေပေးလိုက်လဲ”

“သားစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နဲ့နော်၊ မေမေက သား ဧဇဇအတွက် ချည်စူးပြီးဆောက်နေတဲ့ကျောင်းဆောင်ကြီး မပြီး သရွေ့မင်္ဂလာပွဲကို မပြုလုပ်ချင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်ကိုပဲ လုပ်ချင်တယ်လို့ပြောလိုက်တယ်”

“ဟဲ့...တော်သေးတာပေါ့၊ သားက မေမေ သူတို့တောင်းဆို ထာကို လက်ခံလိုက်ပြီထင်နေတာ”

“သားရယ် လက်ခံချင်ရင်တောင် ငါ့သားစီက အခြေရမှ ထက်ခံမှာပါ။ သူတို့ သိပ်ပြီးကျေနပ်ပုံတော့ မပေါက်ဘူး။ အင်း... စက် ပြောပြောရဦးမယ်၊ ဘဝင်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောသေးတယ်”

“ဟင်...”

“ဘာပြောကြတာလဲမေမေ”



“သူတို့ဆီမှာ အရမ်းကိုတော်တဲ့ သူနာပြုဆရာမ တစ်
ယောက်ကိုတွေ့ထားတယ်တဲ့၊ ဘဝင်လေးကို အလုပ်ထုတ်ပြီး သူတို့
ပြောတဲ့သူနာပြုဆရာမလေးကို အလုပ်ခန့်နို့ပါ”

“ကေရီလက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်”

“မေမေကတော့ သူတို့နောက်ထပ် ဒီလိုစကားမျိုးပြောနိုင်
အောင် တစ်ခါတည်းပြောလိုက်တယ်၊ ဘဝင်နေရာမှာ နတ်ဆေးဆရာ
လာပြီး အစားထိုးရင်တောင် လက်မခံသူလို့”

“အယ်..”

ဘဝင်ထိုကားလေးကြောင့်ပီတိလေးတွေဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။



“ဘယ်လိုလဲ သမီးဘဝင်”

အန်တီသွယ်က စီးကရက်ပြာကို သပ်ရရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိုလဲ”

“သမီးဘဝင်ရဲ့ မာယာခြေလှမ်း”

“တစ်လှမ်းမှတောင် မလှမ်းရသေးဘူး”

“ဟေ့...”

အန်တီသွယ် ရွှေအိုရောင်ပါဝါမျက်မှန်စလေးကို ဖြုတ်ပြီး

ဘဝင်ကို သေရာစွာ ကြည့်လေသည်။

“မလှမ်းရသေးဘူးဆိုတာ လှမ်းလို့ မရလောက်အောင်

အဆင်ပြေနေတယ်လေ၊ စုဆို မလှိုင်မြင့်မြတ် မိခင်ကြီးက ဘဝင်ကို သမီးအရင်းလို တော်ချင်နေတယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ သတင်းပဲ၊ မလှိုင်အခြေအနေကရော”

“သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဧကရီနဲ့ မပြေလည်တဲ့ကိစ္စတွေ ကြောင့် စိတ်ညစ်နေရတယ်”

“ဒါလည်းကောင်းတဲ့သတင်းပဲ”

ဘဝင်..ဧကရီကြောင့် မလှိုင် ခံစားနေရသည့်အပေါ်မှာ တော့စိတ်ထဲ မကောင်းခဲ့ပေ။

“ဧကရီဆိုတဲ့သူက ဘဝင်ကို ရန်သူပစ်မှတ်ကြီးလှုပ်နေ တယ်”

“သဝန်တို့တဲ့သဘောပေါ့”

“ဒီလိုမသက်ရောက်ဘူး၊ အန်တီသွယ်... ဧကရီက သူ့ကိုယ် သူ အလှပြိုင်တက်ကင်းပြီး မလှိုင်ဟာ သူ့အလှအောက်မှာ ရန် မထွက်နိုင်ဘူးလို့ယုံကြည်နေတာ”

“ဒါဆိုရင်”

“မလှိုင်ခဲမိခင်နဲ့ဘဝင်တို့ရဲ့သံယောဇဉ်လေးမှာ မျက်မှန်းထူ”

အခုအားဖြင့်...အန်တီသွယ်”

“ဘာလဲ သမီးဘဝင်”

“ကေရီတို့ဘက်က အပြီးသတ်ပွဲသိမ်းတစ်ခုကို လုပ်နေပြီ”

“ဟင်...ဘာလုပ်တာလဲ”

“မတူရှင်နဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို အပြန်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကြ

“အင်း...ဒါဟာ မရိုးသားတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်းတော့

အလို့မရဘူး၊ တစ်ခုခု အန်တီသွယ်လုပ်ရမယ်”

“ဘာလုပ်မှာလို့ဟင်”

“မင်္ဂလာပွဲ နှောင့်နှေးသွားအောင်ရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ပျက်စီး

တဲ့အထိကြံရမယ်၊ ကေရီမိခင် ဒေါ်မိမိသူဟာ စေတဲ့မိန်းမတစ်ဦး

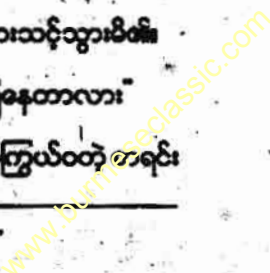
အစုဖျတ်ဘူးသမီးဘဝင်၊ သူလည်း အကြံကြီးတယ်”

“ဟင်..”

အန်တီသွယ်ကောကြောင့် ဘဝင် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

“ဘာလဲ သမီးက အန်တီကောကို အံ့သြနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ သူလည်း မျှမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဘဝင်



အပြန်ဆုံးရအောင် လုပ်ပြီး ခြေရှင်းမှပဲ ရတော့မှာ”

“ဪ...အန်တီသွယ် ပြောတာကို သတင်းသဘောပေါက်ပြီ၊

အဝင်မရှင်းတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ သမီးသခင်”

“မဟာနွယ်ကေရီက သူ့အမေကုပ္ပကီမှာ မလုပ်ဘဲ ဘာလို့

အပျိုငံမြင့်မြတ်ကုပ္ပကီမှာ ဝင်ပြီးလုပ်ရတာလဲဟင်”

“ဒါကတော့ အရှင်းကြီးပဲကွယ်၊ မဏ္ဍိုင် စီးပွားရေးတွေကို

အစ်မိတည်း အပိုင်စီးနိုင်အောင်လို့ပေါ့”

“ဒေါ်မိမိသူအကြံက မဟာအကြံအစည်ပဲနော် အန်တီ

မယ်”

“သမီးသခင်ရေ... ရပွဲကသိပ်ကိုအရေးကြီးတဲ့ပွဲတစ်ခုဆိုတာ

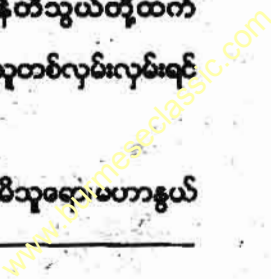
အထိပြပါ၊ ကိုယ့်လိုပဲသေးမှာ မာယာသခင်တစ်ယောက်က ရောက်

လာပြီ၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဒေါ်မိမိသူဟာ အန်တီသွယ်တို့ထက်

အောင် ခြေလှမ်းက ဦးနေတာ၊ ကိုယ့်ဘက်က သူတစ်လှမ်းလှမ်းရင်

အစ်လှမ်းလောက်ကိုလှမ်းနိုင်မှ တော်ရုံကျမှာ”

“ဘဝင့်အပိုင်းကို စိတ်ချပြီးနေပါ၊ ဒေါ်မိမိသူရေး မဟာနွယ်



ကောရီပါ ရုံးစေရမယ်”

ဘဝင် နှုတ်ဖျားမှထွက်ပေါ်လာသော ထိုကားလေးသည် အင်အားအပြည့်ဆုံးထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဘဝင်နှင့်နုလုံသားလေးထဲ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်တစ်ယောက်နေရာ ယူထားတာတော့ ဘဝင်အဖြေရှာမရသော ပုစ္ဆာတစ်ခုပဲ။

အန်တီသွယ် ပြောဆိုစရာ ကားတွေကို ပြောဆိုပြီး ဘဝင် ပြန်ခဲ့လေသည်။ အပြန်တွင် အငှားလေးကားကို ငှားကာ ပြန်ခဲ့၏။

“ဟောင်း...”

“ဟင်...”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်တို့ လမ်းအဝင်ဝတွင် အငှားကားသီးထဲ သွားသဖြင့် ဘဝင်ကားစောင်းပေးပြီး ခြေလျှင် ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဒေါ်မြတ်မာလာ ဆေးတိုက်ချိန်နောက်ကျမှစပြီး သဖြင့် သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟို...”

“အမေ့...အာ...”

ဘဝင်အရှေ့မှ မောင်းလာသောကားမှာ အချိန်ပြင်းစွာအော်

ထားသောကြောင့် ဘေးသို့ရှောင်ပေးလိုက်ပေမယ့် ကားနှင့် ပွတ်ကာ
ဆီစာလေးမောင်းသွားသဖြင့် ဘင်ဘေးဘက်သို့ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး
ဆိတ်ကုသွားတော့သည်။

မောင်းထွက်သွားသည့်ကားက လှည့်ပင်မကြည့်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်..”

ဘဝင်မှာခြေထောက်အစစ်ပိုင်းသည် အရမ်းကို နာကျင်
နေသဖြင့် အားပြုပြီး လျှောက်ပေမယ့် မရဘေးမှ ကုတ္တီပင်ကြီးကို ပိုပြီး
နှိပ်လိုက်သည်။ အက်ရာအနည်းငယ်သက်သာမှ လျှောက်လိုက်
သည်။

“အား..”

ဘဝင်ခြေထောက် ပြေပြင်တွင် ထိ၍ တောင်မရတော့ပေ။

“ကျွီး..”

“ဘဝင်နဲ့သာ”

“ဟင်...ကိုမဏ္ဍိုင်မြှုပ်မြှတ်”

ဘဝင်ဘေးတွင် ကားလေးထိုးရပ်ပြီး မဏ္ဍိုင်မြှုပ်မြှတ်အောင်

ထိဆင်လာကာ တွဲလေသည်။



“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဘဝင်နဲ့သာ”

“ဟို ကားတစ်စီးအရှိန်နဲ့မောင်းလာပြီး ကပ်ပွတ်သွားတာ”

“ဘာ..”

ဘဝင်စကားကြောင့် မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်မျက်ဝန်းတွင် တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေ့မိလေသည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် လမ်းထဲမှ ထွက်လာသည့်ကားဆို၍ မဟာနွယ်ကေရီကားတစ်စီးသာရှိသည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကို ကေရီတွေ့တော့ ကားရပ်ပြီး စကားပြောခဲ့ပေမယ့် ဘဝင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့ပေ။

ဘဝင်ကတော့ သူမကို ဘယ်သူ့ကားက ရမ်းကားသွားထောင်ဆိုသည်ကိုတော့ မသိပေ။

“ဆေးခန်းကိုသွားမလား”

“သွားချင်တယ်၊ ခြေထောက်ကလုံးလုံးကို မထောက်နိုင် ဟိုဟို မေမေကြီးကို ဆေးတိုက်ဖို့ရှိသေးတယ် အိမ်ကို”

“ဒါဆို အိမ်ကိုသွားပြီး မေမေဘောက်ရမယ့် ဘာတွေကိုယ့်ကိုပြလေ၊ မေမေဆေးတိုက်ပြီးမှ သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်အိမ်ဆီမောင်းဝင်လာတော့သည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ဒေါ်မြတ်မာလာကို အကြောင်းစုံပြော

လိုက်သည်နှင့်

“ဘာ...ဘယ်ကကားလဲ”

“မသိဘူး မေမေကြီး”

“နေဦး... သမီးကို ပွတ်ဆွဲသွားတာ ကြာပြီလား”

“အများဆုံး ငါနစ် (၂၀) လောက်တော့ရှိပြီ”

“ကားအမျိုးအစားကရော”

“(x x x x) အမျိုးအစား အနက်ရောင်လေးပါ”

“ဟင်...”

ဒေါ်မြတ်မာလာ မျက်နှာညှိုးသွားပြီး မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကို

ရှုလေသည်။ ဘာမှတော့မပြော။

“ဘာ... သမီးလေးကို စောစောနားကို သွားပြီး ဝိုပေးလိုက်၊

ထောက်ရမယ့်စေးကို ထားနဲ့... ရတယ်”

“ဘဝင်နဲ့သာ... သွားကြရအောင်”

၈၈ ဇွဲဘာဝေ

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

မကူရိုင်မြင့်မြတ်... ဘဝင့်လက်မောင်းလေးကိုဖေးကူ၍ ဝ
ရိန်မှာတော့ အတိုင်းအဆမဲ့ ကြည်နူးမှုလေးတွေက ရင်မှာအပြည့်



“သားရေ-ခဏ”

ဒေါ်မြတ်မာလာ...အပြင်သွားရန်ပြင်ဆင်ပြီးအောက်သို့ဆင်း
လာသောမဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သည်။

“မေမေ...သားကိုပြောစရာရှိလို့လား”

“ရှိတယ်သား... အချိန်ရတယ်မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်...ကေရီ အတင်းပူထားနေလို့ သမ္မတရုံမှာ ရုပ်ရှင်

သွားပြီးပြမလို့ပါ၊ စောပါသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ခဏထိုင်ဦး”

ဒေါ်မြတ်မာလာ...မဏ္ဍိုင်ကို စကားမစခင် ဘဝင်ကို လှမ်းပြီး

ကြည့်တော့ ဘဝင်မြို့ထဲတွင် ဘုရားပန်းအိုးလဲရန် ပန်းရှားနေလေသည်။

“မင်းနဲ့ ဧကရီအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“သားတို့အခြေအနေက အရင်တိုင်းပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
မေမေ”

“မင်း မေမေ့ကို ဝမ်းသာလား”

“ဟာ...မဟုတ်ရပါဘူး မေမေ”

“အင်းလေ...ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါ့သားရင်ထဲမှာ ဧကရီနဲ့
ပတ် သက်ပြီး ဘဝင်မတွေ့ရတော့တော့မှ ရှိနေမလားလို့ပါ”

မက္ကရီမြင့်မြတ် အမေဖြစ်သူ၏ စကားကို ဝန်ခံချင်ပေမယ့်
သူ့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကို မလိုလားသောကြောင့်
မပြောခဲ့ပေ။ ဧကရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပျက်စရာတွေ ရှိနေသည်
ကတော့ အမှန်ပင်။

“မရှိပါဘူး မေမေ”

“ဟိုတစ်နေ့က သမီးဘဝင်ကို ကားနဲ့ပွတ်ပြီးတိုက်သွားတာ
ဧကရီဆိုတာတော့ သားသိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဟာ ကေရီရဲ့ မကောင်းသောစိတ်ဓာတ်တစ်ခုပဲသား။
ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မေမေဘာမှဝင်ပြီးမပြောချင်ဘူးဆိုပေ
အံ့မေမေ့သက်ကစကားတစ်ခွန်းတော့ရှင်းအောင်ပြောထားမယ်”

“ပြောပါမေမေ”

“သမီးဘဝင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကေရီရဲ့အပြုအမူတွေကို ပြင်
ပြီးပါ။ မပြင်ဘူးဆိုရင်တော့မေမေ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

မက္ကိုင်မြင့်မြတ်လည်း ကေရီ၏ဘဝင့်အပေါ်ဆက်ဆံရေးကို
အကြိမ်ကြိမ်ပြောဆိုခဲ့ပေမယ့် မရသောကြောင့် စိတ်ညစ်နေသည်။

ခုလို မေမေ့သက်က သဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသား
ပြောလာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကေရီအတွက် မက္ကိုင်မြင့်မြတ် နောက်
ဆုံးသတိပေးစကားကိုပြောရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဟူး..”

မေမေ ဒေါ်မြတ်မာလာနှင့် ပြောစရာစကားကုန်သွားပြီဖြစ်
သောကြောင့် အိမ်အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

“အစ်ကို..”

“ဘဝင်နဲ့သား”

၉၂ ဇွန်လခါ

ဘဝင်ခြေထောက်အက်ရာက အရှင်းကြီးပျောက်သေးတာ
မဟုတ်သောကြောင့်ခြေတစ်ဖက်ကိုအားပြုပြီးလျှောက်နေရ၏။

“အစ်ကိုညစာပြန်စားမှာလား”

“ပြောမရဘူးဘဝင်နဲ့သာသာဖြစ်လို့လဲ”

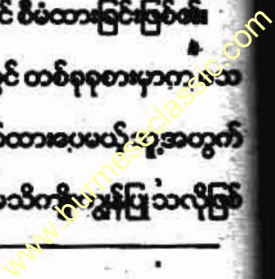
“အစ်ကိုကြိုက်တတ်တဲ့ ရွှေပေါင်ကြော်လေးလုပ်ထား
လို့ပါ”

“ဪ...အေးအေး... ကိုယ်ပြန်စားမယ်၊ ခြေထောက်တ
အက်ရာအကင်းမသေသေးဘဲလမ်းသိပ်ပြီးမလျှောက်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘုရားပန်းအိုးကိုကိုယ့်စိတ်ကြိုက်စုပြီးတင်ချင်
လို့ပါ”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ကားပေါ်သို့တက်ပြီးမောင်းထွက်လာခဲ့
သည်။ မနေ့ညနေထမ်းစားချိန်က ရွှေပေါင်ကြော်လေးနှင့်ပတ်သက်
ပြီးမဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်တောင်းဆိုခဲ့သဖြင့် ဘဝင် စိမ့်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဧကရီနှင့်ရှင်ရှင်ကြည့်ပြီး ငြိမ့်ထဲတွင် တစ်စုစုစားမှာကလေး
ရာသောကြောင့်အိမ်မှာမစားဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ဘုရားအတွက်
ပြင်ဆင်ထားသည့်ဘဝင်စေတနာလေးကိုမသိကိစ္စနဲ့ပြန်သလိုဖြစ်



စုတိုလည်းမလိုလားပေ။

အိမ်မှာ သူကြိုက်သည့် ချဉ်ပေါင်ကြော်လေးနှင့်ထမင်းက

တော့ စားရမှာဖြစ်သည်။



“မောင့်မေမေစကားက သိပ်ပြီးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ ထစ်
သက်လုံး နေရမယ့် ရွေးမထက် ဘာမဟုတ်တဲ့ သူနာပြုဆရာမတို့
စကား၊ နေတာတော့ သိပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဘာလဲ ဒီဟာမတို့
ရွေးမတော်ရှင်နေလို့လား”

“ကေ့မင်းစကားကို ပြင်ကွာ”

မတူပဲ ပြင်ပြတ် ခေါ်သသံလေးပါသွားသည်။

နှစ်ယောက်အတူတူ ရှုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ထွက်လာပေမယ့် က
ပေါ်မှာတင် အခြေအနေကတင်းမာပြီး ရှုပ်ရှင်နဲ့ဘက်သို့မလှောက်ဆဲ
ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ပဋိပက္ခကို ဖြေရှင်းရင်း ပိုပြီး

ရှင်ထွေးလာသည်။

“ကေရီကောကော ဘာမှမလွန်ဘူး”

“ရွေးမဖြစ်တာနဲ့ မဟုတ်တာ လုပ်တာကို မျက်လုံးမှိတ်ပြီး

ဘာမှမပြောရတော့ဘူးလား”

“ကေရီကော ဘာမဟုတ်တာတွေ လုပ်လို့လဲ”

“ဘဝင်ကို ကားနဲ့ပွတ်ပြီး ရွဲသွားတဲ့ကိစ္စလေ”

“ဒါက တမင်လုပ်တာမှမဟုတ်တာပဲ၊ သူက လွတ်လွတ်
ကျွတ်ကျွတ်မှမရှောင်တာ”

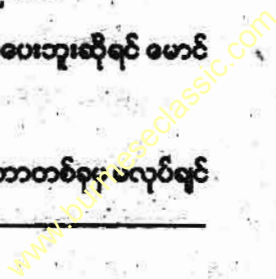
“ကေရီရယ်... ဘယ်သူမှကိုယ့်ကို သေမင်းစီပို့မယ့်ကားကို
မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးတော့ ဝင်ပြီးမတိုးကြပါဘူး”

“ဘာလဲ... မောင်က ကေရီတမင်လုပ်တယ်လို့ဆိုတာလား”

“မောင် ဆက်ပြီးပြောချင်တော့ဘူးကေရီရ ဓမ္မပြောတဲ့
ကော့ပေါ်မှာ ကေရီနားလည်မယ်လို့ပဲယုံကြည်တယ်”

“တကယ်လို့ ကေရီက နားလည်မှုမပေးဘူးဆိုရင် မောင်
တရော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

“မောင့်ဘဝမှာမိခင်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ချင်



၉၆ ဇွန်တစ်လ

ဘူးကေရီ”

“ဘာ...”

“မောင်မေမေက နှလုံးရောဂါသည် တစ်ဦးလေ၊ မောင်
ကြောင့်မေမေတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကိုမလိုလားဘူး၊ မောင်မေမေတို့က
ကိုဘယ်လောက်ထိ နားထောင်တတ်သလဲဆိုတာကေရီသိမှာပဲ”

“မောင်..”

ကေရီထံမှ တောင်းလေးတွေ ဆက်ပြီးထွက်မလာတော့ပေ
ဒေါ်မြတ်မာလာကြောင့် စေ့စပ်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အတိတ်
ကလေးရှိခဲ့တာကိုမဟာနွယ်ကေရီသိနေခြင်းကြောင့်ပင်၊

“မောင်ကို ကေရီတစ်ခုပေးချင်တယ်”

“မေးပါကေရီ”

“ရှမောင်...ကေရီကိုချစ်သူတစ်ယောက်လိုရော သဘောထား
မိခဲ့လား”

“ကေရီ.. ချစ်သူတစ်ယောက်ပေါ်မှာ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား
လုံးထက်အချေကြီးတာက ကိုယ်ကျင့်တရားအပြည့်နဲ့ မေးခိုက် ဖြစ်ပါ
စုကိုယ့်ဘေးမှာ ကေရီကလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်

သတ်နဲ့မှ မတွဲခဲ့ဘူး”

မဟာနွယ်တေရီကြားရောင်သောစကားလုံးက ထိုသို့မဟုတ်၊

မက္ကိုင်မြင့်မြတ် နှုတ်ဖျားမှ ရှစ်တယ်ဆိုသော စကားလုံးပင်ဖြစ်၏။

မက္ကိုင်မြင့်မြတ်နှင့် မဟာနွယ်တေရီ ရှစ်သူလို့ သတ်မှတ်ခဲ့

ပြေမယ့် မက္ကိုင်မြင့်မြတ်နှုတ်ဖျားမှ ရှစ်တယ်လို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ

ပြောခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

“ဟေ့...နွယ်”

“ဟင်...ကိုကိုလတ်”

ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ တီရှပ်လက်ပြတ်အနက်နှင့်ဝင်လာသော

မက္ကိုင်သားတစ်ယောက်က လှမ်းပြီးနှုတ်ဆက်ပြီး မက္ကိုင်မြင့်မြတ်တို့

ခွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ပြီးထိုင်လေသည်။

“နွယ်...သူက မင်းပြောတဲ့ မက္ကိုင်မြင့်မြတ်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုလတ်”

“လူက လူချောပဲဟေ့၊ ခြေ...နွယ် ငါပြောထားတဲ့ ကိစ္စသယ်

နဲ့ အခြေပေးဦးလေ”

“နေပါဦး...နွယ် ဟာမိနဲ့မပြောရသေးဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဒါတော့ နင်ညာပြန်ပြီ”

“ဘာလို့”

“နင့်မာမိနို့ငါမနေကတောင်တွေ့လို့ပေးတော့ နင့်သေ
တဲ့၊ ဘာလဲ နင်က ခွင့်ပြုချက်မရလို့လား”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်...ကောရီနှင့်ကိုကိုလတ်ဆိုသူကောဆိုသူ
စိတ်မဝင်စားသလိုသာ နေလိုက်သည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်လည်း ခေတ်နောက်ကျသူမဟုတ်တော့
ကိုကိုလတ်ဆိုသူ၏ ပြောဆိုမှုဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေက မျက်စိနှော
စရာပေး

နားရွက်၊ လက်တွေ၊ လည်ပင်းတွေမှာ ခွဲထားသည့်
တွေက ဘာတွေမှန်းပင် မသိပေ။

“နင့်လူက ဘော့(စ်)ပဲဟာ၊ နင်ဖြစ်ချင်တာကို ငွေ
တစ်ရာလောက်မကုန်ပါဘူး။ အမြင့်ဆုံးကိုရောက်သွားမယ်”

ကိုကိုလတ်...မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ဘက်ကိုကြည့်ပြီးပြော
ပေမယ့် မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် မသိဟန်ဆောင်ကာပဲနေလေသည်။
ဘာတွေကိုလုပ်ဖို့ပြောထားသလဲဆိုတာမသိ။

“မောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်၊ သူက ဒါရိုက်တာ နောင်ဦး
ဆိုတာလေ၊ သူရိုက်တဲ့ကားတွေက အရမ်းကိုပေါက်တာ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က ရှပ်ရှင်စီဒီယို သိပ်ပြီး
ကြည့်တော့ မသိဘူးဗျာ”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် အမှန်တိုင်းပင်ပြောလိုက်သောစကားဖြစ်
သည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် အနုပညာခံစားမှုနဲ့တော့ ကင်းကွာသူ
တုတ်ပေ၊ ရှပ်ရှင်စီဒီယိုထက် သီချင်းဘက်ကို ပိုပြီးနှစ်သက်သည်။
အိမ်မှာ စန္ဒရားကို တီးနေသူဖြစ်သည်။

“နွယ်...ငါသွားဦးမယ်၊ ချိန်းထားတာလေးရှိလို့၊ မနက်ဖြန်
စွယ်တစ်ခုရှိတယ် လာခဲ့ပါလား”

“အင်း...အချိန်ရရင် လာခဲ့ပါမယ်”

ကိုကိုလတ်က မဏ္ဍိုင်ကို နှုတ်မဆက်သလို မဏ္ဍိုင်ကလည်း
ကိုကိုလတ်ကို နှုတ်မဆက်ပေ။

“မောင်”

“ဘာလဲ ကေရီ”

“မောင်ဆက်ဆံရေးကည့်နေသလိုပဲ”

“မင်းဧည့်သည်ရဲ့ဆက်ဆံရေးကိုပြီးည့်တယ်ကေရီ၊ ဖောက်က ကမ္ဘာပတ်ပြီး လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ဆက်ဆံခဲ့ဘူးသူပါ။ ခုလို ယဉ်ကျေးဂါရဝတရားမဲ့တဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သွားမြဲပြီး မဆက်ဆံနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်က တစ်ခါမှ သိကျွမ်းဘူးတာမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ပြောဆိုမှုတွေစည်းကမ်းမဲ့တယ်လေ”

“ဒါကတော့ကေရီပေါ့မှာ ရင်းနှီးတဲ့အတိုင်းအတာနဲ့ဆက်ဆံတာပဲဟာ”

“ကေရီနဲ့ ရင်းနှီးတာ မောင်နဲ့ရင်းနှီးတာမဟုတ်ဘူး”

“မောင်..”

ကေရီမျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်မှုတွေ ထွက်ပေါ်လာပေမယ့် ရက်ရှင်းရှင်းသိမ်းပြီးနေလိုက်သည်။ ဒါကလည်းကေရီ မတူညီခြင်းကို အလျှော့ပေးပြီး သူလုပ်ကိုင်ချင်သော ဝီဒီယိုသရုပ်ဆောင်မင်းဆက်အတွက်ပင်။





ဒေါ်မြတ်မာလာ၏အသက် (၆၀)ပြည့်မွှေးနေ့ကို ကျွေးမွှေး
ဆွမ်းပူကြီးမလုပ်ဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သံဃာတော်များကို
ဆွမ်းကမ်းရွှေစိရုံဘုရားတွင် ကုသိုလ်ဒါနပြုမှုတစ်ခုကိုပဲ ပြုလုပ်မည်
ဖြစ်သည်။

“သမီးဇေ... ဆွမ်းကိစ္စတွေပြီးပြီလား”

“ဖြစ်ပြီဇေမေကြီး”

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သံဃာတော်များကို ဆွမ်းသွားပြီး
စိရုံအတွက် ဘဝင်ကိုယ်တိုင် ရုက်ပြတ်ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဒေါ်မြတ်မာလာ၊ မဏ္ဍိုင်ပြင်မြတ်၊
ဘဝင်နှင့်အိမ်တွင် လုပ်ကိုင်နေသော ဒေါ်ချိုတို့သာ သွားကြမည်ဖြစ်
သည်။

ဒေါ်ချိုနှင့်ဘဝင်တို့ ရှိုင့်တွေကိုဆွဲပြီးအပြင်သို့ထွက်လာခဲ့
ကြသည်။

“မေမေတို့ရယ်၊ အပင်ပန်းခံလို့၊ အပြင်ကနေမှာယူပြီးဝယ်
ကပ်လိုက်လည်းရတာပဲဟာ”



“ဟဲ့သား... ကပ်တာချင်းတူပေမယ့် မဟုတ်ဘူးနိုးသားတယ်၊
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ချွတ်ပြုတ်ကပ်လျှင်တော့ စိတ်တိုင်းကျတုဲ စားဖွယ်
သောက်ဖွယ်ကိုလျှာရတယ်၊ အပြင်ကဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း
ကိုယ်တိုင်ချွတ်တဲ့ ဟင်းထမင်းလောက်စေတာနာမပါနိုင်ဘူးသား”

ဒေါ်မြတ်မာလာ စကားကြောင့် မဏ္ဍိုင်ပြင်ခြင် ဝေကား
မဆက်နိုင်တော့ဘဲကားကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီးမောင်းနေလေသည်။

“ဪ... သားမနေ့က မန္တလေးကနေ ငါ့အဖေထံ

“ရက်ကန်းရုံကလား”

“မဟုတ်ဘူးသား... သားတာဝန်လူထားတဲ့ အဖေကလေး

www.burmeseclassic.com

အတာအဆောက်အဦက ပြီးသွားပြီတဲ့၊ ဇွင့်ပွဲလုပ်ဖို့ရက်ကို သား
အစ်ကပေးဖို့လှမ်းပြီးပြောတာ”

“သားက မေမေမှေးနေမှာ အပြီးသတ်ရင် ဇွင့်ပွဲတစ်ခုကိုလုပ်
သို့ပါ၊ မမိတော့ဘူး”

“သားရယ်...မေမေထက် ဒီလောကကြီးမှာ မရှိတော့တဲ့ မင်း
အဖေအတွက် အဓိကထားပါ၊ မေမေက မသေသေးသရွေ့ လှူရင်
အတွေးစိတ်ကြိုက်ကုသိုလ်ပြုနိုင်ပါတယ်ကွယ်”



“ဒါဆို ဇေဇေ နှစ်ပတ်လည်နေ့ကိုပဲ သတ်မှတ်လိုက်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်”

“မေမေပါ လိုက်နိုင်ပါ့မလား”

“လိုက်ရမှာပေါ့၊ ဒီက သမီးဘဝင်ပါ ခေါ်သွားရမယ်”

မေမေက ဘဝင်ကိုခေါ်သွားရမယ်ဆိုခြင်းကြောင့် ဧကရီကို
အိုင်သတိရပေမယ့် ခေါ်သွား၍ မဖြစ်ပေ၊

ဧကရီနှင့်မေမေ၊ ဘဝင်တို့ကြားမှာ သူစိတ်ညစ်မစ်နိုင်ပေ၊

ဧကရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရတလောကြားနေရသော တင်းလွေ
ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကုမ္ပဏီကို ပုံမှန်လာရောက်ခြင်းမရှိဘဲ ကေရီမောင်ဝင်း
တော်စပ်သည့်ကျော်သက်ကိုမဏ္ဍိုင်ကိုတာမှအသိပပေးဘဲ မန်ချေး
ခန့်ထားပြီး သူက ကိုကိုလတ်ရိုက်ကူးသော ရွတ်ဝင်တွေ့စီကိုသာ သွေး
နေသည်။

တစ်လတစ်ကြိမ် ကုမ္ပဏီငွေကြေးရှင်းတင်းကိုလည်း ခုဖြေ
လုပ်သည်မှာ (၃) လကျော်နေလေပြီဖြစ်သည်။



ကုမ္ပဏီမှ မဏ္ဍိုင်ဖြင့်မြတ်စိတ်ချရဆုံး လူစီက ကြားရသည့်
နောက်ဆုံးသတင်းအရ ကုမ္ပဏီအမြတ်ငွေတွေရှိနေပေမယ့် ဘဏ်ထဲ
သို့ အကုန်မရောက်သောကိစ္စပင်။

မဏ္ဍိုင် ငွေကြေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကေရီကို မပြောချင်
ပေ။ ဒါပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့လုပ်ရပ်ပေါ်မှာတော့ သည်းခံ၍ မဖြစ်ပေ။

ကေရီတို့ ခုလို လူကဲ့သို့ကြားတွင် ဟန်မပျက်ရပ်တည်နိုင်
အောင် မဏ္ဍိုင်များစွာထောက်ပံ့ကူညီပေးထားသူဖြစ်လျက်နှင့် ကေရီ
ဘက်မှ ခုလိုစည်းကမ်းမဲ့လာသည်ကိုတော့ မဏ္ဍိုင်လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်
နေ၍ မရတော့ပေ။

မေမေ ဒေါ်မြတ်မာလာသာ သိခဲ့လျှင် အခြေအနေက ပိုပြီး

နီးပါးသွားနိုင်သည်။

မေမေကကောရီကိုကုမ္ပဏီတွင်မန်နေဂျာအဖြစ်ထားသည်။ နီးပါးပြန်သဘောတွေ့ခဲ့သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်မကူရင်သည်ကောရီအထိမှကာကွယ်ပေးပြီးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

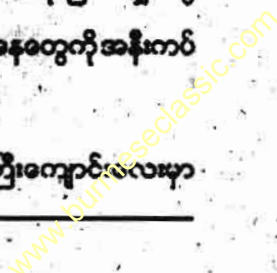
ကုမ္ပဏီတွင် ဇေဇေလတ်ထက်ကတည်းက လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသော သူများရှိသလို မေမေနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူများလည်းရှိ၏။

ကုမ္ပဏီ၏သတင်းကိုမေမေမှားထဲ အချိန်အခါမရွေးရောက်နိုင်သည်။

မကူရင်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် အချိန်ပြည့်နေရသူမဟုတ်ပေ။ နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ကိုင်နေရသော ကုမ္ပဏီတိစ္ဆာတွေနှင့်သွားလာနေရသောကြောင့်မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီတာဝန်တွေကိုဖိစီးစီးမလုပ်နိုင်ပေ။ သို့မဟုတ်တော့မထားပေ။

မကူရင်မြင့်မြတ်ကုမ္ပဏီကိုရောက်ရင်ကောရီပြောသမျှတွေနှင့်သာ ပြန်ခဲ့ရပြီး အလုပ်သမားများ၏အခြေအနေတွေကို အနီးကပ်သိခွင့်မရခဲ့ပေ။

မကူရင်မြင့်မြတ်တို့ လာသော ဘုန်းကြီးကျောင်းလမ်းမှာ



ငွေကြေးချမ်းသာသူတွေကိုးကွယ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းလေးတစ်ခု
မဟုတ်ဘဲ လွန်စွာဝေးသော လှည်းကူးဘက်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်း
လေးတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

လှည်းကူးဦးကလေးသည် မေမေ ဒေါ်မြတ်မာလာ၏ အထိ
ရှက်မြုပ်ဒေသ လေးပင်ဖြစ်သည်။

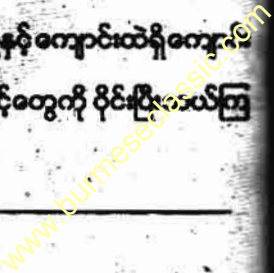
ဝေဝေနှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ မန္တလေးသို့ရောက်ခဲ့ခြင်းပင်။
ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းလေးထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လာ
သည်နှင့် နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီးဆောက်လုပ်နေဆဲကိုတွေ့နေ
ရလေသည်။

“သမီး”

“ရှင်...မေမေကြီး”

“ဟိုကျောင်းဆောင်ကြီးက မဏ္ဍိုင်ဝေဝေအတွက် ချည်စုပြီး
ဆောက်လုပ်နေတာလေ၊ ပြီးပါနိုးပါပြီ”

ကားပေါ်မှဆောက်သို့ဆင်းသည်နှင့် ကျောင်းထဲရှိ ကျောင်း
သားလေးတွေနှင့် ကပ္ပိယကြီးက ဆွမ်းချိုင့်တွေကို ဝိုင်းပြီး ဝယ်ကြ
သည်။



ဘဝက အမြတ်မာလာကိုတွဲပြီးကျောင်းထဲသို့လျှောက်

ဆွဲကြမ်း

“အရင်က ဒီကျောင်းလေးက အရမ်းကိုဆင်းရဲတယ်ကွယ်”

“ဪ...ဟုတ်တဲ့”

“မေမေကြီးဘဝလေး ပြောင်းလဲခဲ့မှ ကျောင်းကြီးကို ရလို

အခြေအနေမျိုးထိရောက်အောင် ဧည့်သည်ခံရတာ၊ ဒီကျောင်းထိုင်

အရာတော်ကြီးဟာ မေမေကြီးတို့ ကျေးဇူးရှင်ပါကွယ်”

ဘဝကို အမြတ်မာလာ ရှင်းပြရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်း

ညှိုးပူဆွေးမှုလေးတစ်ခုကို ဘဝကတွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီးလေးနဲ့ ဒီနေရာကို အတူလာရတာ မေမေကြီးစိတ်ထဲ

က အရမ်းကို ကြည်နူးစရာလေး ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်ကွယ်၊ မေမေကြီးဘဝ

က သယ်ဆောင်အခါမှ ပြန်ပြီးမဆိုရတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ

အနေရသလိုပါပဲ”

“ဟင်...”

မေမေကြီးအမြတ်မာလာကားထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုမှ

အနုသလို ကျောင်းကြီးအပေါ်ထပ်သို့တက်လာပြီး စာရေးတတ်ကို

ဝင်ပြီး ဝမ်းချိန်တွင်

“မာလာ...သူ...သူ...သိတာ”

ဘဝင်ကိုကြည့်ပြီး စရာတော်မှာ အံ့အားသင့်နေလေသည်။

“စရာတော်ဘုရား...ဒီသမီးလေးဟာ သိတာနဲ့ပဲမရအောင် တူနေတာကို အံ့ဩနေတာလား”

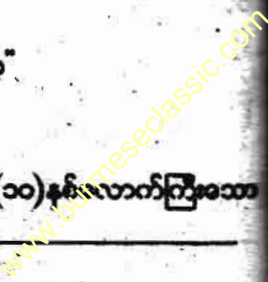
“ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ သိတာတစ်ယောက် လှူလောကကြီးထဲမှာ ပြန်ပြီးရောက်နေသလိုပဲ၊ အင်း...အင်း... မင်းတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ဘုန်းဘုန်းစွဲဖိရင် စိတ်ထဲမကောင်းဘူးကွယ်၊ ကဲဒီလေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ကို သောကရောက်နေလို့သာမှ မဖြစ်တော့ဘူးကဲ ကြမ္မာဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့အတိုင်း ပုထုဇဉ်အားလုံး ရင်ဆိုင်ကြို တွေ့မှာပဲ”

ဘဝင်သေးမှာတိုင်ပြီး ပြောနေသောစကားတွေကိုသာမှ နားလည်နိုင်ပေ။

“မာလာ...ရောက်လာပြီလားဟေ့”

“တင်ဖို၊ ဦးပဉ္စင်းစ်”

ဒေါ်မြတ်မာလာထက် အသက် (၁၀)နှစ်လောက်ကြီးသော



ဦးပွင့်ကြီးတစ်ပါးကျောင်းပေါ်သို့တက်လာရင်းရေတွင် ဝင်ပြီးထိုင်
ဆိုက်သည်။

“ဦးပွင့်၊ခဲ”

“ဘုရား...”

“ဒီအကာမလေးကိုကြည့်စမ်း”

“ဟာ...”

ဦးပွင့်ခဲတစ်ထားသောပါဝါပျက်မှန်ကြီးကိုရွတ်ပြီး ဘဝင်
တိုသံရုဏ်းကြည့်လေတော့သည်။

“သိတာ ငယ်ငယ်ကရှင်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းပါလားကွယ်၊

အင်း...တကယ်အံ့ဩစရာပါလားကွယ်”

မက္ကိုင်မြင့်မြတ်ကတော့ မေမေဒေါ်မြတ်မာလာ အကြောင်း၊

တိုသိထားသူဖြစ်သောကြောင့် သိပ်ပြီးအံ့အားမသင့်တော့ပေ။ ဘဝင်
နှင့်မေမေသူငယ်ချင်းခွဲမရအောင်တူသည်ကိုကား ရမှပင်သိရသည်။

ဒါကြောင့်လဲ မေမေ ဘဝင်ပေါ်မှာ အရမ်းကို သံဇယာစဉ်

ဖြစ်ခြင်းပင်။

“တွင်းကပ်ဖို့ ပြင်ခိုင်းထား ဦးပွင့်၊ခဲ”

www.burmeseclassic.com

“တင်ပျီ”

ဦးပဋ္ဌင်းစံ... ဆရာတော်အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း အောက်
ပြန်ဆင်းသွားပြီး ဆွမ်းကပ်ရန်ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

“သမီး ဘဝင်”

“ရှင်...မေမေကြီး”

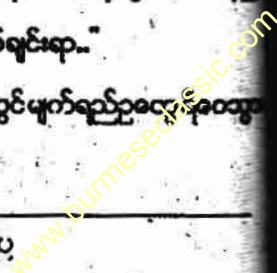
“မေမေကြီးနဲ့အတူ သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်ရအ
နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ကျောင်းအောက်ရှိ ဆွမ်းစားစောင်သို့ ဆင်းလာကြ
အသင့်ပြင်ထားသော ဆွမ်းခိုင်းများကို ရောက်ရာ အိမ်ပြတ်မာလာ
မကူရှင်မြင့်မြတ်၊ ဘဝင်တို့က စားခွဲခိုင်းကို မပြီး သံဃာတော်တွေ
ဆွမ်းကပ်သည်။

“သီတာရေ... မင်းနဲ့အတူ ငါ့ဆရာတော်ကို ဆွမ်းကပ်နေပြီ
လို့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရောက်နေပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ..”

အိမ်ပြတ်မာလာ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်ဥလော့နဲ့ အသွား
ခဲနေလေတော့သည်။



သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ် ရေစက်ရုံ တရားနာပြီးနောက်
ဧည့်ပြင်မြင့်မြတ်ကတော့ ဆောက်လုပ်ဆဲ ကျောင်းဆောင်ဘက်ကို
လိုအပ်ကာတွေကြည့်ရန် ထွက်သွားပြီး ဒေါ်မြတ်မာလာနှင့်ဘဝင်က
ကျောင်းကြီး၏အနောက်ဘက် သုသာန်လေးဘက်သို့ ဦးပဉ္စင်းစံနှင့်
ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဦးပဉ္စင်းစံ”

“ဘာများလဲ ဒကာမကြီး”

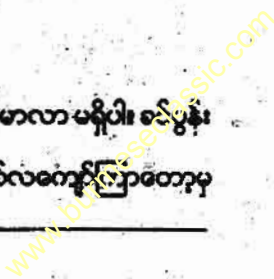
“သီတာ အုတ်ဂူလေးကို ပြုပြင်ကြရဲ့လား”

“ပြုပြင်ပါတယ်။ ဆရာတော်လည်း ကပွိယတွေကိုအခြေ
သတ်ပေးပါတယ်။ မင်းသုဝယ်ရုံးအတွက် ဘာမှမပူနဲ့”

“သီတာက အလှအပသိပ်ကြိုက်တာ ဦးပဉ္စင်းရဲ့ သူပြော
ပြောနေတဲ့ စကားလေးကိုတောင် စုထိ ကြားမိတယ်။ ငါသေရင် ငါ့ကို
အုတ်ဂူလှလှလေးနဲ့ နှိုက်ပေးပါတဲ့”

“ဪ...”

သီတာဆုံးပါးတုန်းကတော့ ဒေါ်မြတ်မာလာ မရှိပါ။ ခပ်မွန်း
ခြစ်သူနှင့် မန္တလေးသို့ရောက်နေပြီး ဆုံးပြီး၍ တစ်လကျော်ကြာတော့မှ



သတိပြုလော့စဉ်က သီတာကို မြေပုံကလေးနှင့်သာ မြှုပ်နှံခဲ့သေး
ကြောင့် အရိုးကောက်ပြီး အုတ်ဂူလေးဖြင့်မြှုပ်နှံခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

သီတာ့အုတ်ဂူလှလှလေးကို တံတိုင်းလေးခုတွဲနှင့် ဖြစ်စဉ်
ရိုးလှပပြီး စကြာပင်လေးကို စိုက်ထားသည်။

“သီတာဆိုတဲ့ကောင်မက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အန်
အသက်ဘာမှမရှိတဲ့ စကြာပန်းလေးကို သိပ်ပြီးမြတ်နိုးတာလေ၊ ငါ့
တဲ့အထိ ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော ပန်တာပဲ၊ သီတာရေ... မင်းသိပ်မြတ်
နိုးတဲ့ စကြာပန်းတွေ ပွင့်နေတယ်ကွာ”

ဒေါ်မြတ်မာလာ အုတ်ဂူလေးပေါ် တင်နေသော သစ်ရွတ်
ခြောက်တွေ၊ အပိုက်တွေကို ရှင်းလင်းပြီး ဘဝင်လက်ထဲမှ ပန်းစည်း
လေးနှင့် ပန်းအသစ်များကို လဲပြီးထားလိုက်လေသည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူပေါ်မှာ ဒေါ်မြတ်မာလာ ဘယ်လောက်
သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုသည်ကို ဘဝင်တွေ မြင်နေရလေသည်။

“ကောမကြီးမာလာ ရွာလေးထဲသွားဦးမလား”

“မသွားတော့ပါဘူးဘုရား၊ နောက်တော့... သမီးလေး ဘဝင်

အေးအေးမေးမေးလော့တော့မယ်၊ သိတာ... ငါပြန်မယ်ဟာ၊ နင့်
နဲ့ ငါ့သတိရနေသလို ငါ့ကို နင်သတိရနေပါစေ..”

သုသာန်ကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး ဘဝင်တို့ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

“သမီးဘဝင်.. ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ ရွာလေးကို တွေ့လား”

“ဟုတ်တဲ့”

“ဒီရွာလေးဟာ မေမေကြီးရဲ့ ပွေးရပ်ရွာကလေးလေ”

“ဪ...”

“သိပ်ပြီး ကြေကွဲစို့ကောင်းတဲ့ ဘဝလေးနှစ်ဘဝ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့

ရွာကလေးပေါ့ သမီးရယ်”

“မေမေကြီး”

“ဘာလဲ သမီး”

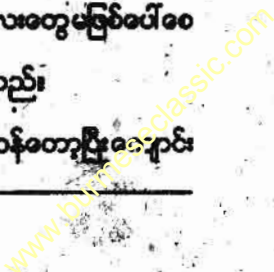
“သမီးကို ဒီအကြောင်းလေးတွေ ပြောပြပါလားဟင်”

“မေမေကြီး တစ်နေ့တော့ ပြောပြပါမယ်”

ဒေါ်မြတ်မာလာ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှုလေးတွေ မဖြစ်ပေါ်စေ

ရင်သဖြင့် ဘဝင် ဆက်ပြီး မမေးဘဲ တွဲပြီး လာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်ကို ကန်တော့ပြီး ကျောင်း



ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းချိန်တွင်

“ဒကာမလေးမာလာ”

“တင့်ပါ ဦးပဉ္စင်း၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဦးပဉ္စင်းစ်.. ဒကာမလေးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းထားရတဲ့ စကားလေးတစ်စွန်းပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟင်...ဘာစကားလဲ ဘုရား”

“သီတာမှာ သူ့ရင်နဲ့လွယ်ပြီး မွေးခဲ့တဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်ကွယ်”

“ရင်... သီတာမှာ ရင်သွေးလေး ရှိခဲ့ဘူးတယ်..”

“ဟုတ်တယ် ဒကာမလေး...”

ဒေါ်ဗြတ်မာလာ မျက်လုံးစုံသည် ဘဝင်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။



“မောင်...မောင်လေး၊ ကျော်သက်ကို ကုမ္ပဏီက ထုတ်လိုက်

တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ...မောင်...မောင်...ကေရီချက်နာကို ဇျက်တဲ့သဘောပေါ့၊

မောင်လေးက ဘာအပြစ်တွေ လုပ်လို့လဲ”

“ကေရီမောင်လေး သိပ်ပြီး လိမ္မာလို့ ကုမ္ပဏီပေါ်မှာ အရမ်းကို

မြို့စားလို့ ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ ထင်နေလား။ ကေရီ...ကေရီမောင်

ကျော်သက် ဘာတွေ လုပ်နေလဲဆိုတာ မင်းတကယ်မသိဘူးလား”

ကေရီထိုစကားကို ဖြေဆိုရန် အလွန်ပင်ခက်ခဲနေလေပြီ။

ကေရီကိုယ်တိုင်က ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကို လျစ်လျူရှုထား

သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်နေ၍ပင်။

www.burmeseclassic.com

သစ် စန္ဒာဘဝင်္ဂီ

ကိုကိုလတ်နှင့် သရုပ်ဆောင်အလုပ်တွင် လူရောငွေကြေး
အကုန်ပဲပြီး လုပ်ကိုင်နေချိန်တွင် ကုမ္ပဏီတွင် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ
သည်ကို မလေ့လာအားပေး။

ကျော်သက်နှင့် နေ့စဉ်တွေ့ပေမယ့်လည်း မပေးမြန်းခြင်း
ပေး သူမ၏ ကိစ္စတွေနှင့် အလုပ်များ နေသည်။

“ပြောလေ...ကေရီ”

“မောင်လေး၊ ဘာလုပ်ခဲ့လဲ”

“မင်းမောင် ဘာလုပ်ခဲ့လဲဆိုတာကို မင်းဘာမှ မသိဘူး
တာဝန်ကယ်ကို အံ့သြဖို့ကောင်းတယ် ကေရီ”

မကျိုက်မြင့်မြတ် ဘဝတွင် အရာရာကို စိတ်ရှည်ကြည်စွာဖြင့်
အပ်နှံဖို့မှာ မတွေ့ဆုံရပင်ဖြစ်နေလေပြီ။

“ကေရီမြင်တာကတော့ မောင်လေးဟာ ကုမ္ပဏီထဲမှာ
အမှားဘာမှ မလွှဲခဲ့ဘူးလို့ပဲ မြင်တယ်၊ ဘယ်သူတွေက ဈေးကွက်တွင်
သလဲမှ မသိတာ”

“ကေရီ.. မင်းတခြားသူတွေကို အပြစ်ရှာဖို့ စကားမပြော
မပြောနဲ့၊ မင်းမောင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သိသမျှ ပြောပေး”

ထုတ်ဘူး။ မောင်ကိုယ်တိုင် သိခဲ့ရတာ။ ကုမ္ပဏီကနေ ဆောက်လုပ်
ရလုပ်ငန်းအတွက် တင်သွင်းလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူ့ကိုယ်ပိုင်
အဖွဲ့လိုမှတ်ပြီး တခြားမှာ အောက်ဖျားနဲ့ပြန်ပြီးရောင်းစားခဲ့တာပဲ။
“အဲဒါတွေဟာ ဝယ်တဲ့သူက မောင့်ပိတ်စွေဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဟင်...”

တကယ်တော့ ထိုကိစ္စကို ကေရီ မသိတာမဟုတ် သိနေသူ

မင်း
ကေရီပီဒီယိုကားရိုက်ကူးရေးအတွက် ငွေလိုအပ်နေသဖြင့်
စာရိယာအပ်အပ်ဖြင့် လုပ်ခဲ့သောကိစ္စ။

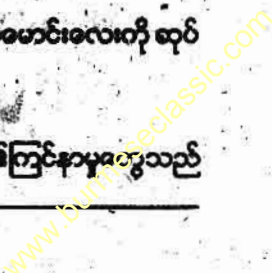
“ငါ့ဘက်က အမှုမလုပ်ချင်လို့ သက်သက်ညာညာနဲ့ အလုပ်
ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲရှိတယ် ကေရီ”

“ဟင်...ကေရီတောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကေရီ အသံကိုလျော့ပြီး မဏ္ဍိုင် လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်
ဆိုင်ကာ ထားလိုက်လေတော့သည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ရင်ထဲမှာတော့ ကေရီ၏ ကြင်နာမှုတွေသည်



သာယာနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပေ။

“မောင်...ကေရီကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

“စိတ်ဆိုးတဲ့အလုပ်မျိုးကို မောင်မလုပ်တတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်းဘူး”

“နောင်.. ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဖြစ်ရောလည်း မလိုအပ်တော့ပါဘူး”

“ဟင်...ဘာလို့လဲမောင်”

“ကေရီလည်း ကိုယ့်အပြင်အလုပ်ကို အာရုံစိုက်ပြီးလုပ်နိုင်အောင် ကုမ္ပဏီတာဝန်ကို မောင်ပဲယူတော့မယ်”

“ရှင်...”

မဏ္ဍိုင် မသိဘူးဟုထင်နေသော ကေရီ၏ အပြင်ပီဒီယိုခင် သမီးကိစ္စကို ထည့်ပြီးပြောလိုက်သဖြင့် ကေရီမျက်နှာကားကွင်းအမှားတွေ ထပ်ဆင့်သွားသော ပုံရိပ်လေးက ထင်ဟပ်နေလေတော့သည်။

ထိုအလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကေရီနှင့်မဏ္ဍိုင်ဟဲ့ ချစ်သူအပေါ် ဖြစ်စဉ်က စကားစသုံးပေမယ့် မဏ္ဍိုင်က လုံးလုံး ရွှင့်မမြင့်ပေ။

သို့သော် မဏ္ဍိုင် အနုပညာပေါ်မှာ စံစားမှုမဲ့မည် မဟုတ်။

သဝလေးတစ်ခုကို ရမ်းဖြေစွာ နေထိုင်ရင်သောဆန္ဒကြောင့်
မထိုက်ဘဲဘဝတွင်ငွေကြေးဥစ္စာ၊ နေရာကံစိုင်းမှာ ဝိဘဝတင်မက
နေနိုင်သူ မဟုတ်လား။

ကေရီကိုလည်း အေးချမ်းသောဘဝမျိုးပဲ ဝိုင်ရိုင်စေရင်သူ
သည်။

“မောင်ရယ်... ကေရီလေ... ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အနုပညာပေါ်
အရမ်းကို လျှောက်လှမ်းချင်လို့ပါ”

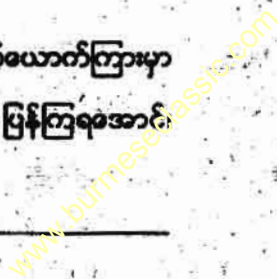
“မောင့်ဘက်က တားမြစ်နေတာတစ်ခုမှမရှိပါဘူး။ ကေရီ
သနာပါတဲ့လမ်းပေါ်မှာ စိတ်တိုင်းကုသချင်လို့ပေးပါတယ်”

“မောင် သဘောတူတယ်ပေါ့”

“သဘောတူတာမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒနဲ့
နိတ်ညီတဲ့ပေါ်မှာ အတင်းအဓမ္မညီအောင်မလုပ်ချင်တော့လို့ပါ”

“မောင်...”

“ကေရီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ
အလုံးစေ့နဲ့ အငြင်းအခုန်မပြုချင်တော့ဘူး။ ပြန်ကြရမအောင်
အခုအတွက် မဆေးစေ့တွင်ပြီးဝယ်ရဦးမယ်”



“မောင်...ကေရီပေါ်မှာ အရမ်းကိုပြောင်းလဲနေတယ်နော်”

“ကေရီ စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ။ မောင်ကတော့ ပုံမှန်စီးဆင်း
နေတဲ့မြင်ငယ်လေးတစ်ခုပါပဲကွာ”

ကန်တော်ကြီးဝန်းထဲမှကားလေးကိုမောင်းပြီးပြန်တွက်လာ
သည်အထိ နှစ်ယောက်သားကားမဆိုဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

မဏ္ဍိုင်နည်းသားထဲတွင် ကေရီနှင့်ဝေးကွာခြင်းတစ်ဝက်ခန့်
သို့တောင်ပြီးလျှောက်နေချိန်လို့ ထင်မှတ်နေမိတော့သည်။

“ဟေ့...နွယ်...”

“ဟာ...ကိုကိုလတ်”

မီးပွင့်တွင် ကားတစ်စီးဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ပြီးခေါ်လိုက်သူထံ
ကိုကိုလတ်ဖြစ်နေသဖြင့် မဏ္ဍိုင် လှမ်းပင် မကြည့်တော့ပေ။

“ဒီနေ့ ကိုယ့်ပါတီပွဲလေ... မလာဘူးလား”

“လာရမှာပေါ့”

“ဒါဆို တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟိုး...ဟိုး...”

ကေရီ... မဏ္ဍိုင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ကြည့်ပေမယ့် မဏ္ဍိုင်

သိရင်ယောင်စတောင်ကာ မိမိမ်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကားကို
မောင်းထွက်လာပြီးပလက်စောင်းဘေးတွင် ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။

“မောင်...ကားဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကေရီ လိုက်သွားလို့ရအောင်
ကားရပ်ပေးတာပါ”

“ကျေးဇူးပဲမောင်”

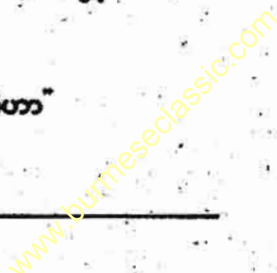
ကေရီကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကိုကိုလတ်ကားပေါ်သို့တက်သွား
တော့သည်။

မလ္လာိုင်ဒီပေါ်မှာတော့ စိတ်စံစားမှုဘာမှမရှိတော့ပေ။ ရှစ်သူ
လို့သတ်မှတ်ထားသည့်သူက သူမိမ်းယောက်ျားလေးနောက်ကိုဖျော်
ရွှင်စွာ လိုက်ပါသွားခြင်းကိုဝမ်းနည်းထိခိုက်စေမည့်ဝေဒနာမျိုးမလ္လာိုင်
ရင်မှာ မရှိခဲ့တော့ပေ။

ထို့အတွက်အခြေကိုမလ္လာိုင်ရှာ၍တော့ မတွေ့နိုင်တော့ပေ။
ကိုကိုလတ် မောင်းနေသောကားပေါ်မှာတော့

“နွယ်...နင့်ဒါလင်ကြီးက ဘယ်လိုလဲဟာ”

“ကိုကိုလတ် ဘာကိုပြောတာလဲ”



၁၂၂ စန္ဒာစာစဉ်

“သုန္ဒရီစိုင်းက ငိုကိုသိပ်ပြီး အစာမကြေတဲ့ပုံပဲ”

“ဒါလား...ခေါင်းထဲထည့်မထားနဲ့၊ ဒီလူက ကောရီနဲ့အရုပ်တစ်

ရုပ်ပါ”

“သေချာနဲ့လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ဒါဆို လိုအပ်နေတဲ့ငွေကို ညှစ်ပြီးထုတ်လေ”

“ဆန္ဒမစောစမ်းပါနဲ့ ကိုကိုလတ်ရယ်၊ မကြာခင်ရောက်လာ

စေရမယ်...”

“နွယ်...”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ငွေလိုနေတယ်ဟာ”

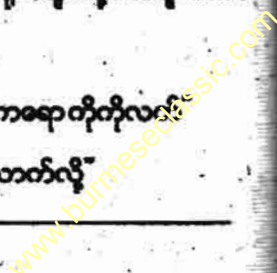
“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ဗီစီယိုတစ်ကားကို ရိုက်ဖွင့်လို့ သေချာပေါက်

ငွေရမှာဟာ”

“ဟိုတစ်ခါက ယူထားတဲ့ငွေတွေက ရောက်ကိုကိုလတ်ရယ်”

“အယ်...ရှိပါတယ်၊ ဒီငွေနဲ့မလုံလောက်လို့”



“ဘယ်လောက်လိုလို့လဲ”

“ဝမ်းဆယ်ဝန်းကျင်လောက်”

“စက်တာက မောင်လေးလုပ်တဲ့ကိစ္စကို ဟိုလူကြီးက ဆီ
အွားပြီး စုကုမ္ပဏီမှာ စောရီပါမကိုင်ရတော့ဘူးဆိုတော့ ငွေတိုလှည့်
ပြီးသုံးလို့ စက်နေတယ်”

“တစ်ခုခု ကြံပါဦး”

“ကြံစရာဆိုလို့ သူဝယ်ပေးထားတဲ့ကားကို စံကလုည့်ပြီး
ဆိုင်ရင်တော့ ရမယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် ကားလာပြီးယူတော့”

“အိုကေ”

“တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်နော်၊ စောရီအတွက် အကောင်း
ဆုံးထုတ်ကားတစ်ကားတော့ ရိုက်ပေးဖို့ပြင်ထား”

“စိတ်ချစမ်းပါနွယ်ရယ်..”



“ကေရီ... နင်ဘာတွေလျှောက်ပြီးလုပ်နေတာလဲ”

“သမီး၊ ဘာလုပ်လို့လဲ မာမိ...”

ဒေါ်မိမိသူ မျက်နှာတွင် ဒေါသအရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

“ခုကုမ္ပဏီမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင်က သမီးဝီဒီယိုသရုပ်ဆောင်ကိစ္စက လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်နိုင်အောင်လို့ ကုမ္ပဏီကနေ နှုတ်ခွင့်ပေးလိုက်တာ”

“ဗိုက်လှည့်လားသမီး၊ နင့်ကို ကုမ္ပဏီမှာ နေရာယူဖို့တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မဏ္ဍိုင်ရဲ့လုပ်ငန်းစီးပွားရေးတွေကို ကိုယ်က ထက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်အောင်လို့၊ ခုတော့ လက်လွတ်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“မာမီရယ်... ကိုယ့်ဗိုက်ကွန်ထရောက်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့် သဘောပေါ့၊ ခုလို ဝင်းစိက ဒီအခွင့်အရေးရတာဟာ ကံကောင်းတာပေါ့”

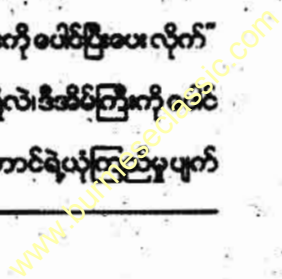
“ကေရီး... နင်ဟာလေ ဘာမှ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့လူ၊ နင့်ခေါင်းစိမှာ ဘာမှ သုံးစားလို့မရတဲ့ ဟာတွေပဲ ရှိတယ်”

“မာမီရဲ့စီမံကိန်းကြီးက သိပ်ပြီး ဝေးပါတယ်၊ သမီး ကိုင်တွယ်ဖို့တိုစောင့်ပြီးသာကြည့်”

“အေး... နင်ကိုင်တွယ်ပုံကို စောင့်ပြီးသာကြည့်ရင် ငါတို့ အားလုံးခွက်ဆွဲပြီး လမ်းခဏားမှာတွက်ပြီးတောင်းရမယ်၊ ခု ငါတို့ပေးရမယ့် အကြွေးတွေက ပေးဖို့နီးကပ်လာပြီ ဘာနဲ့ပေးမလဲ”

“ဒါပျား ဘာစက်လို့ ခုရှိနေတဲ့အိမ်ကြီးကို ပေါင်ပြီးပေးလိုက်”

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်စမ်း၊ နင်သိတာ ဘာရှိလဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးကို လှောင်ဆိုက်ရင် ငွေရတာပဲ ဖြစ်တယ်၊ မဏ္ဍိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ယုံကြည်မှုပျက်



သွားတာနဲ့ ဘာမှ ဆက်ပြီး လုပ်စားလို့မရတော့ဘူးဆိုတာရော သိလား၊ ကေရီနပ်ဒီလိုသာ ထင်တိုင်းဆက်ပြီးလုပ်နေရင်တော့ ငါသည် မခံတော့ဘူး”

“မာမီအတွက် သမီးဒီလောက်ရင်းပေးထားတာပဲဟာ၊ သမီးအတွက် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ပိုင်ခွင့်လေးတစ်ခုတော့ပေးပါဦး”

“သမီးလေးရယ်.. မာမီတို့အခြေအနေတွေ သမီးလေးအသိဆုံးပါကွယ်”

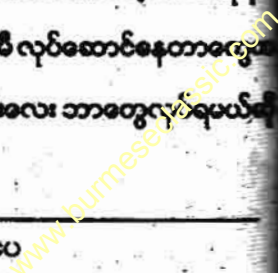
ဒေါ်မိမိသူ... ကေရီလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာညှိုးစွာ ပြောလိုက်သဖြင့် ကေရီစိတ်တွေပျော့ခွေသွားသည်။

“သမီး ဘာဆက်ပြီးလုပ်ပေးရမလဲ”

“မာမီစီစဉ်တာတွေကို သမီးလေး လိုက်နာပေးပါကွယ်”

“သမီးဘက်က ငြင်းဆန်ခဲ့တာမျိုး ရှိခဲ့ဘူးလို့လား၊ မာမီ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မာမီသမီးလေးက မာမီစကားကို နားထောင်မယ်ဆိုတာကို ယုံပြီးသားပါ၊ မာမီ လုပ်ဆောင်နေတာတွေမှာ သမီးဘဝ တစ်သက်လုံးအတွက် ၊ သမီးလေး ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို မာမီပြောပြမယ်”



အိမ်မိသူ.. မဏ္ဍိုင်နှင့် ပတ်သက်သော မာယာပရိယာယ်
တွေကို သင်ကြားပေးနေလေတော့သည်။



“သမီးဘဝင်ရေဒီကိုလာဦး”

စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ဒေါ်မြတ်မာလာ ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ဘဝင်ညှော်ခန်းတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည်ကို ရပ်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် ဟောင်းနွမ်းနေသော ဓာတ်အယ်(လ်)ဘန်လေးတစ်စုကို ဈေးထားသည်ကို တော့တွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီးကို ခိုင်းစရာရှိလို့လား၊ မေမေကြီး”

“မရှိပါဘူးကွယ်၊ သမီးကို ပြုစရာရှိလို့ ထိုင်လျှိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်မြတ်မာလာဘေးတွင် ဘဝင်ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။

ဒေါ်မြတ်မာလာက အယ်လ်ဘန်လေးကိုခွင့်ပြု

“ဒီဓာတ်ပုံကို ကြည့်စမ်းသမီး”

“ဟင်...”

ဘဝင်ကို အံ့အားသင့်စေသော ဓာတ်ပုံလေးပင်။

အသက် (၁၆)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးနှစ်ဦး တစ်ယောက်

တစ်ကိုတစ်ယောက် မှုပ်ကိုင်ပြီး ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးပင်ဖြစ်

သည်။

ဘဝင်နဲ့ခွဲမရအောင် တူနေသူတစ်ဦးနှင့် ဒေါ်မြတ်မာလာ

အိမ်ရှယ်စဉ်က ပုံလေးပင်ဖြစ်၏။

“သမီး...အံ့ဩနေလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မယုံနိုင်စရာဘဲရန် မေမေကြီး”

“သမီးလေးကို မေမေကြီးစင်တွယ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို

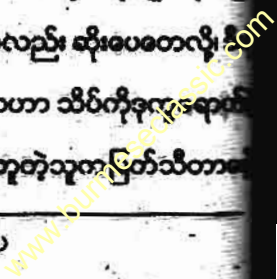
သမီးလေး သိပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပါပြီ မေမေကြီး”

“သူ့အမည်က မြတ်သိတာတဲ့၊ မေမေကြီး၊ အရမ်းချစ်ရတဲ့ သူဝယ်ချင်းတစ်ဦးပေါ့၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘမဲ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဆိုရင် မမှားဘူးလေ၊ သင်္စီးလေးကို မေမေကြီးပြောပြ ခေါ်လိုက်တာပဲ”

ဘဝင် အရမ်းကို သိချင်နေသော အကြောင်းကလေးဖြင့် သဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေမိတော့သည်။

“မေမေကြီးအသက် (၉) နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ဝေဝေနေပေမယာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားခဲ့ကြပြီး အခေါ်တစ်ဦးရဲ့အိမ်မှာ ထိုင် ခဲ့ရတယ်၊ မေမေကြီးတို့ မိဘတွေက မိုးမိုးလယ်သမားတွေ တော့ မိဘဥစ္စာအမွေရယ်လို့ ဘာမှ မကျန်ခဲ့ဘူးပေါ့၊ အခေါ်ဆိုတာလည်း မေမေ့ဘက်က တစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်တဲ့ အခေါ်လေ၊ ဘယ်လုပ်ပြီး မေမေကြီးပေါ်မှာ ကောင်းနိုင်မှာလဲကွယ်၊ ပြီးတော့ ဦးစေလုပ်တဲ့သူက ကစော်သမား၊ အရက်နဲ့ မိုးလင်းလိုက် မိုးချုပ်လိုက်ဖြင့် နေခဲ့ကြတာ၊ အခေါ်အိမ်မှာ ရှိတဲ့ သားကလည်း ဆိုးပေတေလို့ ဦးစေ မိသားစုကြားမှာ နေရတဲ့ မေမေကြီးဘဝဟာ သိပ်ကိုဒုက္ခရောက်တယ် သမီးရယ်၊ မေမေကြီးနဲ့ မိဘမဲ့ချင်းတူတဲ့သူက မြတ်သိတာပဲ”



သူက မေမေကြီးလို ဆင်းရဲတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ မိဘနှစ်ပါးမရှိချိန်မှာ
 အယ်တွေ၊ နွားတွေနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေတော်တော်များများကျန်ခဲ့
 အယ်၊ သူ့ကို ထိန်းသိမ်းပေးတဲ့ ဦးလေးကလည်း သစ္စာရှိပြီး ရိုးဖြောင့်
 အတု မြတ်သီတာ ဘဝလေးက မိဘမဲ့တာကလွဲပြီး အားလုံးပြည့်စုံခဲ့
 အယ်၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရှေးရေစက်ကြောင့်ပဲဆိုရမလား။
 သီတာနဲ့မေမေကြီးဟာ သိပ်ကိုချစ်ခဲ့ကြတာ”

ဒေါ်မြတ်မာလာ စကားကို ဂဏနားပြီး အဝေးဆီက အတိတ်
 ရွှင်ပြင်ဆီသို့ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။



“ကလောင်...ကလောင်...ကလောင်...”

ကျောင်းမှန်စားဆင်းချိန် ခေါင်းလောင်းထိုးသော ကြောက်
ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားအားလုံး မှန်စားတန်းဘက်သို့ပြေးတတ်
သွားကြပေမယ့် မြတ်မာလာကတော့ အခန်းထဲတွင် ထိုင်လျက်

မြတ်သီတာနှင့်ကျောင်းတူပေမယ့် တက်ရက်ညှိအတန်း
ကွဲသဖြင့် ကျောင်းတက်ချိန်၊ ကျောင်းဆင်းချိန် လာရောက်သာ အတူ

ဆိုခြင်းကြောင့်သည်။

“မာလာ”

“သီတာ..”

“နင် အပြင်မထွက်ဘူးလား။ ဝါဖြင့် အတန်းထဲက စောင့်နေ
အားမလာတာနဲ့လိုက်လာတာ။ နင့်မျက်နှာမကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်
ချတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟယ်”

“မာလာ နင်ငိုကိုမညာနဲ့ နင်တစ်ခုရဖြစ်နေတာမဟုတ်လား”
ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်

ထောက်ညာဉ်မရပေ။

“ငါမပြောချင်ဘူးဟာ”

“မာလာ.. နင်ငိုကို မိခင်ရင်မပြောနဲ့”

သီတာ မျက်နှာလေးညှိုးသွားတော့လည်း မာလာ မစေ

အား

“ငိုကို အရိုးလေးက ကျောင်းဆက်ပြီးမတက်ရတော့ဘူးတဲ့”

“ဘာ..”



“သူနဲ့အတူဈေးရောင်းရမယ်လို့ပြောတယ်”

သီတာကိုပြောပြရင်းမာလာမျက်နှာညှပ်တွေပိတ်သွားတယ်။ မာလာ
ပညာတတ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ရင်သလိုသူငယ်ချင်းသီတာနှင့်လည်းမခွဲ
လိုပေ။ ဈေးရောင်းရပြီဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ဆုံဖို့ကမလွယ်ရပေ။

“နှင့်အချိုးလေးက သိပ်ပြီးမတရားဘူး။ သူ့သားကျတော့ သာ
မှမခိုင်းဘဲရွာထဲမှာ ထန်းချည်သောက်လိုက်၊ ကြက်တိုက်လိုက်နဲ့အစ
လုပ်တဲ့သူကလည်း အရက်နဲ့အချိန်တုန်ပြီးဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သီတာရယ်၊ ငါ့ဝတ်စုံမှမကောင်းတာ”

“နှင့်ကျောင်းမထွက်ရဘူး”

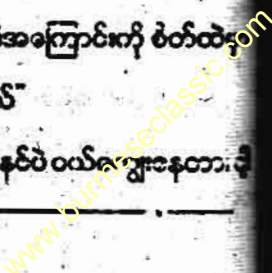
“သီတာ..”

“နှင့်ကငိုထက်စာတော်တယ်၊ နှင့်ကျောင်းကိုဆက်ပြီးတစ်
ရအောင်ငါစီစဉ်မယ်”

“သီတာ...နှင့်ဘာလုပ်မှာလဲဟာ”

“နှင့်စောင့်ကြည့်နေ၊ ခုဘာမှ ဒီအကြောင်းကို စိတ်ထဲမှ
မထားနဲ့၊ ငါနဲ့အပြင်သွားပြီး မုန့်သွားစားမယ်”

“ငါမစားချင်ပါဘူးဟာ၊ နေ့တိုင်း နှင့်ပဲ ဝယ်ရ... နှင့်နတာ၊ ငါ့



နိမ့်ငါ့ရှက်တယ်”

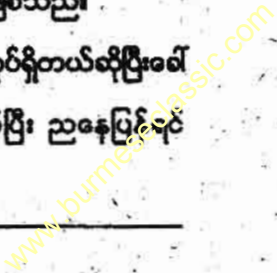
“မာလာ...နောက်ဒီစကားမျိုးပြောရင် နင့်ကိုမခေါ်တော့ဘူး”

မာလာဘဝတွင် မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း အဝတ်အစားကအစ သီတာ သူတစ်ထည်ဝယ်ရင် မာလာအတွက် တစ်ထည်ဝယ်ခဲ့သည်မှာ စုအလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝရောက် နှင်အထိပင်၊ အဖေဖြစ်သူက ကျောင်းထားပေးရုံ ထမင်းကျွေးရုံက ပဲပြီး အဝတ်အစားတွေကောင် ဦးလေးလုပ်သူက အရက်နဲ့လဲပြီး ထောက်သည်က ရှိသေးသည်။

ခုလည်းမာလာ (ခ) တန်းကျောင်းသူဘဝရောက်မှ ကျောင်း အပ်ပြီးမထားနိုင်ဘူးဆိုကာ ကျောင်းထုတ်ပို့ပြင်နေပြီဖြစ်သည်။

မာလာ အိမ်မှာ ထမင်းစားရုံသက်သက် နေထိုင်ခဲ့သူမဟုတ် အဲဒါ ရွာထဲက အိမ်တွေမှာ အဝတ်လျှော်၊ ထင်းခွဲ၊ မြက်နှုတ်၊ ပဲစူး၊ အိမ်ရိတ် အလုပ်အားလုံးကို ဝင်ပြီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ သီတာက သူ့အိမ်မှာ အလုပ်ရှိတယ်ဆိုပြီးခေါ် စာတစ်နေကုန် သူမနဲ့ စကားပြော၊ စာဖတ်ပြီး ညနေပြန်ရင် ရုပ်အားစကိုပေးလိုက်သည်။



သုန် ဇွန်ဘဝင်

သိတာ...မာလာပေါ်မှာရှိသောကျေးဇူးတရားတို့သည်သစ်
လိုမှပေးဆပ်၍မကျေနိုင်ဘူးဟုတောင်ထင်မိလေသည်။



မာလာ... ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်ပေမယ့် အပြင်တွင် နေ့စား
နိုင်းမည့်သူ မရှိရင်တောင် အိမ်မှာရှိသည့် အလုပ်တွေကို လက်မအား
အောင် လုပ်တတ်ရသည်။

တစ်ပတ်လုံး ဝတ်ပြီးပုံထားသော အဝတ်တွေကို လျှော်ခွပ်
နေရ၏။ မာလာ အဝတ်တွေလျှော်၍ ခေတပ်ပုံးဝင်ပြီး ခပ်ပေးမည့်သူ
တို့ပေး

"ဟဲ့...မိမာ"

"ရှင်...ကိုတို့ကြီး"

အဒေါ်ဖြစ်သူ၏သား ကျော်စွာ... သူမဘေးသို့ရောက်လာ၍

တိုင်ကာ

www.burmeseclassic.com

“နင့်မှာပိုက်ဆံရှိလား”

“ဘယ်ကလာ ရှိရမှာလဲ ကိုကိုကြီးရယ်၊ လှုပ်အားစ ရရင် အဖိုးလေးကိုပဲ ပေးနေရတာပဲ”

“ဟို...သီတာပေးတဲ့ ပိုက်ဆံလေးသာလေး မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး တကယ်ပါ”

မာလာ မှန်တွေ ဘာတွေ ဝယ်စားရင်သည့်အခါ စားနိုင်ဖို့ သီတာက သူ့လွယ်အိတ်ထဲသို့ ကျောင်းဆင်းရင် ထည့်ပေးထားသည့် ပိုက်ဆံလေးတွေရှိပေမယ့် မာလာ မသုံးရက်ခဲ့ပေ။

“နင် ငါ့ကိုညာတာလား”

“မညာပါဘူး။ ဟိုတလောက ရထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေ တောင် ဦးလေးက အရက်ဖိုးလိုတယ်ဆိုပြီး ယူသွားပြီ”

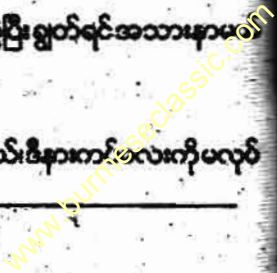
“ဒါဆို နင့် နားကပ် ဓကရွတ်”

“ရှင်...ကိုကိုကြီးရယ်၊ ဒါလေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“နင် ဓကားသိပ်ရှည်တာပဲ၊ ငါတွေ့ပြီး ရွတ်ရင် အသားနာမ

နော်”

“မာလာ ရှိရှိပြီးတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီနားကပ်လေးကို မလုပ်



နို့ကိုကြီးရယ်၊ မေမေဟိုရဲ့အမှတ်တရပစ္စည်းလေးဖို့ပါ၊ ပြီးတော့
ကေ ကေ ဖြတ်ပေးလိုက်၊ သီတာက ပြန်ပြီးရွေးပေးလိုက်နဲ့ မာလာ
အရမ်းကို အားနာလှပါပြီ”

“မာလာနစ်တော့ ဖြတ်ဆိုဖြတ်”

“ဟင့်အင်း...မာလာ...မဖြတ်ပါရအေနဲ့”

“ဒီတောင်မစုတ်တော့လားကွာ၊ ဝါလုပ်လိုက်ရရင် သေ
တော့မယ်”

ကျော်စွာ...မာလာ့နားကပ်ကိုအတင်းဖြတ်ဖို့လုပ်ချိန်တွင်

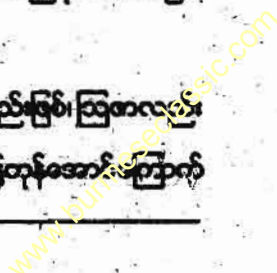
“ဟိုကောင်ကျော်စွာ ရပ်စမ်း”

“ဟာ...ဦးလေးစောင်း”

“သီတာ”

သီတာနှင့်အတူဦးလေးစောင်းအပါအဝင်ရပ်မိရပ်ဖေတွေပါ
ထားသည်ကိုတွေ့ရသောကြောင့် မာလာ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်
သွားသည်။

ဦးလေးစောင်းဆိုသူက ရွာလူကြီးလည်းဖြစ်၊ ဩဇာလည်း
ညောင်းသူ၊ တစ်ရွာလုံးက ဦးစောင်းဆိုလျှင်ဖိန်ဖိန်တုန်အောင်ကြောက်



ကြသည်။

သီတာ အမေ၏အစ်ကိုလည်းဖြစ်သည်။

“မာလာ... ငါ့စိလား”

သီတာနားသို့ မာလာအပြေးကလေးကပ်သွားသည်။

“ကျော်စွာ မင်းကြပ်ကြပ် သတိထားနော်၊ ငါ့စိတ်ကို သိတယ် မဟုတ်လား။ ခုလို အနိုင်ကျင့်တာကို နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်ပဲ ဖြစ်ကြံ ကြားရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းအဖေ ဟိုငမူးသောင်းစိန်ဇရာ”

“အိမ်... ပေါ်မှာရှိပါတယ်”

“မူးနေလား”

“နည်းနည်းတော့ သောက်ထားတယ်”

“မင်းအမေဇရာ”

“ဟို... ဟိုမှာလာနေပါပြီ”

အိမ်ဝန်းထဲသို့ ဝင်လာသော အရီးတင်... ဦးစော့ကိုဖြင့် သည်နှင့်ချီသာသောမျက်နှာလေးနှင့်ရယ်ပြကာ

“သူကြီးတို့ပါလား။ ဘာကိစ္စများလဲမသိဘူး”

“ကိစ္စက အိမ်ပေါ်ရောက်မှပြောမယ်”

အိမ်ပေါ်သို့ အားလုံးတက်ရောက်ပြီး တွင် သိတာနှင့်မာလာပါအိမ်

ပေါ်သို့ လိုက်ပြီး တက်ခဲ့ကြတော့သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်

“လာရင်းကိစ္စကတော့ ဟောဒီသမီးလေး၊ မြတ်မာလာကိစ္စ

မဲ”

“ရှင်...ဘာများလဲ”

“မဝင်... ကျွန်က စကားတွေအများကြီးပြောရင်ဘူး၊ တို

တိုနဲ့လိုရင်းပဲပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

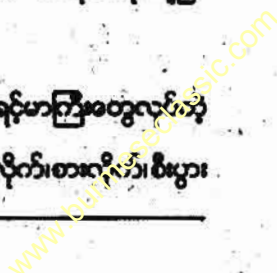
“မင်းတို့မြတ်မာလာကို ကျောင်းမထားနိုင်တော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးက အရင်းကိုကျပြီး

ကျောင်းစရိတ်မတတ်နိုင်တော့လို့ပါ သူကြီး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေလုပ်ကိုင်

ကောင်တွေက ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ သောက်လိုက်၊ စားလိုက်၊ စီးပွား



ဖျက်ခွဲတင် မကဘူး၊ ခွက်တွေပြီးတောင်းရဦးမယ်”

ဦးဆောင်စကားကို သယ်သူမှ ပြန်ပြီး မပြောခဲ့ကြပေ။

ဦးဆောင်၏ ငွေကြေးအောက်တွင် အရိုးတင်လည်း မလွတ်
မကင်းပါ။ သလို ဦးဆောင်က ပြောစရာရှိလျှင် သယ်တော့မှ အား
မနာတတ်သည့်သူ၊ အပြစ်ပေးလျှင်လည်း မညွှာတာတတ်စေ
ကောင်းရင်ကောင်းသလို စေးမကူညီပြီး မကောင်းလျှင် မကောင်း၊ သလို
အပြစ်ပေးတတ်သူ ဖြစ်၍ အားလုံးက ကြောက်ရွံ့သုတ်တတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်

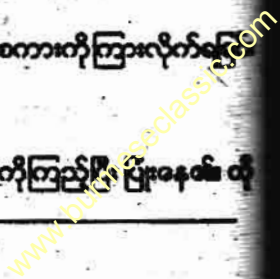
“မင်းတို့ လက်ထဲမှာ မြတ်မာလာလေးကို ဆက်ပြီးထားရင်
သူ့ဘဝဟာ သူများစိုင်းဖတ်စေဖတ်ဖြစ်တဲ့အပြင် ဒီသားအဖအဖိုင်
ကျင့်တာကို ခံနေရမှာပဲ။ ဒီတော့ မြတ်မာလာကို ငါ့ခေါ်သွားပြီး ဓမ္မာစား
မယ်”

“ရှင်..”

“ဟင်..”

မြတ်မာလာ မယုံကြည်နိုင်သောစကားကို ကြားလိုက်ရုံ
ဖြစ်သည်။

သီတာက မာလာ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏ ထို



အစီအမံသည် သိတာ စိမ့်သောကိစ္စပင်ဖြစ်မည်။

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြော”

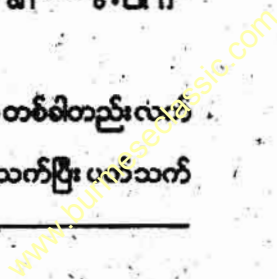
“ဟို...ဟို...သမီးလေးက အစ်မရဲ့ရှင်သွေးလေးဆိုတော့ ကျွန်မ
တို့ပဲစောင့်ရှောက်ပါရစေရှင်”

“မတင်... နင်လူကြားကောင်းအောင်မပြောနဲ့၊ နင်လဲ ဘာထူး
ထဲ၊ ကလေးမလေးကို ဝိုင်းစားဖို့ပဲ သိတာ။ နင့်အကြောင်းတွေကို မသိ
ဘူးမှတ်နေလား။ နင် သွေးသားတို့တဲ့စကားကို ဝိုက်လာပြီးမပြောနဲ့၊
နင့်မှာ အဒေါ်မိတ်အပြည့်အဝရှိရင် ကလေးမလေး ဘဝ စုလောက်ထိ
ခုတွဲရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ နင် ကမပေးချင်ဘူးလားပြော...”

အရိုးတင်... မာလာကို ဝိုင်းစေပြီးစားဖို့ အကြံအစည် ပျက်
သွားမည့်ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာမကောင်းပေမယ့် ဦးဆောင်
တို့ဆန့်ကျင်ရင် ခံစားရမည့် အကျိုးရလဒ်ကို သိထားသောကြောင့်

“အင်းလေ... သမီးလေး ကောင်းစားဖို့ ကျွန်မက ခွင့်ပြုရမှာ
ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဟောဒီက ရပ်မိ ရပ်ဖတွေ့ရေမှာ တစ်ခါတည်း လား...
မှတ်ထိုးနော်၊ ဘယ်တော့မှ မြတ်မာလာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပယ်သက်



၁၄၄ ခုနှစ်

ဆက်ခွယ်တာကိုမလုပ်ရဘူးကြားလားမောင်..”

“ဟုတ်...ဟုတ်တဲ့ကြားပါတယ်”

မြတ်မာလာ၏ဒုက္ခအကျဉ်းစတင်ထဲမှသီတာရွှေထုတ်နို့

မဟုတ်လား။

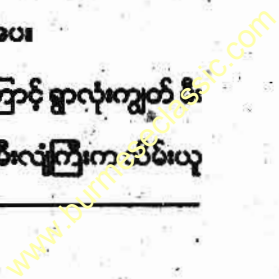


မြတ်သီတာတစ်ယောက်မြတ်မာလာမိမိအိမ်ပေါ်သို့ရောက်

နိဗ္ဗာန်ကို အရမ်းကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဝိညာဉ်တို့အဖို့ ဝိညာဉ်တို့အဖို့ ဝိညာဉ်တို့အဖို့
သွား။ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာစားစား၊ မစွဲမရွာ ရှစ်ခုကြာသည့် သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်၏ ဘဝကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲလေးတစ်ခု ဝင်ရောက်
စားခဲ့သည်။

ထိုကံကြမ္မာလေးကတော့ မြတ်မာလာတို့နေထိုင်သော ရွာ
လေး၏ ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုဟု ဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ရွာလုံးကျွတ် ငါး
အောင်ခံရပြီး ဆင်းခဲ့ခြင်း။ ရှမ်းသာခြင်းတွေကို မီးလျှံကြီးက သိမ်းယူ



သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မြတ်သီတာ၏ ဦးလေးဆောင်လည်း မီးထဲပါသွားခဲ့သလို
မြတ်မာလာ၏ အခေါ်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူလည်း မီးလောင်ကျွမ်းမှုကြောင့်
သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုက မြတ်မာလာတို့အ
တွင် ဘယ်သောအခါမှမေ့၍ မရနိုင်သော အဖြစ်အပျက်လေးထပ်
ပင်ဖြစ်သည်။

“မီး...မီး...ငြို”

“ဟင်...”

အိပ်ရာထဲတွင် မီးဆိုသော အသံကြောင့် အရင်ဆုံးမိုးထုတ်
သူက မြတ်မာလာ... မြတ်သီတာတစ်ယောက်က တော့နှစ်ဦးက
ပျော်နေဆဲပေ။

မြတ်မာလာ အပြင်သို့ တွက်ပြီးကြည့်တော့

“ဘုရား...ဘုရား...”

မီးလျှံကြီးက မြတ်မာလာတို့နေထိုင်သော အိမ်နှင့် သန့်
သို့ရောက်ရှိနေလေပြီဖြစ်သည်။

“သိတာ...သိတာ...ထ...ထ...မြန်မြန်ထ”

“မာလာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မီးတွေလောင်နေပြီ”

“ဘာ...”

မြတ်မာလာတို့ဘာပစ္စည်းမှယူရန်ပင်မရလိုက်ခင်အိမ်ပေါ်
ထပ်မှအောက်သို့ဆင်းပြေးခဲ့ရသည်။

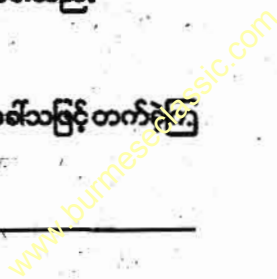
တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီးအနီးဆုံးကို
ရောက်လာသောမီးလျှံကြီးနှင့်လွတ်ရာကိုပြေးကြသည်။ ရွာထဲတွင်
အန္တကြီးပျက်နေသလားပင်ထင်မှတ်ရလေ၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပြေးလွှားရင်းဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ
သို့ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာရွာနှင့်အတော်ကလေးအလှမ်းဝေး
သောကြောင့်မီးကူးစက်မှုဘေးကတော့လွတ်ကင်းသည်။

“သမီးလေးတို့အပေါ်ကိုလာကြ”

ကပ္ပိယကြီးကကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ခေါ်သဖြင့်တက်ခဲ့ကြ
အားရသည်။



၁၄၈ ဓမ္မဘဝင်္ဂီ

သုန်းကြီးကျောင်းပေါ်တွင် ရွာမှလူတွေ တော်တော်များများ
ရောက်ရှိနေကြပြီ။ ဘယ်သူမှ အိမ်ကပစ္စည်းတွေကို သယ်ခွင့်မ
လောက်အောင် ပါးနပ်စိုးစိရက်စက်မှုကိုခံခဲ့ကြရပြီမဟုတ်လား။

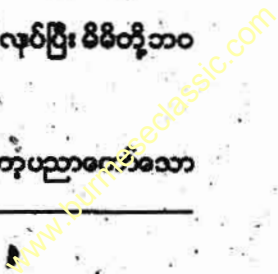


ပြတ်မာလာတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ဘဝသစ်တစ်ခုကို
ဆင်ရန်အတွက် ခြေလှမ်းတွေကိုပြင်ဆင်ရတော့သည်။

ကံဆိုးသည်ကြားမှ နှစ်ယောက်လုံး၊ ကံကောင်း၊ ခွဲတာက
ဆရာ့ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးကို အောင်မြင်ခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျောင်းဆက်ပြီးတက်ရန် ဘယ်လိုမှ အခြေအနေမပေး၊
ဆရာ့ခြင်းကြောင့် ရုရာအလုပ်ကလေးတွေကိုလုပ်ပြီး မိမိတို့ဘဝ
အည်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ဒါပေမယ့်ရွာ၏ဆရာတော်ဘုရားကတော့ ပညာလေးသော



မြတ်မာလာနှင့်မြတ်သီတာတို့နှစ်ဦးကိုမွေးစားပြီး တက္ကသိုလ်ဆက်ပြီး တက်စေခဲ့သည်။

ကျောင်းဝန်းအပြင်ဘက်ရှိ ခြံဘေးမြေတွင် အိမ်ကလေး တစ်လုံးဆောက်ပေးခဲ့ပြီး ကပ္ပိယဦးစံကိုဆရာတော်မှ တာဝန်ပေးခဲ့ လေသည်။

ဆရာတော်၏ကျေးဇူးကြောင့် တက္ကသိုလ်ဆက်ပြီးတက်ခဲ့ ရင်း မြတ်မာလာတစ်ယောက် မန္တလေးမှ ကိုကောင်းထက်သော်နှင့် ရှစ်သူဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုကောင်းထက်သော်မှာ ဆရာတော်၏ ဒကာရင်း သားနှင့် ဆရာတော် သဘောတူခဲ့ပေမယ့် ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ပေးခဲ့လေ ၏။ မြတ်မာလာနှင့်မြတ်သီတာ ဘွဲ့ရပြီးချိန်တွင် သူငယ်ရွင်းနှစ်ယောက် ခွဲရွာဖို့ကံကြမ္မာက ဇနီးလာခဲ့ရတော့၏။

မြတ်သီတာတစ်ယောက် ရန်ကုန်မှ သူဌေးသားဆိုသူနှင့် ရွတ် သူဖြစ်ကာ မြတ်မာလာတို့နောက်သို့ မလိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စာအရက်အသုံးပြုခြင်းမှ ထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် မြတ်သီတာ ဆုံးပါးသွားသည်ကို ကျောက်ဆုံးသိမှရ

အောင်မြင်၏။

“ဟို...အန်တီသီတာက ဘာရောဂါနဲ့ဆုံးပါးသွားတာလဲ”

အောင်

“အရင်ကပွဲယကြီး ဦးစံ၊ ခုတော့ ဦးပဋ္ဌစံ ပြောခဲ့တဲ့စကား
အခုလိုရင်တော့ သမီးရယ်၊ ရိုးရိုးနေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရာက ဆုံးသွား
ရယ်လို့ပဲ သိခဲ့ရတယ်”

“ဒါဆို အန်တီသီတာ အိမ်ထောင်မကျခဲ့ဘူးပေါ့”

“မေမေကြီး ခုထိ နားမလည်သေးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုဟာ ဒါပဲ
အဲဒါ သာဝင်...သီတာ့ဆီက မသေခင် စာတစ်စောင်ကိုဖတ်ရချိန်...
သီတာဟာ သူ့ချစ်သူပေါ်မှာ လွန်စွာခါးသီးတဲ့စံစားမှုတွေကို ရေးထား
ရယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မေမေကြီးခုထိ မသိရသေးပါဘူး။
ပဋ္ဌစံ ပြောခဲ့တဲ့စကားကြောင့် မေမေကြီးအံ့ဩတဲ့ကိစ္စကတော့
သီတာမှာ ရင်သွေးလေးထစ်ဦးရှိခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟင်...ဒါဆို အန်တီသီတာက အိမ်ထောင်မကျလို့ပေါ့နော်”

“ဟု...”

ဒေါ်မြတ်မာလာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကိုချပြီး

၁၅၂ ခန္တရာသီ

“ဦးပဉ္စင်းစံနဲ့ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင်တော့ သီတာရဲ့နောက်ရဲ့ အခြေအနေကို သိရမှာပဲ သမီးဘဝင်ရေ အန်တိုနီတ်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုကတော့ စုထပ်ပြီးဖြစ်ပေါ်နေတယ်”

“ဘာများလဲ မေမေကြီး”

“သမီးလေးဟာ သီတာရဲ့ရင်သွေးလေးများဖြစ်နေမလား ကွယ်”

“ရှင်..”

ဒေါ်မြတ်မာလာ၏ စကားသည် သိပ်ပြီးတော့ မဖြစ်နိုင်စေ့ သဘင်မိဘနှစ်ပါးကို ဘဝင်က သိနေသလို ဘဝင်ရှေ့တွင် တိမ်းပါးသွား ကြသူတွေဖြစ်သဖြင့် မြတ်သီတာနှင့် အရမ်းကို ပေးကွာနေပါသည်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်နေပါစေ၊ ဒေါ်မြတ်မာလာရင်ထဲမှာ ဘဝင်၊ သမီးလေးတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်နေသည်ကို ကျေနပ်နေစေ သည်။

“တီး...တီး...တီး..”

အိပ်ရှေ့မှ ရုန်းလာနေသောကြောင့် သဝင်သွားကြိုက်လိုက် သည်။

“ဟဲ့လို...”

“သမီးဘဝင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီသွယ်၊ ဘာများကိစ္စပေါ်လို့လဲ”

“သမီး...အဲဒီမိသုနဲ့ မဟာနွယ်ကောရီတို့ မဏ္ဍိုင်ကို အပိုင်
သိမ်းယူနိုင်ဖို့ စီစဉ်နေပြီ”

“ဟင်...”

“ငြိမ့်အပြင်ဘက်ကအိမ်ကို မဟာနွယ်က မဏ္ဍိုင်ကိုခေါ်သွား
ပြီးတော့ သူ့ကိုလက်ထပ်နိုင်အောင် ကြံစည်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်တော့လဲအန်တီသွယ်”

“ဒီညနေ”

“သမီးဘာလုပ်မှာလဲ”

“သမီး...မဏ္ဍိုင်နောက်ကိုလိုက်သွားပြီး တားဆိုင်အောင်ကြိုး
စားပါ...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကို”

ဘဝင် ဇနီးကိုပြန်ပြီးချကာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုသည်ကို ဦး
စားနေလေတော့သည်။



“သမီး...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို...သမီးဆရာမကဆေးခန်းကို ဝေးလာဖို့ခေါ်လို့ပါ”

“ဧည့်...ဒါဆို သွားလေကွယ်”

“မေမေကြီး...သမီးကားယူသွားမယ်နော်”

“ယူသွား သမီး”

ဘဝင် အဝတ်အစားပင်မလဲတော့ဘဲ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ရှိ
သည့်ကုမ္ပဏီဆီသို့လာခဲ့လေသည်။

ဘဝင်ကားကိုသာ မောင်းလာခဲ့ပေမယ့် ဘယ်လိုတားမြစ်
ရမယ် ဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍ပင် မရသေးချေ။

ကုမ္ပဏီထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လာကာ... ကားအောက်
သို့ဆင်းသည်နှင့်

“ဟင်...ဘဝင်”

“အစ်ကို...”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မရှိပါဘူး အပြင်သွားရင်းနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ ဘဝင်ဇေ၊ ကား ဘာလုပ်ပေါက်နေလို့

အဖွားကားဖို့ ပြန်မလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ ဘဝင်ရောက်လာတာ အဆင်
ပြေသွားတာပေါ့ကွယ်၊ ပြန်မှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဟဲ့...”

ဘဝင် သက်ပြင်းလေးကို စုမှပင် ချနိုင်တော့သည်။

ဘဝင်တို့ကားလေး ကုမ္ပဏီထဲမှအထွက် မဟာနွယ် ကား

လေးကမောင်းဝင်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံလေသည်။

“မောင်”

“ဘာလဲကေရီ”

မဟာနွယ် ကားပေါ်မှဆင်းပြီးမလှိုင်ဘေးတွင်ရပ်ကာ

“မောင့်ကိုကေရီပြောထားတာမေ့သွားပြီလား”

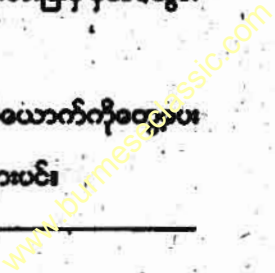
“ဘာများလဲကေရီ... ခြေ...”

မလှိုင်မြင့်မြတ်တကယ်ပင် သတိမရပေ။ မဟာနွယ်... မလှိုင်

ရီ ဝန်းဖြင့်လှမ်းပြီး ပြောသောစကားကို ပြန်စဉ်းစားပြီးမှ မှတ်မိသွား
သည်။

မဟာနွယ်၊ မလှိုင်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုတွေ့ပေ

မိမိ၏ညနေအတူတူသွားဖို့ပြောထားသော စကားပင်။



၁၅၆ စန္ဒာစာစဉ်

"ဟောရီကွာ၊ မောင် အလုပ်ကိစ္စတွေ စိတ်ထဲမှာများနေလို့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်"

"ခုလိုက်ခဲ့မှာလား"

"ကေရီ..မောင်.. မေမေနဲ့ပြောရောက်လေ၊ ရှိလို့ မလိုက် တော့ဘူးကွာ၊ နောက်မှပဲ တွေ့ကြတာပေါ့"

"မောင်...ဒါ...ဒါ..."

မဟိုက်မြင့်မြတ်... ကေရီနှင့်အတူ သွားရမည့်ခရီးကို စိတ် ထဲမှာ မသက်သာသောကြောင့် ငြင်းပယ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

"ကေရီက သေသေရာရာ ချိန်းထားပြီးမှ မောင်ရယ်၊ အရင်း ကို အားနာဖို့ကောင်းတယ်"

"တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖိတ်ဆက်တာပဲ၊ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်တာပဲကွာ၊ ခုမတွေ့ရလည်း နောက်တွေ့ တွေ့ရမှာပေါ့"

"မောင်..ကေရီပေါ်မှာ ခုလို အလေ့မထားတာကို အရင်းပစ် နည်းတယ်"

"မောင် စိတ်မကောင်းပါဘူး"



“ကောင်းပြီလေ၊ မောင်ရဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေကို ကေရီကော့နပ်
စွာနဲ့ နေပေးရမှာပေါ့”

ကေရီမျက်နှာပေါ်တွင် ဟန်လုပ်အပြူးကလေးပြူးရဲ့ပေမယ့်
ကေရီ မျက်လုံးထဲတွင် ဘဝင်ကို နှိုးတီးနေသော အကြည့်တွေက
ဆင်ဟင်နေလေသည်။

ကေရီ ဘယ်လိုပင် ဖြစ်ဖြစ်...ဘဝင်ကတော့ ကော့နပ်စွာပင်
သူမတို့၏အကြံအစည်ကို တားမြစ်နိုင်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

မဲဏ္ဍိုင်အတွက် ဘဝင် တစ်ခုခုကို လုပ်ဆောင်ဖို့တော့ အရေး
ကြီးနေလေပြီ။ ဒေါ်မိသူနှင့် မဟာနွယ်ကေရီက ရတစ်ကြိမ်လွတ်သွား
ဖို့နှင့် မဲဏ္ဍိုင်ကို အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ပေ။

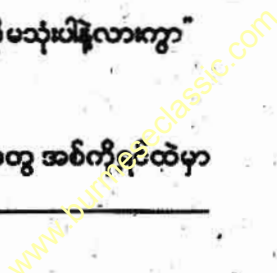
“ဘဝင်...ဘာတွေ ခေါင်းညှိတ်နေတာလဲ”

“ဪ...ဟို...ဟို...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုရယ်၊ ကိုယ့်
ရုပ်သူခေါ်တဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့ ငြင်းရတာလဲ”

“ဘဝင်ရေ...ရုပ်သူဆိုတဲ့ကားလုံးကို မသုံးပါနဲ့လားကွာ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို”

“ရုပ်သူဘဝရဲ့ ခံစားမှု အနှစ်သာရတွေ အစ်ကို့ထံမှာ



၁၅၈ ဓမ္မာစာပေ

ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာကိုတကယ် မသိခဲ့ပါဘူးကွာ”

“ရှင်...”

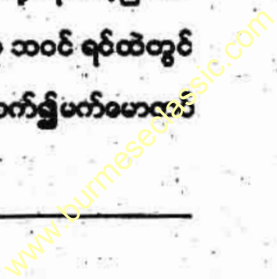
ဘဝင်...မတူဘဲ နှလုံးသားကို ဘယ်လို နားလည်ရမယ်ဆို
သည်ကိုမသိတော့ပေ...



“သင်းဘဝင်ကိုကြည့်ရတာပိတ်တွေ အရမ်းကိုလှုပ်ရှားနေ
သလိုပဲ”

အန်တီသွယ်...ဘဝင်ကို ခပ်ထေ့ထေ့လေးကြည့်ပြီး ပြော
လိုက်သည့်ကောားနောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာကိုတွေ့နေရ
လေ၏။

မက္ကီရင်အန္တရာယ်ကိုစွန့်ပတ်သက်ပြီး ဘဝင်...အန်တီသွယ်
ဆီကို ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဘဝင်က မက္ကီရင်ထံသို့ရောက်ခဲ့ခြင်းက
ငွေကြေးတစ်စုတည်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခု ဘဝင် ရင်ထဲတွင်
မက္ကီရင်မြင့်မြတ်ဆီက ရရှိမည့်ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ မက်မောလှပ
ပတ်ခြင်း မရှိတော့ပေ။



ဘဝင်စိတ်အစဉ်သည် မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် တစ်ယောက်
မဟာနွယ်၏မာယာထောင်ရောက်ထဲသို့မရောက်ရှိစေဖို့ပင်ဖြစ်၏

ထိုအန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ပြီး ကာကွယ်နိုင်ဖို့အတွက်တော့
အန်တီသွယ်၏ကူညီမှုကများစွာ လိုအပ်နေပြီမဟုတ်လား။

“အန်တီသွယ်”

“သမီးဘဝင် ဘာ ပြောချင်လဲပြောလေ။ အန်တီသွယ် နား
ထောင်ပေးမှာပေါ့”

“သမီး...အန်တီသွယ်ခိုင်းစေတဲ့ကိစ္စပေါ့မှာ တာဝန်တွေစေ
ရပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

ဘဝင်နှုတ်ဖျားထက်တွင်စကားသံလေးတွေထက်ပြီးတွင်
ပေါ်လာခြင်းမရှိတော့ဘဲ ရပ်တန့်နေသဖြင့်

“ထက်ပြောလေ ဘဝင်”

“သမီး အန်တီသွယ်ကို မညာဝံ့ပါဘူး။ ဘဝင်ရင်ထဲက ဖြစ်
နေတဲ့အတိုင်း ပြောပါ့မယ်”

“အန်တီသွယ် ခွင့်ပြုထားပါတယ်”

“ဘဝင် မေမေကြီးနဲ့ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ပေါ့... သံယောဇဉ်ကြ

နေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပြီးတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာကို မလိုဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

အန်တီသွယ်...ဘဝင့်စကားကို အားပါးတရ ရယ်မောကာ နေလေ၏။ အန်တီသွယ် ရယ်မောသံလေးသည် လှောင်ပြောင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်မောခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“သမီးလေး... ဘဝင်...အင်း...ရမှ တကယ့်ကို ဇာတ်လမ်း၊ ကောင်းလေးတစ်ခုကို ကနေရပါလားကွယ်၊ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ လူသား ထပ်ဦးရယ်လို့ဖြစ်လ... ညီဆိုရင် သမုဒယနွယ်တဲ့ခံစားချက်ကတော့ ပေါက်ဖွားရမှာပဲ။ သမီးဘဝင်ဆိုတဲ့သူက စက်ရှုပ်လူသားမှ မဟုတ်တာ ပဲ။ ဖျစ်ခြင်းတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှိလာခဲ့တာ ဘာစန်းလို့လဲကွယ်”

အန်တီသွယ်စကားကို ကေမျှရပ်ပြီး ဘဝင်မျက်နှာလေးကို

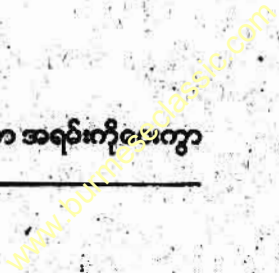
ရိုစေ့ကြည့်ပြီး

“သမီး...ဘဝင်... သိထားရမယ့်စကားတော့ အန်တီသွယ်

ပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ဘဝနဲ့ သမီးဘာဟာ အရမ်းကို ခေါ်ကွာ



တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီသွယ်”

“ဝေးကွာတယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း မဆိုဘူး၊ ဘဝင်၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းတွေဟာ သံယောဇဉ်အ နဲ့တွန်းရင် ပြုလဲတတ်တယ်၊ ပြုမလဲနိုင်တာက သမီး ဘဝင်ရဲ့မာယာ ရာဇဝင်ကို မဏ္ဍိုင်တစ်ယောက်သာ သိခဲ့ရင် နားလည်ပေးနိုင် မယ်ထင်လား။ သမီးဘဝင်... ဒီကွာခြားမှုဟာ သမီးဘဝင် နှလုံးသာမယ့် ထိခိုက်နိုင်ဆုံးစကားတစ်စွန်းပါပဲ...”

အန်တီသွယ် ပြောပြခဲ့သော အကြောင်းတရားလေးသည် လုံးဝ မလွဲချော်နိုင်သော အကြောင်းတရားလေးပင်ဖြစ်သဖြင့် သမီး ခေါင်းလေးကို ဝှံ့ပစ်လိုက်သည်။

“သမီးဘဝင်ရင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင် ချဉ်းပြုဆိုရင်တော့ သံယောဇဉ်နယ်နိမိတ်ထဲကို ဝင်နိုင်တယ်”

“ဘဝင် ဘာကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမှာလဲဟင်”

“မဏ္ဍိုင်ပြင်မြတ်ကို ချစ်ရုံသက်သက်နဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ခံတော့ စောက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ”

www.burmeseclassic.com

“သမီး ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချထားပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို စက်ပြာသာလှမ်းတော့ သမီးရောမလှိုက်ကို အန္တရာယ်

ပြုစေမယ့် ဒေါ်မိမိသူတို့ သားအမိရဲ့ မြလှမ်းတော့ကို အန်တီသွယ်
ချက်ပြည်ပြတ်စေရပါဘူး”

“အန်တီသွယ်”

“ဘာလဲ ပြော”

“အရမ်း အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သမီးလေးရယ်.. အန်တီသွယ်ဘဝထဲမှာ သမီးလေးဟာ

သွေးသားမတော်စပ်ခဲ့ပေမယ့် သမီးရင်းလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့ရ
သူပါ”

အန်တီသွယ်၏ ထိုစကားလေးသည် နားကြားကောင်း

အောင် ပြောနေသော စကားလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သဝင် ယုံ
ကြည်သည်။

သဝင်ပေါ်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက သမီးလေးတစ်ယောက်

လိုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော မွေးစားမိခင်တစ်ဦးမဟုတ်လား။

“ကဲ... ပြန်တော့၊ မိုးချုပ်မယ်၊ အန်တီသွယ် အလုပ်ကလေး

www.burmeseclassic.com

သွားပြီးလုပ်ရဦးမယ်ကွဲ့”

“အန်တီသွယ်..ဟို..ဟို..အန်တီသွယ်ကိုပိတ်ပင်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဖဲမရိုက်ပါနဲ့တော့လားဟင်”

“သမီးဘဝင်ရေ..မင်း၊ အန်တီသွယ်လောင်းကစားလော့တကိုရှောင်နေတာကြာပြီကွဲ့”

“ဟင်..”

“ဘာလဲ သမီးဘဝင်ကအံ့ဩနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အန်တီသွယ်ရဲ့ဘဝ တစ်ကွေ့ကိုကောင်းသော အကျိုးပြောင်းလဲဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ခု သမီးလေး ဒီကိစ္စလည်း နောက်ရပ်ပွဲလေးပါပဲ၊ ဒီပွဲလေး အဆုံးသတ်သွားပြီဆိုရင် တို့သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝလှလှလေးကို တည်ဆောက်တော့မယ် ကလေးရေ”

အန်တီသွယ် အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး အိမ်ကြီးထဲသို့ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

ဘဝင်ကတော့ အငှားကားလေးငှားပြီး ပြန်ဖို့အတွက် အလမ်းမကြီးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မာသာခင်းသမီးအေချစ် ၆၁၆၅

ဘဝင်တို့နေထိုင်သောနေရာလေးသည် ပိုက်ဆံရှိသူ

တန်းစားတွေ နေထိုင်လို့ တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးချမ်းနေသည်တော့
ဟုတ်။

လမ်းတစ်ခုလုံးတွင် အိမ်ခြေ(၅) အိမ်တောင်မရှိပေ။ ငြိမ်း

ချယ်ကျယ်ကြီးတွေနှင့်နေကြပြီး လေဝံ၊ မုန်ညင်း၊ မုန်လာဥ၊ ဂေါ်ဖီ၊
နတ်ခင်းတွေကို စိုက်ပျိုးပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြသော နေရာ
လေးပင်ဖြစ်သည်။

ဘဝင်တို့နေထိုင်သော အိမ်နှင့်ကားလမ်းထက်ဆီကို ကိုယ်

နှစ်ကားနှင့်မသွားဘဲ လမ်းလျှောက်လျှင် အတော်လေးကြာအောင်
လျှောက်ရသည်။

ဘဝင်ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် စဉ်းစားရင်းလျှောက်လာချိန်

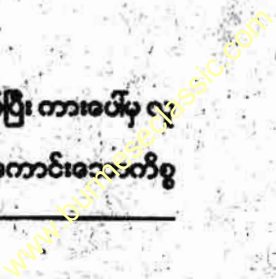
တွင်

“ဝု...”

“ဟင်...”

လှုပ်ကားတစ်စီး ဘဝင်ဘေးတွင် ထိုးရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ လူ

တစ်ယောက်ဆင်းလာသည်ကို မြင်ကတည်းက ကောင်းလေးကိုစွ



မဟုတ်ဘူးဆိုသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

“သဝင်နံသာဆိုတာ မင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဘာကိစ္စလဲ”

“ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ငါတို့တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ မင်း အေးအေးစေးစေး၊ လိုက်ခဲ့ရင် လှပကျော့ရှင်းတဲ့မင်းအလှလေးကို မော်စိုက်နိုင်ဘူးဆိုတာ လောက်ပဲပြောနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့ ငါတို့မသိဘူး”

“ရှင်တို့က မင်းတို့သဘောပေါ်”

“မိတ်ခေါ်နေတာပါ”

သဝင် ထွက်ပေါက်ကို ရှာပေမယ့် ပြေးမလွတ်နိုင်သည်ကို သဘောပေါက်သဖြင့်

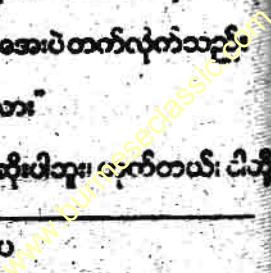
“ကောင်းပြီ၊ လိုက်ခဲ့မယ်”

“မင်း၊ လိမ္မာစရာခြားရှိတော့ အားလုံးအဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဟိုတောင်ပဲလှော်နဲ့ပေါက်ဖို့၊ သူ့ကိုခေါ်ပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်”

သဝင် ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ဝင်အေးအေးပဲ တက်လှက်သည်။

“ရှင်တို့ကို ဒေါ်မိမိသူ ခိုင်းတာလား”

“မင်း... ဒီလောက်သိနေရင် မဆိုးပါဘူး၊ နောက်တယ်၊ ငါ့တို့”



တစ်ကမင်ကိုယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးခေါ်လို့မရရင် ဖာတ်ကြမ်းကား
တစ်ပြားခေါ်ရမှာပေါ့”

“ရှင်တို့ ကျွန်မဒီကိုရောက်နေတယ်ဆိုတာကို သယ်လိုလုပ်
ပုံသိနေတာလဲ”

“မင်းရောက်နေတဲ့ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် အိမ်ရှေ့ကို မိုးလင်းတာ
ရောက်နေခဲ့တာလေ”

“အစောကြီးကတည်းက သိထားတယ်ပေါ့”

“မသိပါဘူး၊ ဓာတ်ပုံကိုတော့ တွေ့ထားပြီးသားပါ။ မင်းသိချင်
အခါအတုန်ပဲလား။ ဘာတွေဆက်ပြီးပေးချင်သေးလဲ”

“ပေါက်စီ... ကားကိုထိန်းမောင်းကွား၊ ဒီလမ်းတွေက အရှိန်နဲ့
လွှားလို့မရဘူး၊ ချိုင့်တွေပေါ်တယ်”

ကုန်းမြင့်လမ်းတွေဖြစ်သည့်အပြင် လမ်းတွေက မြေချိုင့်
ပြီး တွေ့ပါရှိသဖြင့် ကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းမောင်းမှသာရနိုင်
မည်။

“ဒုန်း...”

“အိ...”

www.burmeseclassic.com

၁၆၈ စန္ဒာမာဏီ

လမ်းကို မကျွမ်းကျင်ဘဲ မောင်းရသောကြောင့် ကားမှာ ဂရု
တွေကြားတွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်မောင်း၍မရနိုင်၊ ဒါဟာ ဘဝင်
အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုကိုပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဂျစ်ကားရှေ့နားတွင် ဘဝင်ကို ခေါင်းစောင်းလုပ်သူက ညှစ်
ပြီး လိုက်ပါလာသည်။ ဘဝင်ရှေ့ကွေ့တွင် လှုပ်ရှားဖို့ ခင်းစားပြီး ပြင်ဆင်
ထားသည်။

“ဂျီ-”

“ဟာ...ပေါက်စီ”

ကားမှာ လမ်းတွေ့သို့ ကွေ့လိုက်သည်နှင့် သဲနှုန်းသဖွယ် ဖြစ်
သော ရှိန်ကြီးက ကားသီးတွေကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ကဲ...”

“ဟာ...”

“ဘုတ်...”

ဘဝင်...ဘေးမှ လူကို ကိုယ်နှင့်ဆောင့်တွန်းပြီး ဘဝင်ကို
တိုင်မြေပြင်ပေါ်သို့ အိပ်ရာလိုက်သည်။

“ပူး...ကျွီး...”

စာသားစဉ်းသစ်၊ အချစ် ဦးဝင်း

“ဟေ့ကောင်တွေ မလွတ်စေနဲ့၊ လိုက်ကြ”

သဝင်ခြေဦးတည့်ရာကို စွတ်ပြေးလေတော့သည်။

သဝင် ပြေးသောနေရာမှာ ကားလမ်းမကြီးစီသို့မဟုတ်၊

မြောက်ဘက်ကုန်းမြင့်စီသို့ဖြစ်သည်။

“ကောင်မ...မိရင် မလွယ်ဘူးမှတ်၊ မြန်မြန်လိုက်ကြဟေ့”

သဝင်နှင့်နောက်မှလိုက်လာသော အုပ်စုနှင့် သိပ်ပြီးမကွာ

လှပေ။

“ဟော...ဟောဟဲ”

သဝင်အားစိုက်ပြီး ပြေးလာရသောကြောင့် ပါးစပ်တွေ

လည်း မြောက်ကပ်ပြီး မျက်လုံးတွေတောင် ပြာဝေချင်သလိုဖြစ်နေ

သည်။

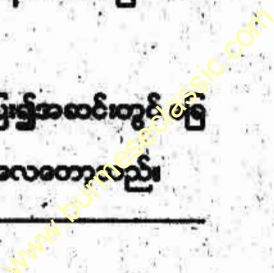
ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ပြေးအားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်

၏ပြေးအားမှာ ကွာခြားသောကြောင့် နီးသထက်နီးလာလေပြီ။

“အမေ့..”

ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှ အနိင့်ပိုင်းသို့ပြေး၍အဆင်းတွင် ခြေ

ထောက်ခေါက်ပြီးပစ်လဲကျကာ လိမ်ဆင်းသွားလေတော့သည်။



“အား...”

ဘဝင်ပြိုပြိုထပြေပေမယ့်ခြေလှမ်းတွေကမပြေခွင့်မရတော့

ပေး

“ကောင်မ...ပြေးစမ်းလွတ်အောင်”

ဘဝင်နားထီသို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီးတွဲမ...ရန်ပြင်ချိန်တွင်

“ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဟင်...အစ်ကိုမလှိုင်...”

“မင်း...ဘာကောင်လဲ”

“ငါက ဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းတို့ကိုပြောစရာမလိုဘူး၊
မင်းတို့ရဲ့တရားမဲ့လုပ်နေတာကိုတော့ မသိကျွန်ုပ်တို့မပြုနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလဲ မင်းပါရှင်းရတာပေါ့၊ ဟိုကောင် (၂)ကောင်”

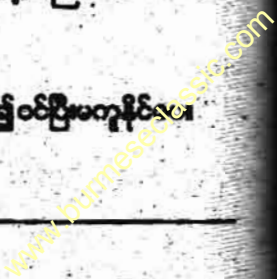
ခေါင်းထောင်လုပ်သူက အသံပြုလိုက်သည်နှင့် မလှိုင်ပြန်ပြစ်

ထီသို့နှစ်ယောက်ပြေးဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်တော့သည်။

“အစ်ကို သတိထားပါ”

ဘဝင် လှမ်းပြီး အော်ပြောရုံမှလွဲ၍ ဝင်ပြီးမကုနိုင်ပေ။

“ကျား...ပြောင်...ရွပ်...အင်”



"အိ...အား..."

မက္ကီရ်မြင့်မြတ်ဆိုသည်သည် စပ်ပျော့ပျော့ယောက်ျား
ဟုတ်သူဆိုသည်ကို ဆင်လက်တွေ့သိလိုက်ရသည်။

ပြေးဝင်သွားသောနှစ်ကောင်စက္ကန့်ပိုင်းလောက်နှင့် ခြေပြင်
ဆွပ်ဖောက်နေလေပြီ။

"ချောက်..."

"ဟယ်..."

တစ်ယောက်တည်း ကျန်သော ခေါင်းစောင်လုပ်သူက
လှုပ်မားတစ်ချောင်းထုတ်ယူပြီး မက္ကီရ်မြင့်မြတ်ကို ပြေးပြေးဝင်ထိုး
လေသည်။

"ဟို...ခွင်..."

"အိ..."

ဓားသမား မျက်နှာပေါ်တွင် မက္ကီရ်မြင့်မြတ်၏ခြေထောက်
တဖန်တဖန်ပတ်ပတ်ဆုတ်ရှိသွားပြီး စကားမေးတောင်မရတော့ပေ။

"အစ်ကို..."

"ဆင်...ထလိုရလား"



၁၇၂ စန္ဒာစာစီ

“အား...မရဘူး အစ်ကို”

“ဘယ်လိုမှ...မင်းစိတ်ထဲမှာမဖြစ်နဲ့၊ ငါ့ပွေးပွေးတင်ပေးမယ်”

“နေ...နေပါစေအစ်ကိုရယ်...ဘဝင်...အားစိုက်ပြီးလျှောက်နဲ့

မယ်”

ဘဝင် ငြင်းပေးမယ့်မရ...မကျိုက်မြင့်မြတ်က ဘဝင်ကို ပွေးပွေး

ကားပေါ်သို့တင်လေသည်။

ကားလေးမောင်းထွက်သွားချိန်တွင်

“အစ်ကို...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘဝင်စိတ်ကိုရောက်လာတာလဲ

ဟင်”

“တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ၊ ကိုယ့်ခွဲမိဘမဲ့ကျောင်းလေးက ဟို

နားမှာလေ”

“ဪ...”

ထိုကျောင်းကို ဘဝင် ရင်းနှီးနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းမနည်း
တော့ပေး မိဘမဲ့ကလေးတွေကို အရမ်းချမ်းသာသည့် သူဌေးကလေးဦး

က ထောက်ပံ့လှူဒါန်းပြီး ဖွင့်ထားသော မိဘမဲ့ကျောင်းကလေးပင်ဖြစ်
သည်။ စုတော့ ထိုသူဌေးဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုသည်ကို ဘဝင် သိလိုက်

ရပြန်သည်။

“ဘဝင်ကရော...”

“ဘဝင်က...ဘဝင့်အဖေတစ်ယောက်မိကို အလည်လာ
တာပါ။ အပြန်မှာ ခုလိုအဖြစ်ကြုံတာပါ။ အစ်ကို သူတို့တစ်တွေ ဘာ
ကြောင့် ရန်ရာသလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်ပါဘူး”

“အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိနေတာ သေချာတယ်။ နောက်
ဆို ခုလိုမျိုး တစ်ယောက်တည်း မင်းမသွားပါနဲ့ ဘဝင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘဝင် ပြတ်နိုးရသည့် သူ့မိဖုန်းရိုက်မှုစကားလေးကြောင့် ရင်
ထဲတွင် ဝိတ်လေးတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။

ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိနိုင်သော ချစ်ခြင်းတရားကြောင့် ဝိတ်ထဲမှာ
ဝမ်းနည်းမှုလေးတစ်ခု အပြေးကလေး ရောက်လာခဲ့တော့သည်။



“မင်းလုပ်ပုံတွေမဟုတ်တော့ဘူးဧကရီ”

“မောင့်ကကားကဘာကိုရည်ညွှန်းတာလဲ၊ပြောပါဦးဧကရီ
ကဘာတွေကိုလုပ်နေလို့လဲ”

“မင်းဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကိုတကယ်မသိဘူးပေါ့”

“ဘာမှမလုပ်ခဲ့လို့ဘာမှမသိဘူး”

“မင်းကကားကိုပေါင်လိုက်တာကဘာသဘောလဲ”

“ဟင်...”

ဧကရီ... ကိုကိုလတ်အတွက် အရေးကြီးသော သိန်း(၅၀)

အတွက် ကားကိုပေါင်နှံပြီး ပေးလိုက်သည်ကို မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် သိသွား
ရုံပြီ။

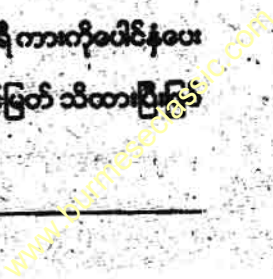
“မောင်...ဒါက..မာမိအတွက် သေရေရှင်ရေ ဖြစ်ပေါ်လာ
လို့”

မဟာနွယ်ကေရီ...မဏ္ဍိုင်ကို လိမ်ညာရမည့် လုပ်ထုတ်တစ်
ခုကို ခင်းရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“မာမိ..ရတနာ အရောင်းအဝယ်တစ်ခုမှာ လူလိမ်ခံရပြီး
အဖမ်းခံရမယ့် အခြေအနေကို ရောက်လာလို့ ကေရီ လုပ်ပေးလိုက်
တာပါ။ မောင့်စိက အကူအညီ တောင်းရမှာ မာမိရော၊ ကေရီပါ
တောင်းခံတာမို့လို့ လုပ်ရတာပါမောင်ရယ်”

ကေရီ မျက်ရည်စလေးနှင့် သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်သည်ကို
မဏ္ဍိုင်လုံ့၁၀ မသနားနိုင်သလို ကေရီပြောနေသောစကားတွေက လိမ်
ညာနေတယ်ဆိုသည်ကိုတော့ သိနေပြီးသာ ဖြစ်သည်။

ကိုကိုလတ်ဆိုသည့်လူအတွက် ကေရီ ကားကိုပေါင်နှံပေး
လိုက်သည့်သတင်းကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် သိထားပြီဖြစ်
သည်။



“ကေရီ...ငါဟာ ရုပ်သူရက်မကောင်းတဲ့သူ”

“မောင်...ဒီကားတော့ မပြောပါနဲ့”

“ပြောရမယ် ကေရီ၊ ရုပ်သူတို့ရဲ့ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံး အချက်က ဘာလဲသိလား။ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ပွင့်လင်း ရိုးသားစွာ ဆက်ဆံရပဲကေရီ”

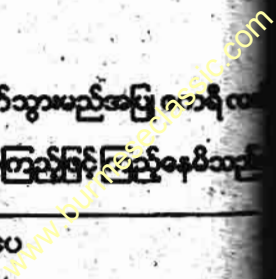
“မောင်...ကေရီကို ကြိုက်သလိုပြောပါ။ မကျေနပ်ရင်မှိုက်ပဲ ကေရီကျေနကျေနပ်ကြီး ဝေါင်းငံ့ခံပို့မယ်”

ကေရီတစ်ယောက် အပျော့ဆွဲမာယာတွေကို အစွမ်းတူ သုံးနေလေပြီ။

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ဒီကားကို ဝယ်ပေးကတည်းက မင်းအတွက် အပြီးဝယ်ပေးထားတာပဲ၊ မင်းကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့သူကို အမှတ်တရပေးပါတာ လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်”

“မောင်...နေပါဦး”

မကုန်မြင့်မြတ် လှည့်ပြီးတွက်သွားမည်အပြု ကေရီက မောင်းလေးဆွဲထားကာ ညှိုးငယ်ဆုံးအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။



“ငါ့ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။ မင်းအပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့ဝမ်းနည်းမှုလေးတွေ
တို့ ခြေသိန်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါမယ် ကေရီ”

“မောင်...ကေရီကို နောက်... အနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“ငါ့ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

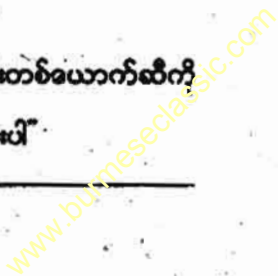
“တကယ်လားမောင်”

“အပြစ်တစ်ခုလို သဘောထားရင် ငါ့အတွက် ဘာမှ အကျိုး
ရှိဘူး။ တစ်ခုတော့ ငါ့ပြောလိုက်မယ် ကေရီ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက်
ဝေးကွာဖို့ မီးစတွေက စတင်ပြီးလောင်ကျွမ်းနေပြီ။ မင်းဘက်က ငြိမ်း
သတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါလို့ပဲ ပြောပါရစေ”

အင်းယားကန်ဘောင်ဖမ်းမှ နှစ်ယောက်သား ပြန်ဆင်းချိန်
တွင် ကေရီတစ်ယောက် မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်
တိုင်ရင်းလိုက်ခဲ့သည့် ခံစားချက်ပေါ်မှာတော့ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်၏ ရင်ရန်
သံတွေက တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေလေတော့သည်။

“ငါ အိမ်ကိုပြန်ပြီး ပို့ပေးချမလား”

“မပို့နဲ့တော့မောင်၊ ကေရီ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီကို
ဧကဝင်ဦးမယ်။ သံလွင်လမ်းဝဲရောက်ရင် ရပ်ပေးပါ”



“ကောင်းပြီ”

ကေရီ ပိုခိုင်းသည့်နေရာကိုလိုက်ပို့ပေးပြီး မကျိုင်မြင့်မြတ်
ပြန်ပြီးထွက်လာချိန်တွင်

“ဟေ့...မြင့်မြတ်”

“ဟာ...အောင်ကျော်”

ဘေးကားပေါ်မှလှမ်းပြီးခေါ်လိုက်ပြီး ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်တွေ
တွင်ကားနှစ်စီးပြိုင်တူရပ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

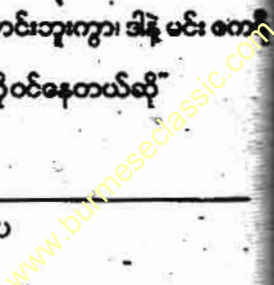
“မင်းနဲ့မတွေ့တာ ကြာပြီပဲ အောင်ကျော်”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ အလုပ်တွေများနေတာနဲ့မဆုံဖြစ်ဘူးမင်း
အောင်ထွန်းပေါ်နဲ့ဟိုတလောက ဆုံခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်... မင်း ရှင်ရှင်စီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးက ဘယ်လို
လဲ၊ အခြေအနေတွေကောင်းခဲ့လား”

“မကောင်းဘူးဟေ့၊ ရှေးကွက်တွေပျက်နေတယ်၊ မိုးကူးစွေ
တွေရှိနေသရွေ့တော့ အခြေအနေမကောင်းဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်း ကော်
တစ်ယောက် သံရုပ်စောင်လောကထဲကိုဝင်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”



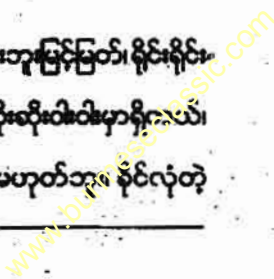
“ကြည့်လည်းလုပ်ဦး မြင့်မြတ်ရေး.. တော်ကြာ လှည်းကျိုး ထမ်းနေရဦးမယ်၊ မင်းကို အောင်ထွန်းပေါ်မပြောပြဘူးလား”

“ပြောပါတယ်၊ ဧကရီ.. ကိုကိုလတ်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့တွဲပြီး သရုပ်ဆောင်လုပ်နေတာတွေတော့ သိတယ်”

“ဒီကိုကိုလတ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဒါနိုက်တာလောကမှာ ဘာမှ သုံးစားလို့မရတော့ဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားက ကောင်းတဲ့ကောင်မှ ဟုတ်တာ၊ သူ့ကြောင့် မိန်းကလေးတော်တော်များများ မျက်ရည်စ တွေနေလေ၊ ဒီထဲမှာ ဧကရီတောင် မါနေတော့မယ်၊ မြင့်မြတ်... မင်းကို ပြောရတာ အားတော့ နာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သူငယ်ချင်းကို ခွားခြစ်မှာ တိုတော့ လက်မခံနိုင်ဘူးကွာ”

“အောင်ကျော်.. မင်းငါ့ကို ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး။ မင်း သိတာကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော၊ ငါဧကရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကုန် နေပြီကွာ”

“စိတ်ကုန်လိုက်တာ မင်းအတွက်မမှားဘူးမြင့်မြတ်၊ ရိုင်းရိုင်း ပြောရရင် ဧကရီနဲ့ကိုကိုလတ်အခြေအနေက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမှာရှိတယ်၊ ဒီစကားဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမှန်းတီးလို့ ငါပြောတာမဟုတ်ဘူး ခိုင်လုံတဲ့



ပြုလားလို့ပါ၊ဟားဟားဟား...

မတူပဲပါရောပြီးရယ်လိုက်ရင်းရင်းထဲသို့ ဘဝင်နဲ့သာပုံရိပ်
တလေးရောက်ရှိလာလေသည်မှာ အမှန်ပင်၊



ပြုလားလို့ပါ၊ဟားဟားဟား...

မလ္လာ့ပြင်ပါရောပြီ၊ရယ်လိုက်ရင်းရင်ထဲသို့ ဘဝင်နဲ့သာပုံရိပ်
တလေးရောက်ရှိလာလေသည်မှာ အမှန်ပင်၊



“ညီမလေးစားလေ”

ဒေါက်တာမတင်နွယ်က လက်ဝက်ပန်းကန်လေးကို ဘဝင်
ရှေ့သို့လှပေးလိုက်သည်။

“ညီမလေး သတင်းကောင်းတွေကို ကြားရပါတယ်ကွယ်၊
နာတာရှည် နှလုံးရောဂါသည်ကြီး၊ ဝုလို လူကောင်းသေွယ်ဖြစ်လာခဲ့
ရတာ ညီမလေးကြောင့်ပါ”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မမရာ၊ မမတို့ကုသမှုတွေကြောင့်
သက်သာခဲ့တာ”

“ဆေးကုတာက ဆေးကုတာပဲလေ၊ အဲဒါက အရေးကြီး

အကစိတ်ဓာတ်ပိုင်းပဲ၊ ဒီစိတ်ဓာတ်ပိုင်းအားကောင်းမှစေးဝါးဘက်
အာနိသင်ကပိုပြီးထိရောက်တာ”

“နှစ်ဖက်လုံးကြောင့်လို့ပဲပြောလိုက်ပါတော့မမရယ်”

“ဘဝင်ကိုစဲးချဉ်းမယ်”

“ဘာများလဲမမ”

“မလ္လာ့ရှင်နဲ့ကေရီဆက်ဆံရေးမကောင်းဘူးဆို”

“ဟယ်တယ်မမ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ ဘဝင် မသိဘူး။

ခရင်လို့ကေရီအဝင်အတွက် သိပ်ပြီးမလုပ်တော့ဘူး”

“မလ္လာ့ရှင်အတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ လူတွေက ထင်လား

အမယ်တကယ်ဟော့မလ္လာ့ရှင်ဟာ ကံဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့

သူပေါ့”

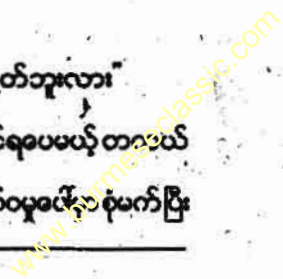
“မမ...”

“ဘာလဲ ဘဝင်”

“ကိုမလ္လာ့ရှင်နဲ့ကေရီဟာ ရှစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“အများအပြင်မှာတော့ ရှစ်သူတွေ ထင်ရပေမယ့် တကယ်

တော့မဟုတ်ဘူး။ ကေရီဟာ မလ္လာ့ရှင် ရှမ်းဘာကြွယ်ဝမှုပေါ်မှာ ခုံမက်ပြီး



၁၈၄ ဇွဲတစ်ခါ

ချစ်သူဘဝကို ရောက်အောင်ကြိုးစားခဲ့သလို၊ စေ့စပ်နိုင်တဲ့အထိ လုပ်
နိုင်ခဲ့တယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုတွေလဲမေ”

“ဟင်...သိပ်ပြီးသိချင်ရင်တော့ မမပြောပြမယ်၊ မဟိုက်တော့
ပြန်ပြီးမသိစေနဲ့ကွာ၊ သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ”

“စိတ်ချပါ”

“ဒီလိုကွဲ့၊ မမတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုမှာ မမခင်ပွန်းရယ်
အောင်ကျော်၊ အောင်ထွန်းပေါ် မမနဲ့အတူ အိမ်သူဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း
(၁) ယောက်ရှိခဲ့ကြတယ်၊ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝထဲက တွဲခဲ့
ကြပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အထိ အတွဲမပျက်ခဲ့ဘူး၊ တက္ကသိုလ်တစ်
လို့ ဒုတိယနှစ်မှာ အိမ်သူနဲ့မဟိုက်ဟာ ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ်”

“အော်...”

“အိမ်သူလေးက မုဆိုးမို့ ဖခင်ကြီးရယ်၊ မောင်လေး
ယောက်နဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြတယ်၊ မမတို့ကတော့ အိမ်သူနဲ့မဟိုက်
ချစ်သူတွေဖြစ်တာကို အရမ်းကျေနပ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆို
တော့ အိမ်သူလေးသား မဟိုက်နဲ့ဘဝတစ်ခုတည်းထောင်နိုင်ရင် သူ့

www.burmeseclassic.com

နှင်းပါးတို့ဘဝလေးထဲက ရုန်းထွက်နိုင်မှာမဟုတ်လား။ မဏ္ဍိုင်က
လည်း အိမ်သုလေးပေါ်မှာ အတော်လေးကို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တယ်
လေ။ ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
အိမ်သုနဲ့မဏ္ဍိုင်တို့ဘဝထဲကို ကံကြမ္မာဆို၊ ဝင်လာသူကတော့
မဟာနွယ်ကောရီပဲ”

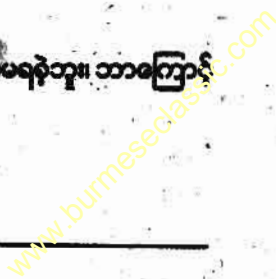
“မဟာနွယ်ကောရီအိမ်မှာ အိမ်သု ဖခင်ကြီးက ကားမောင်း
ခဲ့တယ်။ ကောရီနဲ့မဏ္ဍိုင်တို့ဆုံခဲ့ရတာ အိမ်သု မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့်
ဆိုရမှာပေါ့။ မဏ္ဍိုင်မှာ ရွှံ့သူ ငုတ်တုတ်ကြီးရှိရက်နဲ့ ကောရီဟာ မဏ္ဍိုင်
အနားကိုရောက်အောင် သွားခဲ့တယ်”

“မမတို့လည်း ကောရီ ခြေလှမ်းကို မရိပ်မိဘူးလေ။ မမတို့
အားလုံး ကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ်မှာ အိမ်သုတစ်ယောက် ကျောင်း
လုံးဝမတက်တော့ဘဲ ဈေးကွယ်သွားတယ်”

“ဟင်...”

“မဏ္ဍိုင် စုံစမ်းပေမယ့် ဘာသတင်းမှမရခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်
ဆိုတာလဲ မသိရဘူးလေ”

“သူ့မိသားစုတွေရော”

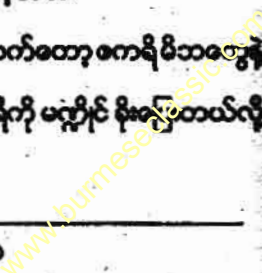


“တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူး။ မဏ္ဍိုင်ဟာ ရှေးမတတ်ဘဲ လိုက်ရှာပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကေရိက သူ ကူညီပေးမယ်ဆိုပြီး ပဲခူးဘက်ကိုခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ပဲခူးမှာ အိမ်ခံသွားရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းနဲ့ ဆိုတော့ မဏ္ဍိုင်ဟာ ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ လိုက်သွားတဲ့နေ့က အပြန်မှာ ဝိုင်းချုပ်ပြီး ပဲခူးမှာရှိတဲ့ ကေရိ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ ညအိပ်ခဲ့ကြတယ်”

“ပဲခူးနဲ့ရန်ကုန်က ကားနဲ့သွားတာပဲ။ ချက်ချင်းပြန်လာလို့ရသားနဲ့ဘာလို့ညအိပ်ရတာလဲမေ”

“ညအိပ်ရတာက အိမ်ခံသု သတင်းတစ်ခုကြောင့်ပေါ့။ အိမ်ခံသု အဖေနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီး သမီးလေး ခရီးတစ်ခုသွားနေတယ် မနက်ဖြန်ဆို ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာနဲ့ မဏ္ဍိုင်က ဆက်ပြီးစောင့်နေတာ။ ဒီတော့ မဏ္ဍိုင်၊ ကေရိကို အတော်လေး ကျေးဇူးတင်ခဲ့သလို ယုံယုံကြည်ကြည်ပဲ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ညအိပ်ခဲ့တယ်”

“ည (၁၀:၀၀) နာရီလောက်ရောက်တော့ ကေရိ မိသားစုနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရောက်လာပြီး ကေရိကို မဏ္ဍိုင် ဝိုင်းရံတယ်လို့ ခွပ်ခွဲခဲ့ကြတယ်”



“ကေရီက မငြင်းဘူးလား”

“သူလည်း ငြင်းတာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် ကေရီ အမေနဲ့အဖေ

အ သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မဏ္ဍိုင်ကို အကျပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေ

မယ့်မဏ္ဍိုင်ဘက်က စပ်ပြတ်ပြတ်ပဲပြောပြီး အမှုစွင့်မယ်ဆိုရင် ခြေရှင်း

ဖယ် လို့ ပြောလိုက်ပြီး လူကြီးတွေ သက်သေနဲ့ မဏ္ဍိုင်မိခင်ကြီးကို

အကြောင်းကြားဖို့လုပ်ခဲ့ကြတယ်”

“ဟို အိခင်သူနဲ့ ကိုမဏ္ဍိုင် မဆုံတော့ဘူးပေါ့”

“မဏ္ဍိုင်ပဲခူးက အိခင်သူ ဖခင်ကြီးနဲ့တွေ့ခဲ့ပေမယ့် အိခင်သူ

က မဏ္ဍိုင်ဘဝကို အပြီးအပိုင် ဥပေက္ခာပြုသွားခဲ့ပြီ”

“ဟင်...ဘယ်ဖြစ်လို့လဲဗေ”

“အိခင်သူတစ်ယောက် တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်

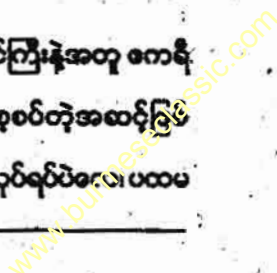
ပြီး သွားတဲ့အချိန်မှာ မဏ္ဍိုင် ဆုံတွေ့ခွင့်ရတာမို့ ဘာမှ မတတ်သာဘဲ

ရောက်ကြောင်းပြန်ပြီးလှည့်ခဲ့ရတယ်”

“ပဲခူးက အပြန် အိမ်ရောက်တော့ မိခင်ကြီးနဲ့အတူ ကေရီ

အဖေတွေ ရောက်ရှိနေပြီ၊ မဏ္ဍိုင်နဲ့ ကေရီကို စေ့စပ်တဲ့အဆင့်ဖြင့်

အောင်လုပ်ပေးခဲ့ကြတယ်၊ ဒါဟာ အလျော့ဆုံးလုပ်ရပ်ပဲလေ၊ ပထမ



ဆုံး၊ ရက်ရင်းလက်ထပ်ဖို့အထိ တောင်းဆိုခဲ့တာ၊ ဒါကို မဏ္ဍိုင် မိခင် ကြီးက ငြင်းဆိုလို့ စေ့စပ်ပွဲလေးလောက်နဲ့ပြီးဆုံးခဲ့ရတာလေ”

“မဏ္ဍိုင်လည်း ဧကရီခဲပေါ်မှာ သည်းခံပြီး အားလုံးသတ်မှတ် သလို ရှစ်သူအဖြစ်နဲ့ နေပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဪ... မေ... အိမ်သူက ဘာကြောင့် ကိုမဏ္ဍိုင်ကို ဥပေက္ခာ ပြုသွားရတာလဲဟင်”

“အိမ်သူ ဥပေက္ခာပြုရတဲ့ အကြောင်းကို မေသိခဲ့ရတာတော့ မမပဲရူးစေးရုံမှာ အလုပ်ဝင်ချိန်မှာ တစ်နေ့ အိမ်သူ နှလုံးရောဂါနဲ့ စေးရုံတက်ချိန်မှာ ဆုံခဲ့ကြတယ်၊ မမနဲ့ အိမ်သူတွေ့ချိန်ဟာ နောက် ဆုံးချိန်တစ်ခုရောက်နေခဲ့ပါပြီ”

“ဟင်..”

“အိမ်သူရဲ့ နှလုံးရောဂါက အရမ်းကို ကျွမ်းနေပြီလေ အိမ်သူ မေသခင်အချိန်လေးမှာပဲ သူမဏ္ဍိုင်ပေါ်မှာ သစ္စာပေးခဲ့တာပဲ ဝှင့်ဟာပဲသလို ဧကရီခဲ နိုင်းစေမှုကို ခံခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို မေ သိခဲ့ရ တယ်”

“ဧကရီဟာ မဏ္ဍိုင်ပေါ်မှာ ရွဲလမ်းနှစ်သက် ပြီးမဏ္ဍိုင်တော့

မို့နေတဲ့ အိမ်သူကို ရုအောင် ဆွဲထုတ်ခဲ့တယ်”

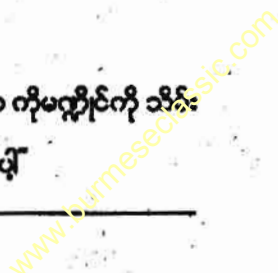
“သယ်လို ဆွဲထုတ်ခဲ့တာလဲမေ”

“အိမ်သူ ဖခင်ဟာ ကားတိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဧကရီက အိမ်သူကို အကွပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ မဏ္ဍိုင် နဲ့လုံးဝ မပတ်သက်သူးဆိုရင် အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး လွတ်အောင်လုပ် ပေးမယ်လို့ပြောခဲ့တာကြောင့် အိမ်သူဟာ ခေါင်းညိတ်ပြီး မဏ္ဍိုင် သေးကနေ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်”

“မမရယ်.. အစ်ကိုမဏ္ဍိုင်ကို အိမ်သူ ဖခင်ကိစ္စပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့ရင်တောင် ရသားနဲ့ဟာ”

“အိမ်သူဟာ ချစ်သူပေါ်မှာ အကျိုးမျှော်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်ချင်တာကြောင့် ဧကရီကြီး ဆွဲရာကို ခံခဲ့ရတယ်၊ ပဲခူးမှာ ရှိနေတာ တို ဧကရီက သူ့ကိုယ်သူ သူတော်ကောင်းကြီးလုပ်ပြီး အိမ်သူကို ထပ်ပြီး စည်းဝါးရိုက်ခဲ့တယ်၊ မဏ္ဍိုင်ရောက်လာတဲ့အခါ အိမ်ထောင် မှီသူအဖြစ် ပြောပေးဖို့ပဲ”

“မမပြောသလိုဆိုရင်တော့ ဧကရီဟာ ကိုမဏ္ဍိုင်ကို သိမ်း ဖိုတ်ဖို့အတွက် အကွပ်ကွပ်ကျစီစဉ်ထားခဲ့တာပေါ့”



“ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ ဘဝင်ရယ်၊ မမလည်း အိမ်ထဲ
ဆုံးသွားပြီး မဏ္ဍိုင်ကို အကြောင်းကြားဖို့ပြင်တော့ မဏ္ဍိုင်က နိုင်ငံခြား
ကိုရောက်နေပြီး အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ပြန်ဆို
တော့လည်း ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကေရီနီ
မဏ္ဍိုင် သာယာနေပြီလို့ သဘောထားပြီး ဝတ်စုံပြောခဲ့တာပါကွယ်”

ဘဝင်... မာယာနွယ်ကေရီ၏ ကြောက်စရာကောင်... သာ
ခြေလှမ်းတွေကို တွေ့ပြီး ဝတ်စုံအကြမ်းလှမ်းသော ခြေလှမ်းတွေကို
ထပ်ပြီး တွေ့နေရလေပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အိမ်ထဲသို့ ကြွေကွဲရာ
အပြစ်မျိုးကို ဘဝင် အရောက်မခံနိုင်ပေ။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကို မပိုင်ဆိုင်ရရင်တောင် မာယာကစေ
ဖြစ်သော ကေရီလက်ထဲသို့ အရောက်မခံနိုင်ပေ။

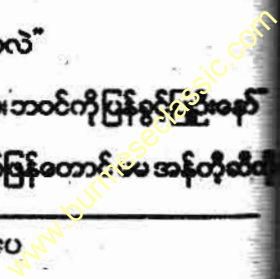
“ဘဝင်..”

“ရှင်..”

“ဘာတွေ အတွေ့လွန်နေတာလဲ”

“ဘာ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမ၊ ဘဝင်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပေးရော်”

“အေးအေး... ညီမလေး၊ မနက်ဖြန်တောင် မေ အန်တိုဆီကို



လာပြီး စောထိုးပေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... ညီမလေးကေရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဏ္ဍိုင်ကို နောက်ဆုံးအဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို ရောက်ချိန်ကမှ ထုတ်ပြောပါ”

ဒေါက်တာတင်နွယ်ပြောဆိုလိုက်သောစကားလုံးအဓိပ္ပာယ်တို့သည် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“မဟာနွယ်ကေရီ... ဒီတစ်ခါရှင်အလှည့်ပဲဆိုတာ သိထားပါ”



ဘဝင် အိမ်ထဲသို့လှမ်းအဝင်

"ဟင်.."

မေမေကြီး ဒေါ်မြတ်မာလာနှင့် ဘဝင်တွေ့တူးသော ဦးပဉ္စင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"သမီးလေး..လာကွယ်"

ဘဝင်.. ဦးပဉ္စင်းစံကို ရိုသီးဦးရူးပြီး မေမေကြီးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။

"သမီးလေး..ဘဝင်.."

"ရှင်..မေမေကြီး"

“သမီးလေးဟာ မေမေကြီးအတွက် သိတာ့ကိုယ်တာ၊
ရောက်လာတဲ့ကိုယ်ပွားလေးပါ”

ဒေါ်မြတ်မာလာ၏စကားကို ဘဝင် နားမရှင်းပေ။

“သမီးလေး နားမရှင်းဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်မေမေကြီး”

“ဦးပဉ္စင်းစံမိက သိရတဲ့ သိတာရဲ့ရင်သွေးလေးဟာ ဟောဒီ
သမီးလေးပဲ”

“ရှင်...မေမေကြီး”

“ဟုတ်တယ် ဒကာမလေး၊ ဦးပဉ္စင်း ကပွဲယဘဝတုန်းက
သမီးလေး ပထမမွေးစားစေဖို့မေမေက ဘုန်းဘုန်းတို့ကျောင်းကို
ရောက်လာပြီး သမီးလေးကို မြင်မြင်ရင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်တာနဲ့ မွေး
စားဖို့တောင်းခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးကလည်း သမီးလေးတို့ကောင်း
မွန်စွာကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မယ့်သူလက်ထဲကိုရောက်လာ ပဲဆိုပြီး
မွေးစားခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးလေး စေတနာနဲ့ မေမေကို
တော့ ဆရာတော်ဘုရားက အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ပါဘူး။ အပြန်

တမ်း၊ သတင်းစုံစမ်းစိုင်းခဲ့ပါတယ်”

“သမီးလေး၊ မေမေနဲ့ မေမေ ဆုံးပါသွားပြီ၊ နောက်ထပ်
ယောက်လက်ထဲကို ရောက်သွားချိန်မှာ ဆရာတော်ဘုရား ကျွန်ုပ်
ရေးကြောင့် ဦးပဉ္စင်းလည်း အောက်ပိုင်း အကြောသေရောဂါကြောင့်
အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ရတယ်၊ ကောမကြီး ပြတ်မာလာတာ သမီးလေး
နဲ့ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတာနဲ့ ဦးပဉ္စင်း စုံစမ်း
တော့ ဒေါ်သွယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက နောက်ဆုံးမွေးစားဖို့ ခေါ်
သွားတယ်ဆိုတာကို သိခဲ့ရတယ်”

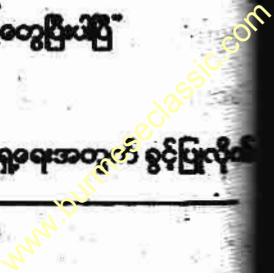
“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မေမေကြီးတို့ဘဝထဲကိုရောက်လာ
တာဟာ မေမေကြီးနဲ့ သီတာတို့ရဲ့ သစ္စာတရားကြောင့်ပဲ ဆိုရမှာပဲ
ကွယ်၊ ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး သမီးလေးဟာ မေမေကြီးတို့ဘဝထဲတရား
ဘယ်မှ ထွက်ခွာမသွားရတော့ဘူး”

“ရှင်...”

“မေမေကြီး သမီးမွေးစားမိခင်နဲ့တွေ့ပြီးပါပြီ”

“ဟင်...”

“ဆူကလည်း သမီးလေးဘဝရှေ့ရေအတွက် ခွင့်ပြုလိုက်



ပြီကွယ်”

ဘဝင် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်စရာဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

“သမီးလေးမေမေကြီးတို့နဲ့ နေမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်တဲ့”

ဘဝင် ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်ခဲ့သော ရည်ရွယ်ချက်ကတစ်

မျိုးဖြစ်ပျက်နေမှုတွေက တစ်မျိုးဖြစ်နေလေပြီ။

အိမ်မက်ဆန်စွာ ပြောင်းလဲသွားသော သူမဘဝကို အံ့ဩ

ခြင်းဖြင့် မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲခဲ့ချိန်။

“တီး...တီး...ကလင်...”

တယ်လီဖုန်းလားနေသဖြင့် ဘဝင်သွားပြီးကိုင်လိုက်တော့

“မသဝင်နဲ့သာများလား”

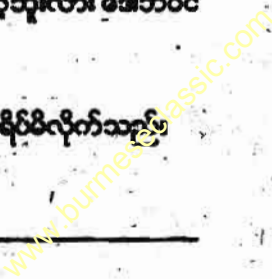
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မအသံကိုကောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ခေါ်ဘဝင်

ရယ်”

ဘဝင်နားထဲတွင် ထိုစကားပြောသံကို ခိုင်မိလိုက်သည်။

“မဟာနွယ်ကေရီ”



“သိပ်တော်သွားပြီ”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ အစ်ကိုမဏ္ဍိုင် ပြန်ပြီးမရောက်သေးဘူး”

“ခုငါစကားပြောချင်တာ မဏ္ဍိုင်နဲ့မဟုတ်ဘူး နင်နဲ့”

“နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ဧကရီ”

“နင်မရှိပေမယ့် ငါကတော့ ရှိနေတယ် ဘဝင်နဲ့သာ၊ နင် မဏ္ဍိုင် အိမ်ကြီးကို ဘာညှပ်ရွယ်ချွတ်နဲ့ လာသလဲဆိုတာ နင့်ကိုယ်နင် သိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ဟယ်၊ နင်သိနေတဲ့ညှပ်ရွယ်ချွတ်က မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာတော့ နင်သိထား၊ ဧကရီ”

“ဟားဟားဟား... ရယ်စရာစကားတွေ သိပ်ပြီးပြောတယ်တာ ကို၊ ထားလိုက်ပါလေ၊ နင့်ကို နာမည်လေးတစ်ခုပါ ပြောပြဖော်နားထောင်ကြည့်၊ ဦးကောင်းလှဆိုတဲ့သူတော့ နင်သိနေမှာပေါ့”

“ဟင်...”

ဘဝင်၏မာယာထောင်ချောက်ဖြင့်လှည့်စားခဲ့သော မိစ္ဆာထဲမှ ရတနာကုန်သည်

“ဒါလောက်ဆို နင်သဘောပေါက်လေဟန်ပါပြီ”

“နင်ဘာသဘောနဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေတာလဲ”

“နင်နဲ့ ဒီကိစ္စကို စကားတွေ ပြောချင်တယ်၊ နင်လာခဲ့ရင်

နင့်အတွက် အကျိုးရှိစေရမယ်၊ မလာခဲ့ရင်တော့ ငါ့ဘက်က ဘာလုပ်
မယ်ဆိုတာကို ပြောမပြောတော့ဘူး ဒေါ်ဘဝင်”

“ကောင်းပြီ.. ငါလာခဲ့မယ်”

“ဒါဆို (* * * * * , * * * *) ကို ညနေ (၃:၀၀) နာရီ

အရောက်လာခဲ့ပါ”

တစ်ဖက်မှ ဇနီးချစ်သူအဖြစ် သဘောထားပြီး ဘဝင်နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့

(၂:၀၀) နာရီထိုးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကေရီနှင့်ဘဝင်တို့၏ ဖာတ်
သိမ်းခန်းကို ကရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“သမီးသယ်ကလဲကွယ်”

“ဆရာမ ဆီကပါ”

“ဪ.. ဒေါက်တာဆီကလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေကြီး”

“ဘာကိစ္စများလဲကွယ်”

“အရေးပေါ်လူနာတစ်ဦး ဆီကို သွားဖို့ခေါ်တာပါ”

“အိဆိုသွားလေကယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပေးပေးကြီး”

ဘဝင် အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ သူမ၏ အိတ်ဆောင်စားပြောင်ကိုသေချာစွာ အိတ်ထဲသို့ထည့်ပြီး ဘဝင် စီးရန်ပေးထားသောကားနှင့် ကေရီချိန်းဆိုထားသောနေရာဆီသို့မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

ရှစ်မိုင်ဘက်က မြို့ကြီးတစ်မြို့ကိုပင်ဖြစ်သည်။

ဘဝင်ချစ်သောသူအတွက် ယုတ်မာကောက်ကျစ်သော မဟာနွယ်ကေရီလက်ထဲမှအပြီးသတ် ဆွဲထုတ်ရမည့်ပွဲပင်ဖြစ်သည်။

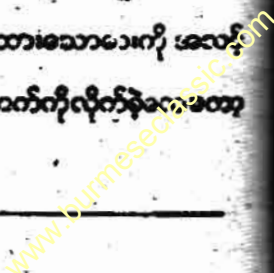
ချိန်းဆိုထားသော ဖြစ်နန်းကြီးထဲသို့ ကားလေးဝင်လာခဲ့စဉ် အိမ်ရှေ့တွင် ဘဝင်ကိုရပ်ပြီးစောင့်နေသူက ကေရီ၊

“မင်းကတိတည်း၊ ဘာပဲ”

“မင်းစကားအပိုတွေ ပြောပနေနဲ့၊ စကားလိုရင်းပဲပြော”

“ဆန္ဒတွေ မစောပါနဲ့ ဘဝင်ရယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

ဘဝင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာထည့်ထားသောမေးကို အလင်းပုံပုံမျိုးပြင်ထားပြီး ကေရီခေါ်ဆောင်သည့်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့မကတော့သည်။



“ထိုင်..”

ဘဝင် မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ထဲတွင် ဧကရီ
အစ်ယောက်တည်းမဟုတ် တခြားသူတွေပါ ရှိနေသူကို သတိပြုမိ
ရိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူ လုပ်ချင်တယ် ဘဝင်”

အပေးအယူဆိုသော စကားကို ကြားရင်း အိမ်ထဲသို့ ဧကရီ
အပေးအယူဖြင့် ရက်စက်ခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်။

“ဘာကို ငါက အပေးအယူလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်း မဏ္ဍိုင်သားက ထွက်ခွာပေးရင် သိန်း (၁၀၀) ပေး
မယ်”

“သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ပီလျံနာ တစ်
ထောက်သားက သိန်း(၁၀၀)လောက် ငွေလေးနဲ့ ဇွန်နာရတာ မတန်
ရိုက်တာ”

“မင်းက သယ်လောက်လိုချင်လဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် အကုန်လုံးကို ယူချင်တယ်”

“ဘာ..”

"ကေရီနှင့်လက်ထဲကိုအစ်ကိုမဏ္ဍိုင်ငရာက်လိမ့်မယ်လို့နှင့်
မျှော်လင့်နေလား။ မရတော့ဘူး"

"ဟုတ်တယ်ရဆိုရင် ငါ့ကိုမဏ္ဍိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က လက်မခံ
တော့ဘူး။ အဲဒါနှင့်ကြောင့် ကေရီသာဝမှာ လိုချင်တာကို မရရအောင်
ယူတတ်တယ်ဆိုတာ နှင်သိထား"

"နှင့်သာဝမှာ ဘာတွေပဲယူခဲ့ယူခဲ့ ကိုမဏ္ဍိုင်ကို မရစေရဘူး"

"ကိုကိုလတ်"

"နွယ်"

"ဒီဟာမကိုသာလုပ်မလဲ"

"ရှင်းပစ်လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်။ လောလောဆယ်တော့ ထို
အခန်းလေးထဲမှာ ဧကတော့ သိပ်ထားရမှာပဲ"

"အလုပ်ရှုပ်ခဲလို့ ကိုကိုလတ်ရယ်၊ တစ်ခါကညှိုးရှင်းလိုက်ပါ"

"နွယ်..မင်းတော်တော်ကို ညှိလွန်းနေပြီ၊ ဒီကောင်မတို့
စားစာခံလုပ်ပြီ၊ ဟိုကောင်ဆီက ငွေညှစ်ရမယ်"

"ကိုကိုလတ်တို့က ဒါရိုက်တာကြီးပီ အကွတ်လုပ်တာတွေ
နေတာပဲ"

“ဒီကောင့်ဆီက ငွေယူပြီးတာနဲ့နယ်စပ်ကိုထွက်ဖို့အားလုံး
ပြင်ထားပြီးပြီနယ်စေ့... ဟိုတစ်ခက်ကိုရောက်မှ နှစ်ယောက်ဘဝကို
ကောင်းကောင်းကြီး ပျော်ပွဲခွဲကြတာပေါ့ဟားဟားဟား...”

“ကိုကိုလတ် သိပ်ပြီး သားဘာတွေမနေနဲ့ဦး၊ ဟိုကောင့်ဆီကို
ရုန်းဆက်ပြီး လာခွေခိုင်းတော့”

“အိုကေ...”

ကိုကိုလတ် ရုန်းကိုကိုင်မည်အပြု-

“ဆက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ရောက်နေပါပြီ”

“ဟင်... အစ်ကိုမလှိုင်...”

“ဟား...”

“မောင်...”

ကေရီအုံအားသင့်စွာဖြင့် မလှိုင်မြင့်မြတ်ကို ကြည့်နေလေ

သည်။

“မင်းပါးစပ်က မောင်လို့ခေါ်မနေနဲ့ မဟာနွယ်ကေရီ၊ မင်း

ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့တာတွေ မင်းသိပြီးပါပြီ”

“မောင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အိမ်သုကိုငါ့နဲ့ကွဲအောင် မင်းအကောင်ကိုလုပ်ခဲ့တာတွေကိုပါ”

“ဟင်..”

“မင်းနဲ့ကိုကိုလတ်ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာမိဖုရားတွေလား”
မဏ္ဍိုင်ဓာတ်ပုံတွေကိုကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပစ်ချပေးလိုက်သည်။
ကောရီနှင့်ကိုကိုလတ်တို့ရဲ့ချစ်ရည်လူးနေသောဓာတ်ပုံတွေ

ပင်ဖြစ်၏။

“မင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းညှိမလား”

“ငြင်းစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ရှင်အကောင်လုံးသိပြီဆိုတော့လည်း”

ကိုကိုလတ်ပွဲကို အပြီးသတ်လိုက်တော့”

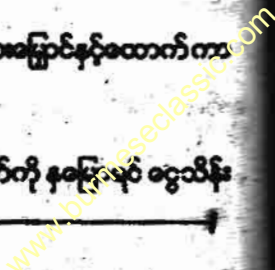
“မိဖုရားတွေလား မဏ္ဍိုင်”

“ဟင်..”

“မင်း..မင်း..”

ဘဝစ်၏လည်ပင်းကိုကိုကိုလတ်စားမြှောင်နှင့်ထောက်ကာ
လက်ပြန်ချုပ်ထားလိုက်ပြီးနောက်

“မင်း..သံဃော့ဇဉ်ဘူးလေအသက်ကို နှုတ်ပြန်ရင် ငွေသိန်း



စုဝကန်းလောက်ပဲရွန်ကြဲပေါ့ကွာ”

“တောက်...မင်းသယ်လောက်လိုချင်လဲပြော”

“ဟဲဟဲ...သိပ်မများပါဘူး သိန်း (၃၀၀)လောက်ပါ”

“အစ်ကို...မပေးနဲ့...မပေးနဲ့”

“ကောင်မ္မိရုစေရမယ်၊ ကောလေးစောင့်”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ဟန်းစုန်းလေးစွင့်ပြီး ဇုန်းဆက်ရန်ပြင်ချိန်

ဆွင်



“ဟဲ...”

“အွတ်...”

“အစ်ကို...”

“သဝင်...”

ကိုကိုလတ်ကို သဝင် အမှတ်တမဲ့ ကိုယ်လေးနှင့်စောင့်ပြီး

ဆွန်းကာမဏ္ဍိုင်မီသို့ ပြေးခဲ့လေသည်။

“ကောင်မ...သေပေတော့”

“ခိုင်း...”

“အား...”

“ဟာ...”

“တစ်ယောက်မှမလှုပ်နဲ့နော်”

သက်ဆိုင်ရာ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့က တွေ့ ရောက်ရှိလာပြီး ကိုကိုလတ်နှင့်ကေရီတို့ကိုလက်ထိပ်ခပ်လိုက်သည်။

“သူတို့က ငွေလိပ်လည်မှုနဲ့ ရှောင်ပုန်းနေကြတာ၊ ခုတော့ မပြေးနိုင်တော့ပါဘူး။ သူ့မိခင် ဒေါ်မိမိသူကိုလည်း ဝမ်းထားပြီးပါပြီ။ သွားကြမယ်ဟေ့”



မဟာနွယ်ကေရီသူမိုက်ပြစ်ကိုနောက်ဆုံးပေးဆပ်လိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးထဲမှာကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော မဏ္ဍိုင်နှင့်ဘဝင်မှာ အိမ် ကြီးအပြင်သို့ထွက်လာရင်း

“အစ်ကို...”

“ဘဝင်ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“အစ်ကိုကို ဘဝင်တောင်းပန်စရာတွေရှိခဲ့သလို ဘဝင်နဲ့ သမိုင်းကြောင်း၊ မကောင်းခဲ့တာတွေကို ဝန်ခံချင်ပါတယ်”

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို”

မာယာမင်းသမီးစေ့စွဲ ၂၀၅

“မေမေကို အန်တီသွယ်က အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်ပြီ
လေ၊ အန်တီသွယ်မိကိုသွားတုန်းက ကိုယ်ပါသွားမိတာ”

“ရှင်-”

“ဘဝင်ဘဝမှာ ပြေးလွှားခဲ့ရတဲ့မာယာလမ်းပေါ်ကနေ
ရှမ်းထွက်ခဲ့ပြီးရင် ဘဝင်ဘဝဟာ ကောင်းစသာနေရက်တွေကိုရောက်
ပြန်လို့သဘောထားတော့”

“ဘဝင်...အစ်ကိုနားမှာ ထာဝရနေခွင့်ရှိပြီပေါ့နော်”

“ထာဝရများစွာနေခွင့်ပြုပါတယ်ဗျာ”



“ဘဝင်နောက်ကို သယ်လိုလုပ်ပြီးလိုက်လာတာလဲ”

“အန်တီသွယ်မိက ဇနီးလှမ်းဆက်ပြီး သတင်းပို့တာနဲ့
ကိုယ်လည်း သက်ဆိုင်ရာကိုအကြောင်းကြားပြီးလိုက်ခဲ့တာ၊ ခြေထောက်
ဘဝင်ကိုပြောချီးမယ်”

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

“မေမေက ကိုယ့်ကိုပြောလိုက်တယ်၊ ဘဝင်နဲ့ကိုယ့်ကို
လက်ထပ်ပေးပြီး သူငယ်ချင်းအတွက် ထာဝရကမ္ဘာလေး လက်
ဆောင်ပေးချင်တယ်တဲ့”

www.burmeseclassic.com

၁၆ ဣန္ဒာဓိ

“ရှင်..”

“ဘဝင်..”

“အစ်ကို..”

“ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ”

“ဘဝင်..ကေရီလက်ထဲမရောက်အောင်ကြိုးစားတာ”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ပေါ့”



“သွားမဟုတ်ဘူး မုန်းလို့ မုန်းလို့”

မကူညီပြန်ခြင်း ခင်ခွင်လေးကို ဖြည့်ညှင်းစွာ ထုပြီး ခင်ခွင်ထဲ

သို့ တိုးဝင်လိုက်မိတော့သည်။

ပရိသတ်များကို အစဉ်လေးစားလျက်

ရွှေဘဝင်